VREMEA FRIPTURIȘTILOR!

—Alex. NEMOIANU—

Rezultatul alegerilor dela 20 Mai din România a fost o dezamăgire. Poate nu atâta de mult prin sine cât prin faptul că ne-am așteptat la mai bine. Ar fi fost drept să fie mai bine și ar fi fost salutar ca procesul de asanare morală, socială și economică să fi putut începe mai curând. Din nefericire nu a fost așa.

Cauzele situației în care ne aflăm sunt numeroase. In primul rând cei peste patruzeci de ani de coșmar comunist și mizerie materială și spirituală inimaginabilă au reușit să atrofieze capacitatea multora de a face opțiuni corecte și de a vedea și dincolo de masa de prânz. Răul ăsta să fi fost numai și ar fi fost mai mult decât destul, dar la el s'a adăugat și năpasta fripturiștilor.

Aceștia sunt cei care au profitat de regimul comunist, au făcut crime și au participat la murdării, au mințit, au inventat motive și scuze iar după Decembrie 1989 s'au alcătuit în "salvatori".

Cameleoni de profesie cu originea în cele mai sordide mahalale ale istoriei, fără rușine și corijenți la adevăr, ei sunt eroii interesului personal, atleții statului în fruntea bucatelor și închinători la fleici și la ciorbă de burtă.

Profitând cu cinism de deruta generală și folosind în interes propriu toate **mijloacele țării, acești indivizi au făcut** promisiuni fără acoperire, au calomniat, **insultat și brutalizat pe cei ce le stăteau în** cale iar astăzi încearcă să se prezinte ca administrație legitimă. O adevărată rușine!

Este nespus de dureros să vezi că sângele vărsat de tineri desprinși din legendă a fost folosit de "salvatori" pentru a anina la cârma țării pe Iliescu, Roman, Brucan!

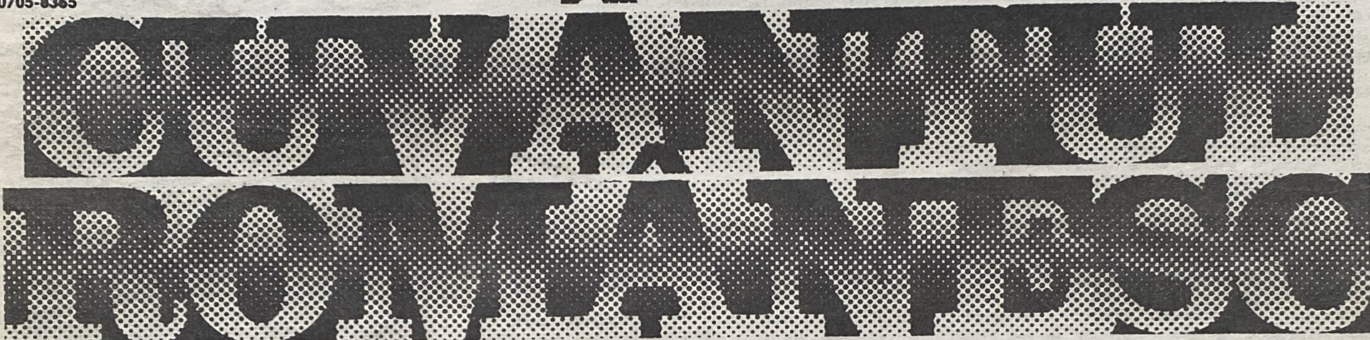
Este nespus de trist să vezi că după o **lungă absență din istorie , "salvatorii"** pregătesc un popas în fioroasa anticameră a bancurilor dubioase și a fripturismului!

Salvarea va veni în final prin muncă, trudă, **dăruire** și credință tare. Tinerii care s'au aruncat în moarte având certitudinea învierii sunt garanție sigură că ziua de mâine a neamului românesc va fi mai bună. Dar acuma avem de străbătut dezgustătoarea noapte a fripturismului.

Să nădăjduim că va trece repede!

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 15 Nr. 171 -IULIE 1990- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

ILIESCU, "GOLANII", MINERII ȘI "LEGIONARII"

Eugen BÂRSAN

In zilele de 13 și 14 Iunie s'a murit și a curs din nou sânge în țară. Locul acestor proaspete jertfe a fost capitala. Ce s'a întâmplat la 13 și 14 Iunie este o crudă executare de anihilare a luptei anticomuniste purtată de tineretul român pe care Ion Iliescu îl numește "golan".

Acest tineret român "golan" a făcut din Piața Universității din București pe timp de șapte săptămâni, cel mai important și discutat punct geografic al țării, cu răsunet și în străinătate. Ce înseamnă în fapt și simbolic acest punct? El este locul unde Revoluția din Decembrie nu se lasă să fie stinsă și de aceea ea continuă; în chip pașnic cu veghe, cântec, poezie și pe deasupra a toate, cu o voință neînduplecată de neabdicare. Cu toate acestea împreună, teribilul tineret "golan" al țării face din Piața Universității un far iradiant al unei lupte disperate contra unui comunism camuflat care continuă, fiind încă puternic și stăpânind țara.

In același timp, Ion Iliescu face planuri strategice de o ofensivă violentă în contra poziției de luptă anticomunistă din Piața Universității. Aceasta este ceea ce îi paște pe "golanii" continuatori ai Revoluției din Decembrie. Si în legătură cu acest lucru ni se oprește gândul la cum se întâlnește istoria tragismului - de același fel - în îndepărtate puncte ale lumii. Implinindu-se un an dela masacrul sângeros din Piața Tian-An-Men din Peking, tineretul român "golan" mărșăluiește la Ambasada Chineză unde aprinde lumânări și păstrează un moment de reculegere pentru miile de tineri chinezi căzuți victime masacrului. Nu ne putem da seama dacă acești bravi Români "golani" au intuit ori nu în acele momente că într'un viitor foarte apropiat se va întâmpla cu ei în Piața Universității ceea ce s'a întâmplat în Piața Tian-An-Men cu tineretul chinez.

Si așa a fost. Căci la 13 Iunie, după ce în întunericul nopții străzile convergente Pieții Universității au fost blocate cu autobuze și autocamioane, la ora 4 dis de dimineață o forță a poliției s'a năpustit în chip violent asupra studenților și altor tineri din piață, care erau la acel timp la ceas de somn, lovind din greu cu bastoanele de cauciuc și arestând pe capete.

Cei scăpați din atacul surprinzător, reușind să se regrupeze în timpul de dinaintea amiezii, încep să se bată cu polițiștii și ajungând să forțeze retragerea lor, recuceresc piața. Acești fii ai țării simțindu-se provocați de Ion Iliescu în chip violent în neviolența lor de șapte săptămâni, sunt acum înfierbântați pentru acțiuni ofensive. Astfel ei atacă clădirile cartiere ale poliției și ministerului de interne pentru a forța eliberarea arestaților. Un alt obiectiv a fost Televiziunea Română, în clădirea căreia au reușit să se infiltreze pentru vreo jumătate de oră.

Continuare în pag.3

VICTORIE PRIMEJDIOASĂ

—Octavian PALER—

Prin proporțiile ei, care se apropie, aiuritor și îngrijorător, de penibilele **unanimități din timpul dictaturii, victoria F.S.N.-ului este primejdioasă**, în primul rând pentru sine. O astfel de victorie izolează Frontul de celelalte forțe politice ale țării. El riscă să devină captivul propriului său succes electoral. In loc să sărbătorească victoria (la vila lui Ceaușescu dela Snagov, am auzit, dar cadrul n'are importanță **decât** penru cei dispuși să facă, toată ziua bună ziua comparații), oamenii forte ai Frontului s'ar fi **cuvenit** să cadă pe gânduri. Cum se vor descurca acum, cu o victorie care nu le mai permite să împartă cu **nimeni** răspunderea în următorii doi ani? Nu neapărat din sentimente patriotice, ci din egoism, din instinct de conservare, ar fi normal, bănuiesc eu, să fie extrem de preocupați. In astfel de situații, nu există, în genere, decât două drumuri: unul pe care bumerangul mijloacelor folosite pentru cucerirea puterii riscă să se întoarcă împotriva celui ce l-a manevrat, și altul pe care se încearcă ieșirea din impas prin metode dictatoriale. **Alegerea** perspectivei depinde, între altele, de gradul în care cei legitimați acum să fie, practic, singuri la cârmă, fără un mecanism democratic normal care să-i apere de ei înșiși, vor fi în stare să înfrunte cel mai mare pericol ce-i **paște:** acela al aroganței . Acum se va vedea ce va învinge, vocația totalitară a Frontului, ca succesor al partidului comunist, sau teama de soarta rezervată tendințelor totalitare.

Si nu e ușor să te lansezi în presupuneri într'un asemenea moment, mai ales că într'o perioadă de criză, cum e cea pe care o străbatem (criză economică, socială, morală, de încredere **etc.**) bunele intenții cer mai multe eforturi decât ispitele voluntariste. Sincer să fiu, am fost descumpănit când domnul Iliescu a declarat recent că nu primim lecții de democrație dela nimeni (unde am **mai** auzit așa ceva), dar să sperăm că a fost o simplă vorbă grăbită. **Oricum**, în perioada adunării constituante, în care **F.S.N.-ul** poate decide ce vrea pe baza scrutinului dela 20 Mai fără să mai fie limitat ca până acum de **lipsa de legitimitate, se va** vedea dacă are inteligența **critică să se apere de virusul care îl poate îmbolnăvi, repede și incurabil, de beția** puterii, împingându-l spre o experiență pe care, vai, o **cunoaștem prea** bine, deoarece am fost cobaii ei până în Decembrie.

Victoria zdrobitoare a **F.S.N.-ului** este, apoi, primejdioasă pentru opoziție care, redusă la o condiție **decorativă**, n'are cum să joace în Parlament un rol serios. Ura împotriva partidelor, așezată cinic la baza luptei pentru putere, a reușit să intoxice atât de grav psihologia alegătorilor încât opoziția rezultată dela urne este **pur** și simplu derizorie. Vocea ei n'are nici o șansă să se impună în cazul în care Frontul nu e dispus s'o **asculte.** Dacă învingătorii sunt condamnați la izolare, la singurătate, învinșii sunt condamnați să **vorbească în pustiu, fără să poată influența decisiv nici una** din hotărîrile viitorului parlament în care beneficiarii celor aproape șaptezeci la sută din locuri, în Cameră și în Senat, vor avea posibilitatea să hotărască tot ce vor dori să hotărască. In aceste condiții, opoziția va avea de înfruntat două pericole diametral opuse: să se descurajeze, să renunțe la orice luptă politică, dată fiind lipsa oricărei perspective de a-și impune punctul de vedere altfel decât **prin** "generozitatea" adversarului, sau să încerce să se alăture puterii, în iluzia că o va influența dinlăuntru, ceea ce ar sfârși, poate, cu o sinucidere.

Mai trebue oare, adăugat că victoria disproporțională a Frontului este primejdioasă chiar pentru șansele democrației românești și, firește, pentru viitorul țării? Prin votul dela 20 Mai, alegătorii au renunțat la mijloacele de care orice democrație autentică are nevoie pentru împiedicarea sau, măcar, limitarea abuzurilor puterii. Nicăieri democrația nu se poate concepe fără existența unei opoziții serioase, capabilă să asigure echilibrul politic și să impună guvernului un dialog dela care acesta să n'aibă cum să se sustragă; o opoziție serioasă, adică o putere care să apere puterea dela cârmă de beția puterii; o opoziție care să exercite un control democratic și, totodată, să reprezinte o **alternativă.** Or, noi n'avem acum o asemenea instanță. O singură **forță** politică a primit din partea alegătorilor un cec în alb, pe care guvernul și președintele vor putea înscrie orice sumă, fără să fie obligați să dea socoteală, cum se întâmplă într'un stat democratic. Practic, domnul Iliescu și guvernul vor avea posibilitatea să fie, dacă vor, discreționari. Si nici o democrație adevărată nu se mulțumește să spere în buna credință a dregătorilor săi! Iși asigură **mecanismul prin care face** imposibil arbitrariul. **La** noi, înainte chiar de a pregăti o Constituție nouă, democratică, pluralismul politic a fost transformat, la urne într'o simplă ficțiune. Existența mai multor partide nu joacă, în parlament, nici un rol major. O idee greșită, chiar provenită dintr'o bună intenție, nu va **putea** fi corectată decât dacă

Continuare în pag.4

editorial

ILIESCU, OMUL NEFAST AL ROMÂNIEI

Apariția lui Ion Ilici Iliescu, după revoluția din Decembrie 1989, a creat în interiorul societății românești, un scandal de neînchipuit cu potențial de a duce la război civil și anarhie. Acest Ilici Iliescu este un produs al educației și ideologiei comuniste și el nu poate avea percepția unor alte valori politice și ideologice. Ilici Iliescu nu pricepe ce este democrația ca metodă de guvernare. Concepția lui comunistă nu-i îngăduie să aibă acces la valorile morale ale unei forme democratice de viață politică și socială.

Se pot demonstra aceste afirmații, cu exemple concrete ? Da, în mod absolut.

La început, s'a instalat la putere, fără să aibă un mandat. Si-a imaginat că este succesorul de drept (comunist) al dictatorului Ceaușescu. A decretat, în secret, uciderea lui Ceaușescu, pentru a-și câștiga o platformă inițială politică. A "simulat" formarea unei coaliții politice mai largi, dar a introdus, el însuși, elemente nereprezentative și atașate politicii lui personale, pe linie de salvare a comuniștilor și comunismului. A torpilat, cu ajutorul oficiilor de stat, formarea unei opoziții reale. A controlat televiziunea, radio și presa. A exercitat o puternică cenzură de stat. A făcut acte de guvernământ, de tip dictatorial, fără un consens general al așa zisei coaliții. A făcut alegeri "libere", după tipul instaurat de comuniști în România. Adică, majoritatea absolută a secțiunilor de votare au fost controlate numai de reprezentanții lui (Frontului), fără controlul opoziției. A controlat viestieria statului și a făcut promisiuni demagogice, fără să fie definitivat un proiect de buget, acceptat de un parlament legal.

Parlamentul care a fost format după alegerile din 20 Mai 1990, va fi fragil, încărcat cu elemente dubioase și incompetente, asemenea acelora pe care le avea Ceaușescu. Tara dispune de elemente valoroase, dar sistemul dictatorial al lui Ilici Iliescu împiedică ieșirea la suprafață a acestora. Deținuții politici, care au format o adevărată elită politică, în lupta și rezistența lor anti-comunistă sunt ținuți pe marginea vieții politice.

Ilici Iliescu a acuzat întreaga opoziție și întregul exil politic cu etichete false; fără să facă nici o deosebire, toți acei care se opun și protestează împotriva lui sunt fasciști, naziști sau legionari.

Deoarece în București, nu a găsit nici un suport politic, printre muncitori, milițieni sau militari, a apelat la ajutorul minerilor din Valea Jiului, să oprească demonstrațiile prelungite din Piața Universității. Aceasta, probează instabilitatea și incompetența politică a lui Ilici Iliescu, pentrucă nu își dă seama că a aruncat, în felul acesta, sămânța războiului civil, și a devenit ridicol în fața lumii întregi, care a reacționat drastic împotriva acestui procedeu de conducere politică, din partea unui președinte al unei țări. Si, astfel, Ilici Iliescu a pierdut orice șansă de a obține ajutoare străine -economice și financiare- pentru organizarea economiei românești. Căci el a pierdut orice fel de credibilitate.

Aducerea minerilor din Valea Jiului, ca să apere pe Iliescu, este un semnal de alarmă pentru viața românească. Ilici Iliescu nu poate conta pe intervenția miliției și armatei, căci nu i se acordă nici o încredere. Aceste două instituții ale puterii statului nu au încredere în maniera în care a fost ales Ilici Iliescu și membrii parlamentului. Este o carență statală serioasă, gravă și periculoasă pentru țară.

Sursa reală a tuturor tulburărilor din România este Ilici Iliescu, prin despotismul lui (pe care și-l consideră "luminat") prin incompetența lui politică, prin trădarea intereselor naționale, atât pe planul politicii interne cât și pe planul politicii externe.

Ilici Iliescu este omul nefast al României și poporul român nu-l va putea suporta.

George BĂLAȘU

SCRISOARE DESCHISĂ DOMNULUI ION ILIESCU

In ziua de 23 Mai îi preveneam pe martirii foamei din Piața Universității că nu se face greva foamei decât "față de cei la a căror iubire se poate apela". Așa spunea Gandhi. Domnia voastră, împreună cu întreaga echipă de criptocomuniști, cu siguranță, nu faceți parte din această categorie umană. Iată și argumentele.

Ce pot aștepta acești martiri dela unii care au slujit comunismul de atâția ani și care s'au exersat îndelung în cele mai abuzive metode de păstrare sau acaparare a puterii: demagogie, diversiune, dezinformare, minciună, calomnie, violență. De bună seamă ei nu pot aștepta nimic. Cinismul de care dați dovadă merge atât de departe încât nu numai că disprețuiți viața acestor oameni refuzând să apărați în mijlocul lor, dar pe deasupra, puneți tot pe seama lor și refuzul de a accepta un dialog. In 8 Mai faceți aceeași falsă declarație privitoare la delegații din Piața Universității. Pe aceștia i-am văzut cu ochii mei intrând în Parlament, la ora fixată și apoi ieșind de acolo fără să vă fi văzut la față.

De bună seamă, martirii Pieții Universității nu pot aștepta nimic dela Dumneavoastră.

Sunteți, împreună cu echipa pe care o prezidați, cei ce au divizat țara. Dacă nu erați de acord cu această "fără-de-lege" (cum ar spune Constantin Noica) ați fi împiedicat transportarea minerilor la București cu scopul învrăjbirii oamenilor pe categorii sociale; ați fi evitat încăierările etnice sângeroase dela Târgu Mureș; ați fi stăvilit falsele zvonuri și calomnii menite să discrediteze forțele democratice din țară (dacă ați fi fost cu adevărat democrat !), iar mai recent, oamenii cei mai de seamă ai culturii noastre (în această ultimă privință l-ați întrecut chiar și pe Ceaușescu, care nu s'a prea atins de ființa morală a scriitorilor).

Ce pot aștepta martirii foamei dela Dumneavoastră?

De bună seamă nimic. Deoarece, împreună cu echipa Dumneavoastră, sunteți cei ce fără milă v'ați folosit de "revolta blânzilor", de "cruciada copiilor" -cum spun poeții -, de sângele lor nevinovat, pentru a vă pune în practică complotul plănuit de dinainte, cu sprijinul K.G.B.-ului, cu sprijinul securității autohtone și celorlalte forțe nelegitime din țară. Neutralizarea securității, a procuraturii, a fostei nomenclaturi de partid, în fine, acceptarea punctului 8 din Proclamația dela Timișoara ar fi fost singurele dovezi ale curățeniei Dumneavoastră politice și morale. Atunci ați fi avut dreptul să vă identificați ca "emanație a revoluției", așa cum vă place să vă definiți - cu blânzii care mureau pe străzi sub rafalele celor ce le confiscau revolta.

Dar n'a fost așa, Domnule Iliescu. Deja dela începutul lui Ianuarie 1990, vă ceream aproape cu disperare această dovadă a inocenței Dumneavoastră: îngrădirea, neutralizarea securității, neacceptarea lor în funcții politice și decizionale. Amintiți-vă doar ultima noastră convorbire, prin telefon, cu o săptămână înainte de ieșirea mea din Front!

Dacă aș fi în locul Dumneavoastră, în aceste zile, m'aș cutremura de groază în fața vieților inocente din Piața Universității. Aceste vieți, nouă la număr, abia mai pâlpâie, Domnule Iliescu. Totuși, doar Dumneavoastră v'ar sta în putință să le salvați, printr'un act de adevăr, de dreptate, de omenie.

Doresc să știți că iubirea mea întreagă este de partea lor. Sunt convinsă că țara nu-și va uita eroii, martirii, că va veni ziua când istoria le va purta recunoștință.

Cluj 31 Mai 1990

Doina CORNEA

P.S. Cu acest prilej, țin să-mi exprim indignarea în legătură cu revocarea Domnului Alexandru Paleologu din funcția de ambasador. Ii trimiteți la plimbare pe cei neprihăniți; îi ocrotiți pe foștii securiști și activiști; politica Dumneavoastră e clară.

CĂTRE REDACȚIE

* TARGU MURES , ROMANIA - Mult așteptatele alegeri "libere și democrate" s'au încheiat cu un surprinzător rezultat. Cota atinsă de FSN a întrecut toate previziunile. Lucru care a confirmat, în fapt, spusele politologului Brucan. Un mare regizor a cărui reușită de punere în scenă este o nouă confirmare a ocultei lui abilități. Nu-i de mirare că, cu lunga experiență pe care o are, acest om dovedește atâta regie. La al treilea imperiu tot în picioare e, și tot în rol de ideolog.

Oprindu-ne la curentele care s'au confruntat și care s'au conturat - de stânga, de centru și de dreapta-, urma urmei a dat câștig de cauză stângii care avea de partea ei toate atuurile.

Poate fi considerat că "istoricii" au pierdut -la scorul la care au pierdut- și din cauza lipsei unui program mai înnoitor care să cucerească "audiență" la electoratul actual, oarecum diferit față de ce a fost odată și ca structură și ca mentalitate și cu problematică mai apropiată de sensul satisfacerii imediate a nevoilor cotidiene de viață.

E.RADU

* BUCURESTI , ROMANIA - Să nu vă surprindă rezultatul alegerilor. El reprezintă clar nivelul nostru cultural și moral, educația noastră civică, tembelismul nostru slavo-balcanic, traumele pshice și morale greu vindecabile după 45 de ani, crizele de frică, teroare, lașitate, resemnare, ipocrizie, și ignoranță excerbată față de cei cu alte opinii, oportunism și altele. Intrebarea este: ce-ați făcut în ultimele cinci luni? In campania electorală ne-am lăsat conștiințele maltratate, unii devenind călăii neamului, alții făuritori de istorie. Cine a votat cu FSN-ul ? Prima categorie o formează cei interesați, cei ce nu doresc și luptă spre a nu-și pierde privilegiile-nomenclatura centrală, locală, administrativă, sindicală, etc. incompetenții conducători ai întreprinderilor economice și agricole, elemente corupte din comerț, turism și alte domenii care-și văd periclitate câștigurile ilicite și bineînțeles coloana a V-a, securiști, activiști de partid, cadre din (în) justiție etc. A doua categorie o formează dezinformații și ignoranții: țăranii terorizați de revenirea moșierilor, de desființarea CAP și pierderea pensiilor, muncitorii speriați de privatizare, de revenirea patronilor, de inflație și șomaj, considerând investițiile străine ca vânzarea țării și în sfârșit intelectuali care în neonomenclatura, după desele vizite efectuate în Occident pe banii noștri, unii foști disidenți, ascunzându-și pozițiile clare și ferme în spatele unor lozinci filosofice sau sloganuri metafizice. Este trist, dar din păcate adevărat. A treia categorie o formează leneșii și incompetenții care știu că într'un regim real democratic, eficient vor fi eliminați sau vor trebui să muncească.

Să nu uităm că mass-media, îndeosebi televiziunea, n'au făcut nimic pentru cultura democratică și politică a poporului, au manipulat opiniile și informațiile, săvârșind cea mai odioasă crimă istorică. La toate acestea trebue să mai adăugăm și greșelile sau gafele politice ale opoziției: nu trebuiau să admită comitetele administrative locale ale Frontului, care erau fostele organizații ale pcr, nu trebuiau să facă parte dintr'un CPUN care constituia o mașinărie de vot KGB-istă, nu trebuia să voteze legea electorală.

Gelu ADAM

ROMÂNIA ȘI NOILE RAPORTURI DE FORȚE

MISIUNEA LUI ILIESCU

George BĂLTEAN

Poporul român trăieste din nou o mare deziluzie. Popor anticomunist până în măduva oaselor, popor chinuit de comunism timp de 45 de ani, cum nu a fost chinuit un alt popor, popor care a fost gata să moară pentru libertate în revoluția anticomunistă din Decembrie 1989, a votat în Mai 1990, la doar cinci luni, pentru comunism, pentru foame, pentru frig și întuneric, pentru continuarea puterii securității, pentru tiranizare, pentru închisori și dispariții. Popor cinic? Cine crede?

Poporul român a fost înșelat, poporul român a fost frustrat, a fost furat, iar aceasta, ca de obicei, în văzul tuturor și chiar cu aprobarea multora dinafară. Desigur că Moscova s'a bucurat de rezultatul pe care ea l-a programat, dar oare clasa comunistă internațională, puternică încă în Vest, a cărei conduceri este des vizitată de Silviu Brucan, s'a întristat? Categoric, nu. Intreaga perioadă din Decembrie 1989 și până la 20 Mai, așa-zisa zi a alegerilor libere, a fost o farsă tipic comunistă, realizată de cei mai mari șmecheri din lume, comuniștii români, pregătiți în străinătate și unelte ale comunismului internațional și rusesc, care să asigure îndeplinirea misiunii date de Ruși lui Iliescu.

Ceea ce se petrece acum în România nu este altceva decât continuarea perioadei din 1945 până în 1989. Diferențele se găsesc doar în nume și în eforturile depuse pentru salvarea comunismului și nomenclaturii ucigașe.

Adevăratele și radicalele schimbări se găsesc în rândul poporului român și pe planul internațional, inclusiv, în Estul Europei, în țările vecine. In aceste schimbări se găsește izvorul care va elimina FSN-ul dela conducerea țării. Poporul român și mai ales tineretul, viitorul țării, a constatat că atunci când se ridică unit la luptă pentru libertate și o viață umană, poate să învingă. Poporul român a mai constatat că în această luptă hotărîrea și consecvența joacă un rol decisiv.

Pe plan extern schimbările sunt de importanță unică cu efect transformator al istoriei lumii și mai ales al Europei. Europa întreagă trăiește o reînviere, Europa redevine Europa. Europa este din nou puternică și va fi pe zi ce trece tot mai puternică. Europa de Vest prin unirea ei devine cea mai mare forță economică, umană, politică și apoi și militară din lume. La Răsărit de Rusia, Japonia, bazată pe cea mai dinamică forță tehnică a lumii a devenit o supraputere economică și, de aci, trebue doar un pas până la supraputerea militară și politică.

In lume deci nu mai există decât două supraputeri, iar Uniunea Sovietică nu mai este supraputerea de ieri ci, este o țară subdezvoltată economic cu o armată supradezvoltată, care este confruntată cu mari lipsuri materiale și tehnice care-i diminuează eficiența. Uniunea Sovietică se găsește într'o criză generală și mai ales economică, din care nu se întrezărește vreo ieșire, la care mai specificăm criza determinată de lupta naționalităților pentru eliberarea lor de sub jugul rusesc și obținerea suveranității naționale. Pactul dela Varșovia ca și CAER-ul au devenit niște cadavre, iar statele încă membre sunt, în cea mai mare parte a lor, conduse de către forțe democrate, anticomuniste, care au înlăturat pe comuniști dela putere.

Vecinii noștri Ungurii, Polonezii, Cehii și Slovacii au pornit cu succes pe drumul democrației și dezvoltării economice. Germanii din RDG, principala forță economică și tehnică din Pactul dela Varșovia, se unesc cu Germanii din Vest și conduc la întărirea Germaniei și Comunității Europene. Bulgarii se găsesc și ei pe drumul civilizației. Iugoslavii, cu cea de a treia lor cale de dezvoltare, nu s'au dezvoltat deloc și au ajuns la concluzia că trebue să-și abandoneze calea și cu aceasta socialismul. Raportul de forțe s'a schimbat și se schimbă tot mai puternic în favoarea democrației, iar comunismul este în dispariție.

Să rămână comunismul doar în România, iar aceasta la un popor anticomunist? Cine crede? Nici măcar Iliescu nu crede. Tocmai de aceea încearcă el să salveze, cât mai este timp ce se mai poate salva. Iliescu și FSN execută un ordin extern, de a menține în România cât poate de mult comunismul și de a menține România supusă Uniunii Sovietice, pentru ca la hotarele rusești să nu se instaureze democrația și economia liberă care sunt molipsitoare; și pentru a nu se slăbi și mai puternic pozițiile deja zdruncinate ale Moscovei în Răsăritul Europei.

Acest calcul rusesc este sprijinit de către clasa comunistă internațională. Sperăm că America și Vestul Europei vor dejuca calculul rusesc, lovind în intrigăriile clasei comuniste internaționale, și în cârdășia ei cu Moscova.

Noile raporturi de forte și dejucarea calculului rusesc crează o situație nouă în care poporul român poate dezvolta revoluția sa anticomunistă și obține o categorică victorie contra uneltirilor dușmanilor săi. Victoria este a democrației și a civilizației în întreaga Europă, inclusiv, în România.

George BĂLTEAN

ILIESCU, "GOLANII", MINERII, ȘI "LEGIONARII"

Urmare din pag. 1

Iliescu, îngrijorat de determinarea demonstranților, se adresează țării cu o istorie gogoriță. Această nouă gogoriță e că tinerii români anticomuniști, pe lângă "golani" ar reprezenta mai nou, o "rebeliune legionară", care amenință confortul liniștii și puterii neocomuniștilor. Drept urmare, el se adresează, pentru salvare, minerilor lui. Trimite un SOS în Valea Jiului și cât ai bate din palme apar la București cam zece mii de mineri, care - încadrați de foști securiști - pun stăpânire pe capitală și se apucă, cu zor, să ia la mardeală cu ciomege, bâte și răngi, pe toată lumea suspectată de "golănism" și "legionarism", ori că n'ar face impresia de a fi de-ai domnului Iliescu. In plus, devastează Universitatea, Institutul de Arhitectură, sediile partidelor opoziționiste și ziarelor nefeseniste, între care și "România Liberă". Se strigă: "Jos intelectualii" și "Noi muncim, nu gândim". In concluzie, minerii au fost aduși pentru a ciomăgi și scoate din luptă pe cei din spiritul țării care contrapunându-se lui Iliescu, nu vor să știe decât una: "Jos comunismul!"

Intâmplările legate de 13 Iunie au dus la 6 ucideri, la peste 500 de răniți și inițial la 700 de arestări. Zicem inițial, pentrucă arestările au continuat și încă continuă, după identificările din filmele făcute în timpul demonstrațiilor și totodată după turnătura turnătorilor. Exact ca în China, după Tian-An-Men.

Ceaușescu se răzbună asupra poporului român prin cel care a fost crescut la sânul lui, cu gândul de a-i lua odată scaunul. Si iată că s'a întâmplat să i-l ia. Si ca un lucru care ține tot de scaun, Iliescu a mai luat și faimosul palat - vilă ceaușistă dela Snagov, unde el s'a simțit cel mai bine să sărbătorească în mediul de pură nomenclatură, victoria alegerilor.

Ziua de 13 Iunie se poate compara simbolic cu cea din 21 Ianuarie din capitală. Numai că, dacă cea din Ianuarie a dus la o deschidere iluzorie spre libertate, 13 Iunie marchează oprirea procesului democratic. Din păcate, ca o consecință a faptului că poporul român a abuctat dela examenul de libertate dela 20 Mai 1990, și cu aceasta provizoratul se întoarce la liniștea și stabilitatea de dinaintea revoluției, care cere ca toată lumea să stea cuminte și ascultătoare la locul ei.

In fond aceasta este ceea ce vrea Dl. Iliescu, care s'a răzgândit. In locul promisei - în alegeri - democrației suedeze, el a început să aplice politica bâtei și să dea țării democrație chinezească. In chip foarte clar, Dl. Iliescu se simte provocat când aude de libertate, democrație și opoziție. Fiindcă el a învățat și deprins numai un singur lucru: școală și metode comuniste. De aceea întoarce țara la zodia dictaturii.

Vis-à-vis de această dictatură, rămâne viu tineretul Revoluției neterminate, tineretul demonstrațiilor, tineretul care e simbolul libertății și al luptei pentru ea, indiferent de situație.

Eugen BÂRSAN

CU DEMOCRAȚIA 14.3 LA SUTĂ!

Ceaușescu era "Iubit" 100%; dl. Iliescu este "Iubit" 85.7%.

Deosebirea dintre cei doi "Iubiți" e de 14.3%.

Referindu-ne la "entuziasmul" urnelor care i-au oferit zestre grasă moștenitorului (vorbim de dl. Iliescu și nu de Nicu Ceaușescu), subliniem doi contribuitori: 1) "Dezinformarea" și 2) Partidele istorice care n'au învățat istoria:

1) "Dezinformarea" și-a contemporanizat libretul: înainte se cânta: dușmanii raiului socialist sunt huliganii, agenții capitaliștilor, acum se cântă patriotic-fesenește: dușmanii comunismului cu izmă suedeză sunt "Golanii".

Undița dezinformării a fost înghițită de mulți naivi:

"S'au întors fugiții cu burta plină"; dar se uită că cei cu burta plină, dacă se gândeau numai la burtă, rămâneau acolo unde și-au umplut burțile și nu se întorceau să-și consume caloriile la mizerie. Sperietoarea că vin capitaliștii și fură sărăcia, ori alte gogoși cu asigurare de muncă veșnică, au avut efect. De ani de zile gândea, "pentru binele neamului", doar "Creierul Carpaților", acum Românul trebue să învețe a gândi de unul singur.

Nu ne este teamă, va învăța repede!

2) "Partidele istorice", la rândul lor, au venit cu promisiuni de care Românul are salteaua plină și n'au avut curajul să spună adevărul: va trebui să înnotăm în contra apei, înainte de a ajunge la liman; și, de asemenea, liderii istorici n'au avut curajul să înfrunte pe liderii FSN-ului când i-au prins cu ceapa 'n traistă.

Dl. Iliescu a interzis, în ultimul moment, intrarea în țară a cetățeanului român Mihai, fost rege.

Liderii partidelor au protestat în surdină sperând că pot ciupi voturi antiregaliste. Datoria lor era să-l apere pe simplul cetățean Mihai--indiferent dacă le place sau nu de Regele Mihai-- în baza dreptului că într'o "țară liberă" oricine poate să vină și să-și vadă locul unde s'a născut.

Cum și-ar fi scos Președintele ițarii dacă șefii partidelor istorice i-ar fi spus cu fermitate: Ori dai voie fiecărui născut în România, să-și revadă țara, ori ne retragem din alegeri.

Ce răsunet ar fi avut în presa internațională acest refuz!

Sefii FSN-iști au contat pe istoria partidelor istorice:

Si dictatura lui Carol al II-lea și cea comunistă, începută de Groza, s'a bucurat la început de suportul partidelor istorice și mai puțin istorice.

In afară de hopul cu vizita ex-regelui, Dl. Iliescu a expediat nazad-Tarom trei confrați, periculoși, acuzați de propagandă subversivă: aduceau mărturii scrise despre închisorile comuniste unde și-a dat viața o generație de intelectuali.

Toate aceste încălcări ale "Drepturilor Umane" s'au făcut sub ochii partidelor de opoziție. Ele au fost, au văzut și au tăcut.

Liderii istorici și cei răsăriți după ploaie, numărau pe degete câți boboci o să aibă la alegerile din 20 Mai și-au uitat de sfatul lui Voltaire:

"Nu aprob ceea ce spui dar voi apăra, până la moarte, dreptul tău de a-l spune". (Essay on Tolerance).

Alegerile din 20 Mai au avut și o parte bună: au reclasificat valorile exilului.

Stroe MOLDOVANU

– TIMIȘOARA –

LACRIMI PENTRU FIUL PIERDUT, LA COMEMORAREA REVOLUȚIEI DIN DECEMBRIE

ESEUL POLITIC

ANATOMIA UNEI UTOPII

(Partea a doua)

—Constantin MACRI—

In completarea primei părţi a acestui eseu şi finisând gândurile exprimate aici, acum, la acest sfârşit de epocă, când, necontestat se prăbuşeşte sub ochii noştri, una din cele mai nocive ideologii, care a făcut zeci de milioane de victime, ucise prin moarte violentă sau lentă, **încercăm, în final, să jalonăm viitorul. Viaţa, natura, istoria, nu cunosc vidul.**

Ce va fi în locul marxismului eşuat?

In dialectica neîntreruptă a istoriei, care îi va fi succesiunea? Pentrucă baza şi problematica socială a stângii marxizante nu dispare odată cu infinuarea **istorică a ideologiei lui Marx, Engels, Lenin.** Este această eşuare un accident sau eroare de executare sau este intrinsecă gândirii şi filosofiei politice a celor trei? Personal optăm pentru cea de a doua explicaţie şi încercăm s'o demonstrăm.

S'a făcut mult caz de procesul de alfabetizare în masă, de şcolarizare intensivă în cadrul societăţilor socialiste, teoreticienii marxişti fiind oarecum rezervaţi sau reticenţi la folosirea termenului de **"culturalizare".** Si aici depistăm, din nou, viciul de **fond al gândirii marxiste;** oamenii au fost alfabetizaţi, şcolarizaţi, învăţământul de 12 ani devenind chiar obligatoriu (cel puţin în perspectivă generală), numai că la capătul celor 10 sau 12 ani de şcoală nu obţineam un exemplar **uman mai bun şi nici mai bine orientat, ci unul schilodit de o perspectivă** intelectuală handicapată de parţialitate, tendenţios orientată din punct de vedere social-uman general, cu rădăcinile culturii clasicizante secţionate, exclusiv amplasat în materialism istoric vulgar şi trivial ateist, sau, în genere, cu orizontul metafizic (cu toate implicaţiile spirituale care decurg de aici) complet blocat, interzis chiar, cu un rictus de suficienţă.

Invăţând prea multă ideologie, elevii societăţilor socialiste la capătul lungii lor şcolarizări nu deveneau nici mai culţi, nici mai morali. Pentrucă şi cultura şi moralitatea sunt probleme de afecţiune şi entuziasm pentru ceva ce te transcende, pentru ceva ce te încântă în perspectiva trecutului sau te dinamizează în prezent, în perspectiva viitorului.

Ori şcolarizarea socialistă a fost **îmbâcsită** de ură şi de contestaţii ale tuturor valorilor dovedite valide în 25 de secole de cultură greco-creştino-romană. Până şi decalogul a fost supus cel puţin unei relativizări. Să nu furi? Ba da, e posibil când e vorba de exproprierea expropriatorilor. Să nu minţi? Ba da, e posibil, dacă astfel sunt servite "interesele de clasă". Să nu ucizi? Ba da, e **posibil,** dacă e vorba de duşmanii proletariatului cum au fost Kirov, Tucacevski, Radek, Zinoviev şi apoi a urmat rândul lui Reyk, **Pătrăşcanu, Beria,** etc. Ucigaşii de azi devenind victimele de mâine. Si aşa mai departe. Se învăţau toate **acestea în şcoala socialistă?** Nu, nici vorbă. Aici se gestau, se fermentau, se pregăteau "cadrele" din mijlocul cărora aveau să apară monştrii securişti.

Scoala socialistă a creat un clivaj, o prăpastie între cunoştinţe şi conştiinţă. **Fenomenul constiinţă a fost** "partinizat". Există, era valabil numai în relaţiile de partid şi numai în **interesul** viziunilor partinice. Dacă aceste viziuni variau, variau şi "conştiinţele" pentru a se adapta, pentru a se pune în serviciul noului tovarăş, care deţinea puterea. Această liabilitate morală a făcut posibil holocaustul sub diversele lui forme din diverse ţări.

Să nu uităm, că cel puţin pentru ultimele decenii, acestea îşi au rădăcina în "şcoala socialistă". Devenind "permanente" educaţia şi instrucţia, învăţământul politic "de masă" a produs o dezumanizare de masă. Si aceasta e una din cauzele haosului actual din România. Toţi ştiu să urască şi să denunţe, foarte **puţini** ştiu să iubească şi să se unească, chiar cu **sacrificiul propriului lor** orgoliu. Tragedia românească **actuală** a fost pregătită de "învăţământul socialist".

Bunicii născuţi puţin înainte de 44, părinţii puţin după, au fost striviţi de teroare, nesiguranţă şi conformism. Abia nepoţii de 16-22 de ani au realizat marea frustrare. Ei au făcut revoluţia. Ei, descoperind marea minciună, **s'au hotărît cu sacrificiul vieţii s'o înlăture.** "Acum ori niciodată". Niciodată poporul român n'a trăit o mai mare euforie revoluţionară ca în Decembrie 1989.

A fost sublim acest tineret.

Cu atât mai insuportabilă apare orice impostură: orice cesiune frizează abjecţia. Idealurile anticomuniste, idealurile eliberării de frică, de minciună, de duplicitate, de profiturism trebuesc apărate cu orice risc şi faţă de oricine.

Democraţia înseamnă în primul rând transparenţă. Ipocrizia sau aparenta **abilitate politicianistă sunt** antidemocratice, mai ales în condiţiile de azi, ale luptei pe viaţă şi pe moarte cu epigonii neocomunişti. Strict etic şi estetic vorbind, aceştia sunt mai dizgraţioşi decât prototipurile originare.

Acestea din urmă nu s'au strecurat la putere prin jertfa **sângeroasă** a mii de adolescenţi şi tineri, nu s'au folosit de mizeria materială şi morală a unui popor pentru a-i servi în loc de antidot o variantă de **otravă într'un ambalaj** înşelător, cu etichetă mincinoasă.

In nici o ţară răsăriteană care s'a eliberat de comunism nu s'a petrecut acest fenomen înspăimântător ca revoluţia să fie furată după ce s'a înfăptuit cu atâtea neuitate şi nemuritoare jertfe.

Orice analiză, din orice punct de vedere, nu poate decât demonstra funciara şi inciepienta falsitate a regimului fesenist **din** România. **Totala** lui imoralitate, dedusă din contextul istoric, din secvenţele revoluţiei.

Fenomenul fraudei istorice din România aparţine ca element constitutiv utopiei comuniste. Utopie care se vrea revigorată prin punerea consecinţelor dezastrului unei ţări şi a unui popor pe seama unei perechi de oameni. Este de neconceput o mai mare neruşinare.

Numai Ceauşeştii executaţi au fost de vină. Odată ei executaţi, pedeapsa cu moartea a fost abolită. Un asemenea procedeu este tipic comunist.

Utopia comunistă a falsificat permanent istoria. Utopia comunistă a dispreţuit totdeauna adevărul. Bolşevicii au furat revoluţia cadeţilor din Aprilie 1917, feseniştii au furat revoluţia adolescenţilor români din Decembrie 1989. Aceasta este sigur. Si consecinţele sunt imense pe planul politicii mondiale.

In ţările democratice nimeni nu se ocupă, în mod **special,** cu "învăţământul politic". In ţările socialiste sau fost socialiste (comuniste) răsăritene a existat timp de 45 de ani o continuă şi absolut generalizată "dădăcire", la toate nivelurile sociale, în **toate instituţiile şi întreprinderile; săptămânal, dacă nu chiar zilnic "instructori", "agitatori" convocau** şedinţe fulger şi spuneau oamenilor ce trebue să creadă despre un anume eveniment. Un dresaj făcut cu pâine, zahăr şi bici, alternativ, şi care a modelat biologic, psihologic şi mai ales etic generaţie după generaţie.

Aceasta a fost majoritatea "corpului" dela **20 Mai '90. Oameni timoraţi** de o frică congenitală, oameni inhibaţi de umbrele celor care s'au perindat pe la primărie şi pe la "secţia de miliţie" (inclusiv securiştii semi-camuflaţi). Toţi au zbierat 45 de ani la bietul om. Mai întâi să-i dea **cotele,** apoi să-i dea pământul, să-l bage în "colectivă", să-i dea sacul cu porumb sau grâu, să-i dea sau nu serviciu etc. etc.

La oraş se statornicise o **ordine** a sărăciei care era ca oxigenul **pentru** agonic. O **ordine** a mizeriei, a arbitrariului administrativ care făcea parte din supravieţuire. Frica de nou, de necunoscut se gesta dela sine. Si astfel utopia a dezarticulat o **naţiune.**

Morala generală pare a fi o morală a acomodării cu răul. O morală a prostituării în faţa puterii de care depinde totul: şi casa, şi serviciul şi reuşita copiilor în viaţă şi alimentaţia puţină, dar sigură.

Echitatea este sinonimă cu descoperirea şi întreţinerea "relaţiilor" care te servesc la nevoie. Decalajul dintre bogaţi şi săraci, dintre cei puternici şi cei slabi social, marginalizaţi politic şi debusolaţi cultural, era pus pe seama fatalităţii istorice şi acceptat cu o constiinţă de sclavi predestinaţi.

Acum în plin proces de descompunere a orânduirilor comuniste, de distrugere a unor societăţi absurde clădite pe nedreptăţi flagrante se pune cu acuitate problema cu ce fel de organizare socială le înlocuim? Evident **cu societăţi democratice bazate pe libertate şi responsabilitate individuală.**

Nu există libertate fără responsabilitate. Si nu există responsabilitate fără competenţă, adică o justă înţelegere ştiinţifică, cauzală a evenimentului, a problemelor şi a înşiruirii lor dialectice. Nu există democraţie fără sinceritate (transparenţă). Această onestitate şi moralitate civică se obţine prin educaţie şi jocul liber al **iniţiativelor, al ideilor care** promovate în câmpul social au totdeauna (trebue să aibă) o dublă destinaţie să servească omului, privit în individualitatea lui şi societăţii privită în ansamblul ei. Dacă una din cele două funcţiuni (ale iniţiativei, ale ideii etc.) lipseşte, atunci ele sunt nefecunde, neaplicabile.

Omul este un animal social. Societatea este compusă din oameni care nu mai sunt expresii ale **naturii ci de personalităţi,** adică de oameni care reprezintă fiecare un univers autonom, creat de propria lui dinamică istorică şi etică . De propria lui biografie morală, familială, intelectuală, economică etc. Guvernanţii nu trebue să uite în nici o împrejurare acest adevăr şi să nu deroge sub nici un **motiv, dela acest principiu.**

Omul este suprema valoare.

Acest principiu numărul unu trebue afişat în toate cabinetele medicale, administrative, şcolare etc.

Statornicite cele de mai **sus,** trebue să adăugăm imediat că **valoarea** omului este **conferită** în bună parte de mediul în care a apărut şi s'a dezvoltat. De aici importanţa familiei, a **naţiunii,** a tradiţiilor lui specifice în care este încorporat dincolo, chiar de voinţa lui personală.

Omul este **fructul** mediului care l-a crescut. De aici nevoia împlantării lui, pe cât **posibil** în acest mediu, în această matrice etnică tradiţională, pentru a-l feri de desrădăcinare. Trăim într'o epocă când lumea toată devine o mare familie umană interdependentă, intercomunicantă din ce în ce mai apropiată spaţial, cultural, tehnologic.

Nevoia descentralizării şi regionalizării sub o egidă **internaţională** (de tip ONU şi organismele sale) dublată de o ierarhizare a scopurilor şi priorităţilor se impune dela sine.

Sănătatea publică, învăţământul, transportul, pregătirea exploatării bogăţiilor regionale nu mai sunt, nu mai pot fi probleme strict interne. De asemenea alimentaţia, construcţia de locuinţe şi serviciile publice. Există nişte **standarde optimizate.**

Locul de muncă asigurat şi combaterea de fond, de perspectivă a şomajului este o problemă internaţională.

Cum şi de către cine se rezolvă asemenea mari probleme? In **primul rând de cei care le-au rezolvat la** ei acasă. Suveranitatea **naţională,** competenţa şi ştiinţifizarea nu sunt antagonice ci conjugante.

Mileniul trei va fi mileniul biruinţei omului potrivit, la locul potrivit, sub veghea şi coordonarea internaţională.

VICTORIE PRIMEJDIOASĂ

Urmare din pag.1

majoritatea zdrobitoare, fesenistă, va consimţi că ideea în cauză e greşită. Nimic nu va apăra puterea de ea însăşi.

In consecinţă, nu va **depinde de sistemul politic** rezultat din alegeri, ci de bunul simţ şi de reacţia la beţia puterii a celor împuterniciţi să ne guverneze, dacă vom evolua spre un regim autoritar sau vom evita riscurile, posibile, ale restauraţiei. Altfel spus, ne-am pus singuri la discreţia unor oameni care îşi pot onora promisiunile sau nu, în funcţie de **raţiuni** pe care le vor **motiva** numai dacă vor **vrea,** şi când vor vrea, şi cum vor vrea, fără să-i poată împiedica o opoziţie, în fapt, neputincioasă. Incât, teoretic, orice se poate întâmpla cu noi: să amânăm viitorul, să pierdem prezentul şi în ciuda **asigurărilor** ce ne sunt date, să ne retrăim trecutul. Subitul servilism festiv al unora dintre comentatorii televiziunii **care s'au întors, s'ar zice, la** vechile reflexe pe care le-au abjurat în Decembrie (să fie această revenire un semn rău?) îmi sporeşte incertitudinile. Vor avea, oare, câştigătorii alegerilor forţa morală de a se limita singuri, de a se feri de **abuzuri, acum când ele sunt posibile legal? Stiind că** pot face tot ce vor, fără să se izbească de nici o piedică reală în parlament, vor avea oare tăria să nu uite cum au ajuns să fie atât de singuri la cârmă şi cum au reuşit să frustreze, deocamdată, de o democraţie veritabilă, sănătoasă, o **societate** care a dat jertfe, într'o revoluţie, pentru această cauză?

Improvizarea unei opoziţii dinlăuntrul Frontului - perspectivă aparent atrăgătoare **n'ar** face, după părerea mea, decât să agraveze "originalitatea" parlamentului nostru. Ne-am întoarce pe faţă la o idee pe care până şi inspiratorii ei, **gorbacioviştii,** au **părăsit-o,** a opoziţiei create înlăuntrul partidului unic, iar aceasta ar **distruge** până şi ultimele aparenţe de democraţie bazate pe **principiul pluralismului** politic. Am fi, într'adevăr, unici în Estul Europei! Sau aceasta e calea originală de care ni s'a vorbit atâta? In sfârşit, vom vedea. In ce mă **priveşte, prefer o opoziţie** cinstită, chiar fără speranţe practice, care să ne arate **în ce măsură Frontul** e capabil să se limiteze singur, fără să ne azvârle **în ochi praful unei opoziţii de operetă.**

Aşteptată în **principiu,** dar consternantă prin similitudini cu rezultatele farselor electorale din ultimii patruzeci şi cinci de **ani,** victoria Frontului mai implică o primejdie.

Nu e un secret pentru nimeni, am impresia, că mulţi dintre **compatrioţii noştri** au votat cu credinţa că votează pentru stabilitate şi linişte. In fapt, făcând imposibilă instituirea unui echilibru democratic real, în stare să scoată ţara din criză, au deschis drumul unor **mari** nelinişti şi tensiuni care nu ştiu cum vor fi dezamorsate. Dacă Frontul va adopta o atitudine rigidă, trufaşă, cum par să sugereze unele declaraţii, mă tem că va creşte prăpastia dintre guvern şi minoritatea tragică, disperată, care îl contestă în numele revoluţiei şi că, în aceste condiţii, în loc să se manifeste în parlament, opoziţia se va manifesta în stradă. Dar aş vrea din toată inima ca relele ce pot ieşi dintr'o victorie primejdioasă, ca din cutia Pandorei, să rămână, un coşmar al imaginaţiei, să nu devină niciodată realitate. Si, mai mult ca oricând, mă întorc la gândul că ultima care a ieşit din cutia Pandorei a fost, totuşi, speranţa.

Octavian PALER

(România Liberă)

30 Mai 1990

OPINIILE UNUI OBSERVATOR STRĂIN

ALEGERILE DELA 20 MAI 1990 DIN ROMÂNIA

—Mircea SABĂU—

Participarea mea ca observator la alegerile din România, ca reprezentant al organizaţiei Romanian Freedom Forum mi-a oferit posibilitatea de a lua contact direct atât cu alegătorii cât şi cu organizaţiile politice din România, precum şi cu oficialităţile care au organizat alegerile.

Totodată, cunoaşterea limbii, a tradiţiilor şi realităţilor româneşti, m'au ajutat să descopăr aspecte şi fapte, care pentru un observator străin ar fi fost foarte greu de depistat.

Iată pe scurt observaţiile mele:

Am sosit la Bucureşti la ora 0.14 în ziua de 14 Mai 1990. Era prima mea vizită după o absenţă de 15 ani. Formalităţile de intrare au fost simple şi fără incidente. A doua zi, delegaţia noastră, compusă din şase observatori, s'a întrunit la Liga Apărării Drepturilor Omului (LADO) din Bucureşti, str. Oneşti nr. 11. Chiar peste drum de sediul LADO se afla Oficiul Comisiei Centrale Electorale, unde am primit legitimaţiile de observatori la alegeri.

Imaginea Bucureştiului ne-a impresionat prin starea de murdărie şi neglijare în care se află. Am găsit acolo o populaţie sărăcită, extrem de divizată şi confuză. Personal am fost foarte surprins să constat că majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit, trăiesc dela o zi la alta, fără să aibă o preocupare serioasă pentru viitor. Intr'adevăr, nu există o viziune cât de cât clară asupra viitorului, nici chiar la mulţi oameni politici. Am avut impresia că toţi aşteptau să se întâmple ceva, sau cineva să le dea o comandă, să le spună ce să facă.

De îndată ce statutul nostru de observator a fost confirmat în mod oficial, ne-am apucat serios de treabă. Preocuparea noastră de bază înainte de alegeri, a fost să luăm contact cu cât mai multe grupări politice pentru a ne informa asupra campaniei electorale precum şi asupra modului cum se preconizase desfăşurarea alegerilor. Aşa cum aflasem din ziarele şi publicaţiile străine şi româneşti care ne-au parvenit la Chicago, am constatat masive încălcări ale Drepturilor Omului în toată ţara. Cercetările şi investigaţiile făcute la faţa locului, ne-au confirmat organizarea centralizată a unor acţiuni coordonate din partea Frontului Salvării Naţionale de împiedicare prin toate mijloacele a partidelor istorice, în special a Partidului Naţional Ţărănesc şi a Partidului Naţional Liberal, de a-şi organiza campania lor electorală. FSN, care se afla la conducerea statului român şi dispunea de organele de ordine şi supraveghere ca şi de armata română, s'a folosit cu multă dibăcie de aceste organe, ca să-şi promoveze campania electorală şi să împiedice PNT şi PNL să se organizeze şi să-şi desfăşoare campaniile lor de alegeri.

Paralel cu această manevră, FSN s'a angajat într'o campanie murdară de lansări de zvonuri şi neadevăruri la adresa adversarilor lor politici, campanie care a avut mult succes deoarece FSN-ul dispunea fără restricţii de mediile de comunicare - TV, radio şi presă - în timp ce accesul grupărilor de opoziţie la aceste medii a fost extrem de limitat.

In afară de aceasta, FSN-ul, care imediat după Revoluţia din Decembrie 1989 avea o componentă mult mai largă şi democratică, a reuşit ca în scurt timp să elimine majoritatea disidenţilor şi oamenilor care nu fuseseră asociaţi cu Partidul Comunist Român, astfel că în cele din urmă, marea majoritate a membrilor FSN a ajuns să fie compusă din foştii membri ai Partidului Comunist Român!

După cum se ştie, în orice ţară comunistă existau două administraţii paralele - partidul comunist şi administraţia statului. Desigur că administraţia statului, fie ea centrală sau locală, era complet subordonată organizaţiei de partid, care dădea directive şi controla executarea lor de către administraţia statului. Acest sistem extrem de birocratic şi ineficace, avea ca scop să asigure o totală supraveghere a ţării şi în caz că măsurile luate şi implementate ar fi dat greş, administraţia statului ar fi purtat vina, în timp ce Partidul Comunist, "care nu greşeşte", ar fi pretins că este în afara oricărei vini sau responsabilităţi. După Revoluţia din Decembrie 1989, Partidul Comunist Român nici nu s'a desfiinţat, nici nu s'a autodizolvat - cum s'a întâmplat în alte ţări comuniste! De fapt practic, el s'a transformat în Frontul Salvării Naţionale (FSN)! Desigur că activiştii cei mai compromişi au fost înlocuiţi cu activişti mai puţin compromişi şi la fel s'a'ntâmplat şi cu administraţia de stat, care a rămas total subordonată FSN-ului, chiar dacă mai avea şi membri care aparţineau altor partide. Bunurile şi averea PCR-ului au dispărut, dar de fapt ele au fost puse la'ndemâna FSN-ului.

In plus, o cercetare atentă şi serioasă a evenimentelor care au dus la căderea lui Ceauşescu, indică foarte clar că de fapt a avut loc o lovitură de stat, care era organizată să-l înlăture pe Ceauşescu dela conducere, fără ca să schimbe structura statului şi ideologia partidului de guvernământ. Răscoala populară spontană a grăbit activarea loviturii de stat şi totodată a impus o nouă orientare ideologică. Noii lideri, având convingeri marxiste, pe care le afişau în toate discursurile şi interviurile, au ripostat încă dela început împotriva ideologiei anticomuniste, care se vântura pe străzi, şi în pieţe. Dl. Iliescu vorbea şi încă mai vorbeşte de un fel de democraţie cu un singur partid - idee de altfel adoptată de toţi liderii sovietici, inclusiv dl. Gorbaciov. De altfel ca şi dl. Gorbaciov, dl. Iliescu încă mai vorbeşte de "comunism cu faţa umană".

Oricum, cert este, aşa cum am putut constata la faţa locului vizitând diferite regiuni din ţară, că structura administrativă şi a conducerii ţării prin FSN, este identică celei din timpul lui Ceauşescu! Si acum, ca şi atunci, există o conducere de partid centrală, care are aceleaşi reţele locale, iar administraţia de stat este tot în mâna FSN-ului, care o conduce la fel cum conducea Partidul Comunist administraţia statului sub Ceauşescu.

Cunoscând aceste lucruri, putem acum înţelege de ce n'a fost posibilă organizarea democratică şi liberă a alegerilor.

Desigur că la aceasta a contribuit şi Proclamaţia dela Timişoara, care a definit clar şi elocvent natura revoltei populare. Totuşi această Proclamaţie a reuşit să-i sperie pe toţi cei asociaţi cu partidul comunist, îndârjindu-i împotriva celor care cereau revendicări democratice. De fapt confruntările nu au avut loc pe plan ideologic. In realitate a fost o luptă pentru putere, între cei care deţineau puterea şi cei care ar fi dorit să şi-o însuşească! Aceasta a dus la tot felul de acţiuni şi manevre murdare, din partea celor care deţineau puterea şi aparatul represiv, împotriva noilor pretendenţi. Având mai multă experienţă în manipularea, dezorientarea şi dezinformarea cetăţenilor, liderii comunişti dela conducere, a folosit numele de Frontul Salvării Naţionale care avea recunoaşterea unanimă că fiind instrumentul care l-a înlăturat pe Ceauşescu. Această recunoaştere de nume şi de asociere a lui cu cel mai important eveniment din ultimii 20 de ani, a asigurat victoria electorală a FSN-ului.

Dacă însă campania electorală s'ar fi desfăşurat normal şi fără violenţe, intimidare şi totală împiedicare a partidelor de opoziţie, este posibil ca FSN-ul să fi ieşit majoritar sau în orice caz cu un mare procentaj de voturi, dar aceasta ar fi permis formarea unei conduceri de coaliţie şi a unui parlament echilibrat. Aşa însă cum s'a'ntâmplat, cu multiplele şi gravele încălcări ale drepturilor omului şi ale legilor ţării, procesul de democratizare a fost împiedicat şi evoluţia ţării spre liberalizare a fost mult încetinită.

Cel mai important eveniment din timpul campaniei electorale a fost desigur dezbaterea dintre cei trei candidaţi la preşedinţie care a avut loc în ziua de 17 Mai 1990, deci doar cu trei zile înainte de alegeri. Această dezbatere care s'a desfăşurat într'un mod extrem de civilizat, a oferit alegătorilor posibilitatea să înţeleagă mai bine punctele de vedere ale candidaţilor asupra multor probleme importante pentru politica şi economia ţării. Din nefericire dezbaterea a venit prea târziu când deja FSN-ul era complet stăpân pe situaţie şi când acţiunile de defăimare ale celor doi candidaţi de opoziţie Dl. Radu Câmpeanu (PNL) şi Dl. Ion Raţiu(PNT) îşi atinseseră ţinta.

In timpul dezbaterii, Dl. Raţiu a reuşit să prezinte cu multă claritate un program concret de refacere a economiei ţării care dacă ar fi pus în aplicare ar reuşi să redreseze economia românească în timpul cel mai scurt, aducând prosperitate şi bunăstare în România. Am fost totuşi surprins că în zilele care au urmat, nu am văzut comentarii şi analize profunde ale programelor expuse în timpul dezbaterii de către cei trei candidaţi ceea ce mă face să cred că probabil n'a fost înţeleasă esenţa ideilor exprimate de domnii Raţiu şi Câmpeanu. Ideile expuse de ei fiind prea "revoluţionare". In timp ce programul economic al Dlui Iliescu a fost extrem de nedefinit şi vag, Dsa în general a încercat să ridice câteva obiecţii în special la anumite puncte din programul economic al Dlui Raţiu dar fără ca să fie convingător. Totuşi limbajul lui desigur că a fost mai aproape de modul în care se discută despre economie de 40 ani în România şi de aceea e posibil să fi apărut alegătorilor mai puţin agresiv şi radical. Pe de altă parte e posibil cum mi-a spus un alegător că orice ar fi spus Dl. Iliescu ar fi fost acceptat pentrucă el nu venea din exilul românesc ca ceilalţi doi candidaţi cărora li s'a reproşat că ei n'au "suferit" în ţară ca Dl. Iliescu.

Având deplin control asupra ţării, conducerea FSN-ului a ordonat ca alegerile să decurgă fără incidente şi de asemenea să se permită observatorilor străini să inspecteze oriunde, fără a fi opriţi. Aşa s'a întâmplat, că în ziua alegerilor au fost puţine violenţe, cu toate că în timpul campaniei electorale au avut loc sute şi sute de astfel de acte.

Totuşi nu se poate spune că în timpul alegerilor nu au fost un număr mare de încălcări ale legii electorale! Personal am constatat astfel de încălcări în timpul inspecţiei a zeci de centre de votare, pe care le-am vizitat în localităţile aflate între Timişoara şi Sibiu. Raportul asupra acestor observaţii poate fi pus la'ndemâna oricui. Totuşi, după aprecierile mele, probabil că furtul de voturi nu a fost mai mare de 20%, în general vorbind. Desigur că au fost locuri unde această proporţie a fost mai mare şi altele unde ea a fost mai mică.

Răul cel mai mare care s'a produs în ţară, este de fapt imensa discordie şi diviziune între toţi cetăţenii ţării. In afară de membrii FSN, care primesc şi ascultă de ordinele venite dela centru şi nu manifestă nici un fel de tendinţă de independenţă, toţi ceilalţi se află într'o continuă dispută între grupuri de indivizi, partide politice sau chiar persoane depe stradă sau din tramvai adesea pot denatura în apostrofări şi ură. Toate aceste disensiuni au fost alimentate cu multă dibăcie de FSN. Tot din această cauză n'a fost posibil să se formeze coaliţii electorale. Toate cele peste 80 de partide au propus candidaţi, creind o imensă confuzie între alegători.

Alegerile trebuiau amânate, deoarece a fost prea scurt timpul pentru a se putea organiza noile partide şi a se defini o nouă orientare a ţării!

Concluzia care se poate trage din această analiză a situaţiei din România în urma alegerilor, este că România nu va putea deveni o ţară liberă şi democratică, dacă nu se va preocupa foarte serios să înlăture violările Drepturilor Omului şi ale legilor ţării.

Apelul meu către toţi cei care iubesc România şi doresc progresul şi prosperitatea ei, este să sprijine cu toată convingerea respectarea Drepturilor Omului şi grupările care acţionează şi militează pentru acest scop.

PĂRINŢII ŞI-AU TRĂDAT COPIII

Da, părinţii şi-au trădat copiii.

Părinţii, aceiaşi părinţi care au zăvorît uşile, au tras perdelele, au stins luminile şi s'au refugiat tremurând sub paturi în noaptea însângerată de 17 Decembrie.

La 20 Mai, morţii au mai murit o dată.

La 20 Mai, cei care cu mâinile goale au înfruntat plumbii şi tancurile comuniştilor n'au avut drept de vot. Nu împliniseră 18 ani.

Au votat părinţii cei laşi.

Au votat pentru "linişte".

Au votat pentru liniştea şi pasivitatea boului înjugat, mulţumit cu un braţ de fân.

Au votat pentru liniştea fostei nomenclaturi.

Au votat pentru liniştea "fraţilor" dela Moscova.

România de peste Prut lăcrimează.

Noi, la fel.

Ne vom mai duce dorul.

Esau a ales din nou blidul cu linte.

Dan Emilian ROŞCA

TEZAURUL LUI CEAUŞESCU SAU "TRIPLE I"

—— Mihaela MOISIN ——

DIN PRESA OCCIDENTALĂ:
"ARESTAREA UNEI FEMEI DE CĂTRE AŞA ZIŞII "MINERI" ÎN ROMÂNIA"

Nu căutaţi în zadar tezaurul lui Nicolae Ceauşescu în băncile din Elveţia sau alte ţări! Tezaurul lui a ajuns deja în mâinile moştenitorului numit de el, prin testamentul lăsat.

Tezaurul lui Ceauşescu nu este nici în franci, nici în mărci, nici în dolari. Tezaurul lui - pe care beneficiarul lui testamentar - Iliescu Ion Ilici - l-a luat în primire - este Securitatea.

* * *

Nici unul din cei trei copii ai Elenei şi ai lui Nicolae Ceauşescu, nici unul din fraţii şi surorile lui sau ei nu au fost demni de a-l moşteni. Toţi, fără excepţie, şi-au renegat, blamat, condamnat, etc. rudele - Elena şi Nicolae - imediat ce aceştia au dispărut. Nici unul din profitorii imorali - rude ai perechii conducătoare - nu a avut un pic de recunoştinţă pentru viaţa regală pe care aceştia le-au asigurat-o în timpul "epocii de aur", încât să spună un cuvânt în apărarea lor. Două familii de neisprăviţi, în concurenţă, - a lui şi a ei - ce au oprimat un popor nefericit, i-au arătat cu degetul ca nişte ursitoare rele, spunând: ei sunt de vină, ei sunt ucigaşii, eu n'am fost de acord cu ei (... doar au profitat şi au trăit bine...)

Nici chiar copiii lor nu i-au apărat sau i-au plâns. Chiar Nicu, campion la poker şi accidente mortale de maşină, "copilul minune - copilul fenomen", fiul iubit al unei familii degenerate, i-a acuzat.

Singurul care a tăcut, singurul care nu i-a acuzat (nici scuzat, nici apărat) este moştenitorul tronului - "Triple I" - Iliescu Ion Ilici.

Fiind încă în viaţă şi luptând cu moartea nemiloasă prin metodele moderne, ştiinţifice şi diabolice, inclusiv transfuzii cu sânge de copii nevinovaţi - şi-a creat urmaşul în linişte şi cu perseverenţă, şi chiar cu aprobarea Moscovei. L-a ţinut aproape, pe lângă casă, l-a instruit, ca să înveţe din experienţa de 20 de ani a "maestrului" său, deşi în ultimii ani, conform unei înţelegeri tacite, "Triple I" a fost "îndepărtat" de pe lângă casa regală, tocmai pentru a asigura succesul reuşitei sale. Deci asigurarea perpetuării comunismului.

In acest sens, s'a "opus" lui Ceauşescu şi metodelor ceauşiste (de aplicare a comunismului, n.n.); pe unde a fost, a dezvoltat oraşe şi judeţe, locurile pe unde a trecut au fost presărate cu trandafiri (viitori feseniști), spuneau cei ce doreau moartea lui Ceauşescu şi viaţă lungă lui "Triple I".

Totul a mers conform planului dinainte stabilit. Totul... afară de împuşcarea "părinţilor adoptivi" sau a "părintelui adoptiv", a "mentorului", sau condamnarea fără drept de a face declaraţii a celor din jurul acestora, care ştiau prea multe.

"Fereşte-mă Doamne de prieteni..." Dar pe Nicolae şi Elena Ceauşescu nu i-a ferit Dumnezeu.

Istoria se repetă la moartea lui Ceauşescu, ca şi la a lui Gheorghiu Dej...

După ce a distrus o generaţie de intelectuali, aruncându-o în temniţi şi transformând un tineret entuziast ce a dorit numai libertate, ca şi cel de azi, în cobai pentru experienţele sovietice makarenconiene, după ce a rusificat limba şi ţara română, a transformat ortografia într'o mascaradă, în 1965, când Moscova şi-a încheiat socotelile cu Gheorghiu Dej, pion devenit inutil şi deci de sacrificiu, acesta, la rândul lui şi-a încheiat socotelile cu viaţa-i dulce, nu "de moarte bună" cum se spune în popor, ci ajutat de fraţii noştri, rude bune dela Răsărit.

Naivii s'au bucurat, a murit dictatorul, iar urmaşul lui, tânărul - pe atunci - Ceauşescu, a devenit speranţa lor. Părinţii noştri - o generaţie de intelectuali reduşi la tăcere de teroarea comunistă - au şoptit atunci: "Dumnezeu să ne ferească de mai rău".

Intr'adevăr, tânărul Ceauşescu, entuziast, pătruns, chiar îmbibat ca un burete de doctrina comunistă, a fost înscăunat, apoi chiar aclamat de aceiaşi naivi, când s'a opus invaziei Ruşilor în Cehoslovacia, în 1969.

Cam în aceiaşi ani a început paranoia, megalomania, datorate tratamentului plin de răsfăţ al Occidentului: plimbări în caleaşca regală cu regina Angliei, acordarea clauzei de naţiune favorizată de către Americani, considerat fiind "maverikul" Europei.

Si din rău în mai rău, s'a uns preşedinte, s'a fotografiat cu sceptrul în mână , şi-a adunat artişti la curtea sa care să-i scrie osanale, şi apoi a pornit adevăratul dezastru: a început să creadă că e cel mai deştept, cel mai iubit, cel mai priceput la toate, a început să plătească datoriile ţării, înfometându-o, datorii făcute de el şi predecesorul lui pentru a industrializa o ţară bine echilibrată economic înainte de comunism, a început să schimbe înfăţişarea ţării, a omului, în tendinţa de a crea "omul nou", "omul comunist".

După ce a stors şi ultima picătură de sudoare ţăranului, a paralizat aproape şi cel mai periferic nerv al intelectualului, a bătătorit palmele până la lustruire ale muncitorului, dar nu a reuşit să spele creierul tineretului, a distrus cu buldozerul religia şi istoria pentru a rămâne în istoria lumii ca creatorul "epocii de aur", al "epocii lumină", a schimonosit caracterul omului într'atât, încât, când a strigat: "Trageţi", s'a tras.

A asmuţit frate contra frate, om contra om, pe unii transformându-i în fiare. Pe "oamenii noi, comunişti".

In toţi aceşti ani, de decrete demenţiale, printre care acela al interzicerii întreruperii de sarcină, şi-a format o pepinieră de copii nedoriţi de părinţi săraci, sătui ei înşişi de viaţă şi de sărăcia lor, ca să mai dea viaţă şi să crească alţi nevinovaţi, de fete de şcoală instruite de profesoare hâde în a contribui la creşterea populaţiei, inconştienţi ce se bucurau de încă o sută de lei la naşterea fiecărui copil pe care îl abandonau apoi nefiind în stare să-l crească...

Toţi aceşti copii - refuzaţi fiindcă nedoriţi de părinţi, refuzaţi fiindcă neputincioasă, de o societate comunistă săracă sau fără milă - au devenit copiii conducătorilor, cărora Elena Ceauşescu li se adresa îngrozită că unul din ei va trage: "Cum trageţi voi în mine, care v'am fost ca o mamă?" Dar ei au tras fără milă, aşa cum au tras şi în fraţii lor; aşa cum au fost crescuţi: fără milă. Parte din aceşti copii, crescuţi în izolare totală, hrăniţi cu toate bunătăţile pe care cei mai mulţi copii nici nu le visează neştiind cum arată, instruiţi în mânuirea celui mai modern armament, au devenit "garda" personală a stăpânului ce le arunca osul. Dresaţi fiind să asculte doar de stăpâni - de "ei" - şi ... probabil de "moştenitorul" lor - "Triple I".

Aceştia erau probabil teroriştii pe care i-au văzut Românii în zilele fierbinţi ale revoluţiei, aceştia sunt minerii ce au venit să-l salveze pe actualul conducător.

Si la repetarea istoriei, când a mai murit un conducător - Nicolae Ceauşescu - şi nici acesta de moarte bună... lumea l-a aclamat repede pe succesor, apărut ca din întâmplare, printre gloanţele revoluţiei, care-l ocoleau cu grijă...

Iar naivii, pregătiţi din timp pentru cel ce a presărat în urmă-i trandafiri, cel ce s'a "opus" politicii ceauşiste - dar din păcate nu celei comuniste - l-au aclamat ca şi pe Ceauşescu la vremea lui, spunând că nu se poate să fie mai rău.

Dar cruda realitate a arătat că se poate. Unii chiar îl regretă pe Ceauşescu.

Si iată că în zilele fierbinţi de vară, după ce şi-a gustat din plin din beţia victoriei în alegerile din 20 Mai, Iliescu şi-a dat arama pe faţă. Nu întâmplător a fost aleasă această dată de 13 Iunie ce va intra în istorie ca ziua în care Iliescu Ion Ilici a ordonat masacrul studenţilor din Piaţa Universităţii. Noul conducător a profitat de absenţa din ţară a celor mai buni conducători ai demonstranţilor din Piaţa Universităţii. Să fie o simplă întâmplare ca această elită conducătoare a tineretului revoluţionar, mentorii spirituali ai "golanilor" dela Universitate să se găsească toţi deodată, la 10.000 de km de ţară?

Si i-a chemat pe mineri să-l apere. Desigur, au fost şi mineri printre cei 10.000 veniţi în goană, cu autobuze speciale, plătiţi din profitul realizat de mine prin spargerile de normă comunistă. Căci, altfel nimeni n'ar fi recunoscut nici o faţă de miner la televizor. Si iarăşi, e sigur că erau pe Valea Jiului mii de "mineri" cu stele din pepiniera personală a lui Ceauşescu (azi a lui Iliescu) de când îi dusese chiar el acolo după greva minerilor, pentru a restabili ordinea şi fericirea comunistă. Da, aceştia au fost parte din minerii ce au măturat Piaţa Universităţii.

Ei nu au fost minerii pe care i-am cunoscut în anii de practică studenţească, oameni poate mai buni decât mulţi alţii care n'au atins caldarâmul Revoluţiei, dar au votat din comoditate cu Frontul.

Cine au fost cei care au omorît, care au bătut cu sete şi cu tehnică tineri nevinovaţi, ce demonstrau paşnic? Cine au fost cei ce au devastat Universitatea, Institutul de Arhitectură, sediile partidelor de opoziţie, cei ce au dat foc poliţiei şi ministerului de interne punând aceasta în spatele bieţilor studenţi "golani", plătiţi de "legionari", drogaţi, etc.

Aceştia nu au fost minerii pe care i-am cunoscut în urmă cu ani de zile, nu cei ce merg zilnic pe "suitor" sau "coborîtor" înclinat la 80 de grade, cu lampa şi ciocanul într'o mână, iar cu cealaltă mână ţinându-se de scara veche de lemn, de care le depinde viaţa. Nu aceşti oameni care apreciază fiecare clipă de viaţă şi trăiesc cu nesiguranţa zilei de mâine, care ştiu că îi pândeşte moartea la fiecare metru de adâncime, nu adevăraţii mineri au bătut şi omorît în Bucureşti.

Cei îmbrăcaţi în mineri, care au bruscat femeile în magazine, aruncându-le pachetele de cumpărături pe jos, care au bătut cu sete şi au omorît suflete nevinovate, ucigaşi plătiţi, aceştia nu sunt adevăraţii mineri. Acestea sunt vlăstarele din pepiniera creată de Ceauşescu, garda personală dresată să bată la comandă şi să ucidă, gardă ce ascultă de stăpâni: care asculta de Ceauşescu , iar astăzi ascultă de moştenitorul acestuia - I.I.I.

Aceasta-i adevărata avere a lui Ceauşescu, nu cei 400 milioane de dolari, pe care nimeni nu-i vrea cu adevărat. Căci comuniştilor de azi le este frică de dolari căci ei înseamnă piaţă liberă, înseamnă capitalism.

Aceasta este moştenirea - tezaurul lui Ceauşescu - lăsat prin testament lui Iliescu Ion Ilici - "Triple I" - cel care cu sângele rece moştenit dela părintele-i adoptiv, şi-a omorît părinţii. Si ca orice elev care-şi depăşeşte maestrul, şi Iliescu îl depăşeşte pe Ceauşescu în crime.

Nu mai căutaţi dolarii, căutaţi Securiştii!

DESPRE ALEGERI

—— Traian BARCIAN ——

Cine îşi putea închipui că după 45 de ani de tiranie comunistă în România ar putea veni peste ea ce au adus alegerile dela 20 Mai 1990. La numai cinci luni dela doborîrea regimului comunist de către Revoluţia din Decembrie, un partid-front de ideologi şi demnitari de-ai regimului răpus iese victorios din aceste alegeri. In fapt, alegeri care în gândul şi aşteptarea poporului ar fi fost menite să fie procesul de reinstalare în România a libertăţii şi democraţiei.

O asemenea întâmplare este greu de înţeles şi de digerat, căci ea te miră şi-ţi obsedează mintea cu cele două feţe contrastante din tabloul ei. Pe de o parte România a făcut o revoluţie anticomunistă unică admirată la superlativ de tot largul lumii; iar pe de altă parte aceeaşi Românie vine la scurt timp cu nişte alegeri tot unice prin faptul că ele recheamă la putere nomenclaturişti din regimul răpus. Un lucru care de astădată în loc de frumos crează superlativul consternator al urîtului. Si cu aşa ceva, pe lângă alte efecte, s'a stins interesul admirator al mediilor străine pentru România.

Este într'adevăr lumea românească pe de-a'ndoaselea? Adică şi anticomunistă după cum ea a demonstrat cu luptă, sânge şi moarte în revoluţie, şi procomunistă după cum s'ar putea interpreta din felul în care a votat la alegeri. La o astfel de întrebare răspundem la sigur că, ea este anticomunistă. A dovedit din plin şi izbitor acest lucru când ea a arătat că este în stare să moară pentru răpunerea regimului comunist, pentru libertate şi democraţie.

Si atunci de unde aparenţa factică exprimată de rezultatul alegerilor că ce se întâmplă în România e pe de-a'ndoaselea. In ceea ce priveşte acest de-a'ndoaselea, e cazul s'o spunem încăodată, el n'are absolut nimic de-a face cu comunismul ori neocomunismul. Si acum după acest spus putem merge mai departe, pentru a găsi că ceea ce esenţial este la baza de-a'ndoaselui e o totală lipsă de cea mai elementară cultură politică - de om liber - în massa poporului român. Un lucru care trebue văzut ca ceva firesc după 45 de ani de exclusivă monocultură politică comunistă. Este vorba deci de un vacuum în care îşi face jocul bizarul, la care noi asistăm. Aceasta-i din păcate, situaţia din România care stârneşte mirări şi îngrijorătoare semne de întrebare.

Sensul culturii politice pusă în discuţie pe scurt înseamnă: nu trebue să mergi la alegeri numai liber ci -foarte mult- şi în cunoştinţă de cauză. Ori, în chip nefericit, în cazul alegerilor din România

Continuare în pag.7

UN SCRUTIN CONSERVATOR

Apostol STAN

Votul dela 20 Mai-în pofida iregularităților înregistrate-este, în ultimă instanță, o reacție conservatoare față de o schimbare precipitată din partea unei societăți destructurate economic și atomizate, condamnată de **deceniile** de tiranie comunistă la un orizont economic limitat la lupta pentru asigurarea nu numai a unei simple subzistențe, ci a însăși supraviețuirii fizice. Avem de-a face, prin urmare, cu o masă copleșitoare de oameni care a fost influențată incontestabil în opțiunea politică de faptul că partidele istorice, acelea care propuneau privatizarea, ofereau o formulă economică prin care se destrăma actualul sistem social-economic, revigorat artificial prin Revoluția din 22 Decembrie 1989, printr'o serie de paleative.

Tărănimea - atât de oprimată sub vechiul regim - redobândindu-și în proprietate o arie limitată de pământ: curtea și grădina, dar și **posibilitatea** de a lucra în folosință o oarecare întindere, preocupată exclusiv de subzistența fizică, și-a văzut satisfăcute pretențiile modeste. Ca atare, minireforma agrară amintită a constituit pentru această categorie socială destructurată și anemiată numeric prin părăsirea în masă a rândurilor ei a elementelor viguroase-în anii colectivizării-un fel de balsam nesperat. Si satisfacția i-a fost cu atât mai mare, cu cât pretențiile îi sunt cu totul reduse datorită unui orizont economic limitat de condițiile obiective în care a viețuit în ultimele decenii.

Cum să dorească pământ și să se pronunțe astfel pentru o masivă privatizare o țărănime căreia i s'au retezat căpeteniile fie de temnițele comuniste, fie abandonată de tineret care a părăsit-o necontenit îngroșând rândurile **muncitorimii? Si mai ales țără**nimea de astăzi trebue văzută dependentă de industrie. Numeroși membri ai ei dețin funcții în structurile administrative și comunale, fac parte din aparatul birocratic al agriculturii, silviculturii și zootehniei, un contingent relativ numeros contând pe venituri compensatoare realizate în industrie unde lucrează ca muncitori. Este vorba, deci, de acei țărani navetiști, sute de mii, care au o dublă ipostază, legați de agricultură doar parțial, nereceptivi la formula privatizării pentrucă n'o găsesc viabilă într'un stat cu structuri încă totalitar comuniste.

Acest segment social s'a prezentat la urne animat de un puternic instinct conservator. Schimbările radicale propuse de partidele istorice care implicau o ruptură totală cu trecutul instituțional comunist i-a provocat pur și simplu panică. Din aceste motive, o mare parte a țărănimii, îndeosebi aceea dela câmpie, a văzut în FSN organismul politic capabil să-i ocrotească o situație mai puțin decât modestă.

Dar valul de conservatorism adus la suprafață de scrutinul electoral a venit cu deosebire din partea muncitorimii, a **elementelor ei mai vârstnice. Este de remarcat că** această numeroasă populație, apatică deși **nemulțumită** sub Ceaușescu, insensibilă la sloganurile mobilizatoare ale acestuia de proprietar, producător și beneficiar, s'a retranșat în spatele unor formule economice etatiste, promovate de FSN, **legându-și** toate năzuințele de perpetuarea acestora. Privatizarea preconizată de partidele istorice, chiar sub forma transformării muncitorilor în **acționari**, a fost categoric respinsă. Si printr'un **asemenea gest s'a** dezavuat, în fond, nu atât un partid politic, cit mai ales singura cale viabilă de redresare economică, de suprimare a apatiei și ineficienței industriale, de reciclare a unei economii făcută cu mari eforturi și sacrificii îndeosebi din rațiuni politice. Se știe că **pcr** a construit o mare industrie constructoare de mașini, mare consumatoare de materii prime aduse **din import, nu atât pentru** asigurarea prosperității economice, cât mai ales să creeze o muncitorime, considerată stâlpul regimului comunist, să destructureze astfel țărănimea proprietară și clasele de mijloc, ostile prin **definiție** oricărei forme de colectivism.

In consecință, tocmai această muncitorime creată artificial de Dej și Ceaușescu s'a aflat la 20 Mai în poziția de a influența decisiv soarta țării. Si a influențat-o, dar nu în direcția unei deschideri largi spre reforme, ci în sens **conservator.** Toate aceste elemente sociale continuă să facă un scut proteguitor din industria mare nerentabilă și ineficientă, incapabilă să-și asigure supraviețuirea fără finanțarea ei, prin bugetul statului.

Tabloul votului dela 20 Mai n'ar fi complet dacă s'ar exclude o relativ numeroasă clasă de birocrați și pretinși tehnocrați care nu-și găsesc **justificarea decât în cadrul** unei economii centralizate și etatiste. Toți acești **oameni nu pot** privi schimbările decât cu teamă, **ei fiind printre primele vic**time ale reformelor radicale și ale privatizării.

Caracterul masiv conservator al scrutinului electoral din 20 Mai are deci o determinare social-economică. In ciuda manipulărilor politice, victoria copleșitoare a unei formațiuni neocomuniste a fost asigurată, în fapt, de puternica mentalitate colectivistă, unanimistă și etatistă. Toți am fost și încă suntem niște simbriași ai statului. A fost suficient-**după revoluție - să se** slăbească chingile represiunii politice, pentru ca în mentalul colectiv să se uite că natura lui totalitară este dictată tocmai de atotputernicia economică. S'a născut astfel imediat după revoluție imaginea unui model ideal de societate în care un stat condus de **înțelepți poate asigura** un **minimum de prosperitate și liniște pe care o societate - în majoritate copleșitoare - n'o poate accepta încă inter**meni de confruntare politică. Iată adevărata explicație a victoriei FSN, o formațiune politică nedebarasată încă de deprinderile partidului unic.

Dar dificultățile pentru FSN de abia de acum înainte vor începe. Ce va face cu puterea enormă și discreționară pe care o va deține? Se va limita doar la conservarea și ajustarea - spre a le face mai umane - a vechilor structuri social-economice etatiste, în consens cu votul primit, asigurând siguranța muncitorilor și țăranilor în rol minor în timpul evenimentelor revoluționare, va trebui să-și exprime revendicările doar prin demonstrații de stradă?

Cert este însă faptul că economia românească nu are de ales. Privatizarea este inevitabilă pentru a depăși marasmul și crahul **generalizat. Drept urmare,** noii guvernanți s'ar vedea siliți să apuce pe o cale contrară consensului conservator exprimat la 20 Mai. Evident că situația României rămâne una dintre cele mai critice și instabile.

DESPRE ALEGERI

Urmare din pag.6

lucrurile s'au desfășurat într'o extraordinară lipsă de clară cunostință de cauză. Acesta este motivul major pentru care s'a înstăpânit asupra oamenilor o stare de teribilă confuzie din care ei n'au fost în stare să iasă.

Confuzie pe toate liniile. Dar cea mai bizară dintre ele stă în inducerea **poporului** în falsa imagine că Frontul Salvării **Naționale** și nu Revoluția din Decembrie ar fi factorul politic de salvare a țării de tirania comunistă ceaușistă. Drept consecință, Ion Iliescu devine un fel de **unică** personalitate în **națiune**, care călărește pe **trei** lucruri: **pe un sentiment popular sfruntător de** adevăr, pe devoțiunea milioanelor din structura neprimenită a statului și pe o popularitate adusă în plus **de două decrete cu efecte** electorale mari: scurtarea săptămânii de lucru la muncitori și majorarea pensiei la lumea dela sate.

Oricum te-ai uita la confuzii, nu poți decât să vezi că ele suprapun enorm lipsa cunoștinței de cauză ori în alte cuvinte capabilitatea poporului de **clară** orientare. Astfel zăpăceala este atât de mare încât lumea nu se poate descurca între adevăr și minciună. Acuzat de **neocomunism**, Frontul Salvării contracarează făcând pe adversari, fasciști sau legionari. Survin chiar referiri la acest "Cuvânt Românesc". Unele de bine, altele de rău.

Toate confuziile emanate din lipsa de cunoștință de cauză au constituit atuurile (Frontului) care au barat dintru început șansele de câștig ale opoziției, văzută în chip mai serios doar prin **Partidele Național Tărănesc și Național Liberal.**

Când s'au reînființat aceste două partide istorice, ele au fost stăpânite de optimismul că vor fi în stare să câștige alegerile. Dar sub optimismul lor visător ele **nu și-au putut face drum de** victorie și așa până la urmă au ajuns la o eșuare de neconceput. Dacă într'o asemenea privință se pot invoca manoperele-greutăți făcute de Front, în chip clar au existat și alte motive. Intre acestea în special cel legat de faptul că șansa sau neșansa partidelor istorice a fost condiționată și de nivelul de impunere al candidaților lor (cu deosebire) la președinție.

Intr'o asemenea privință Dl. Radu Câmpeanu, ca șef și candidat al Partidului Liberal, a dovedit abilitatea unei serioase impuneri. Numai că aceasta e zguduită de un neașteptat. In presa Frontului se publică un **angajament** pe care dânsul l-a semnat la Securitate când a fost eliberat din detențiune. Această manevră a prins, luând Dlui Câmpeanu și partidului multe voturi.

In ce privește Partidul Național Tărănesc lucrurile au decurs și mai rău. **Deși** Dl. Ion Rațiu **a** făcut tot ce a putut pentru a se repune la loc de frunte partidul istoric legat de numele lui Iuliu Maniu, **toată strădania și cheltuiala n'au lucrat.** Pentrucă, cumva, Dl. Rațiu a fost prea puțin luat în serios. Poate că din cauza stilului de propagandă engleză, **poate** că s'a vorbit prea mult de bogăția dânsului într'un electorat extrem de sărac ori poate că și ca efect al poreclei ce i s'a dat: "Domnul cu papion". Astfel în chip nefericit Dl. Rațiu a fost mai mult subiect de ilaritate decât de atenție. Lucru care a avut o consecință asupra partidului. Vezi procentul de numai 2,50 la sută pentru Cameră și Senat. Ne întrebăm dacă Domnii Ion Varlam și Nicolae Lupan, care au fost concurenți ai Dlui Rațiu în cadrul partidului la funcția de Președinte al țării, ar fi fost capabili de un succes mai bun.

Pe deasupra a toate la care ne-am referit, și ca încheiere, trebue să mai scoatem în evidență și un alt factor care în chip mai puțin văzut a jucat un rol major în alegeri. Iată despre ce e vorba: se pare că dela Marx n'a mai rămas în România decât "conștiința trece prin stomac". Si aceasta este cea mai mare realitate care ține lumea legată de Iliescu.

Intrebarea e: până când?!

Traian BARCIAN

REGRUPAREA FORȚELOR. CARE FORȚE?

N. STOIA

Când frontul a fost dat peste cap și trupele o iau voinicește la sănătoasa, nu departe înapoi niște statmajoriști le abate într'o "zonă de regrupare" și după ce le reconstituie în noi subunități le pune să **sape** o nouă linie de rezistență.

Tot astfel și acuma după ce s'a arătat că alegerile "libere" din România nu au fost vreun succes pentru poporul care de altfel proclamase respingerea comunismului și tragerea la răspundere a **criminalilor** și trădătorilor țării, este momentul - poate aproape de ora 24 - să se facă ceva cu cap.

Greșelile au fost cu grămada și fiecare dintre noi își are partea de vină. Bineînțeles că factorul lor comun este lipsa unității. Ceea ce s'a văzut în nemaipomenita fărâmițare politică (82 de partide!), în orgoliul și naivitatea șefilor partidelor istorice, într'o presă proliferată ca ciupercile și din care nu era chip să alegi ce era bun, etc., și toate acestea apar a fi fost mană cerească pentru F.S.N.

A **mai iesit de asemenea** și spre totala uimire a Românilor emigranți că aceștia nu erau bineveniți **în țară în afară de misiunea** de a aduce ajutoare cât mai masive, a le lăsa pe mâna **oficialităților** și a se reîntoarce iute repetând figura. A suspiciona oamenii noului regim că distribuirea **va lua, ca și în anii din trecut,drumul spre cămările** ștabilor, în rețeaua comerțului de stat ori chiar și la talcioc, era o gravă insultă.

De partea cealaltă insultele abundau: - "Ați stat la căldură și ați strâns dolari în timp ce noi suferearn. Si acuma urmăriți, în fond, să faceți afaceri ca să ne luați și leii noștri."

Nu e deloc greu să deslușești amploarea strâmbării psihologiei după 46 ani de influență comunistă dintre care anii lui Ceaușescu au atins culmea. Putem vorbi chiar de...monștrii lui Ceaușescu, creația sa masivă, vie, **umblătoare și gălăgioasă**, descrisă de Silviu Brucan ca tâmpiți, adevărat...dar mulți și care au tras talerul balanței alegerilor spre ceva care poate deveni în timp mai rău ca pe vremea lui Ceaușescu.

Continuare în pag.8

DIN PRESA OCCIDENTALĂ: AȘA ZIȘII MINERI, SECURIȘTII LUI ILIESCU, BAT DEMONSTRANȚII ANTI-GUVERNAMENTALI DIN BUCUREȘTI

ROMÂNII AU ALES...

Andrei PANDREA

Duminică 20 Mai 1990, 52 de ani după ultimele alegeri democrate ţinute în România la 20 Decembrie 1937, cetăţenii români de peste 18 ani, înscrişi în listele de alegători au fost chemaţi în faţa urnelor pentru o triplă alegere - prezidenţială, cameră şi senat - organizată conform **decretului** electoral din 14 Aprilie 1990. Cele 16,8 milioane de alegători coincid cu o populaţie de aproximativ 73% din cetăţenii României - dacă aceasta se estimează la 23 milioane locuitori. Comparând cu datele recensământului din Iulie 1974, prelucrate statistic, în care aceeaşi grupă de **vârstă reprezenta 69.76%** adică 14.670.494 locuitori majori, din populaţia totală de **21.028.841** locuitori, rezultă în 1990, prin compararea indicilor similari, o supraevaluare de **3.28%** a grupei de vârstă cu drept de vot, ceea ce reprezintă un **plus de 754.000 alegători... imaginari! Subliniem: dacă ne referim doar la aceste estimaţii, deocamdată greu de verificat.**

Corpul electoral **naţional** nu este omogen.

Clasele şi păturile sociale ale societăţii româneşti, ca şi alte grupe de populaţii uniform constituite şi cu identitate conturată, formează entităţi **socio-profesionale** precum: ţăranii (reprezentând încă 49% din populaţie), muncitorii, meseriaşii, funcţionarii, intelectualii **etc. - categorii sociale din** păcate încă greu de apreciat statistic. Populaţia românească se mai împarte şi în alte subpopulaţii, nu numai distincte, ci şi, uneori, opuse între ele, datorită unor trăsături şi interese diferite, care duc la clivaje semnificative. In funcţie de acestea, oraşul s'ar opune satului, în binomul urban/rural, după criterii de esenţă geografică **şi socio-economică;** generaţiile succesive s'ar opune între ele: copii-tineri-adulţi-vârstnici, după criterii demografice de clase de vârstă; în fine - last but not least - ar interveni şi opoziţia familială dintre părinţi şi copii, spre a nu pomeni şi de recentul clivaj politic şi electoral: FSN/opoziţie. Din punctele de vedere sociologic şi etologic, comportamentul fiecărui individ şi grup din cele arătate (ca şi din altele, omise), îşi va păstra originalitatea, inclusiv în domeniul exercitării dreptului la vot.

Câteva sute de observatori politici străini şi 1700 jurnalişti din lumea largă, au urmărit campania electorală, susţinută cu mijloace inegale de către cei 6719 candidaţi, propuşi de 82 partide, pentru alegerea preşedintelui, a 387 deputaţi pentru Camera reprezentanţilor şi a 119 senatori.

Rezultatele, contestate de opoziţie şi judecate neconforme de o parte a observatorilor, au devenit publice în mass media occidentală dela 23 Mai crt. Participarea la vot a fost masivă, cu cozi interminabile şi prelungirea **funcţionării** centrelor de votare. Si-au exercitat dreptul electoral 14 milioane de cetăţeni, adică 86.96% din **populaţia** cu acest drept.

Marii câştigători ai alegerilor sunt Domnul **Iliescu, plebiscitat de 85.3%** din numărul alegătorilor şi Frontul Salvării **Naţionale,** partidul său. Domnul Radu Câmpeanu, şeful P.N.L., a fost creditat cu 11% din voturi, iar Domnul Ion Raţiu, **cu aproape 4%.**

In Cameră, FSN dispune **de 66% din deputaţi şi la Senat de 67% din senatori, opoziţia obţinând 34% din totalul deputaţilor şi 33% din cel al senatorilor.**

***

Deci Românii au ales... Nu însă după cum prevedeau majoritatea observatorilor politici străini **şi Românii din Occident (ai** noştri din exil!) ci aşa după cum au hotărît cei 13.913.600 alegători, **reprezentând 86.96% din corpul electoral. Un adevăr** neaşteptat a ieşit din urne, în urma unei participări masive. Aceasta dovedeşte, din păcate, o gravă carenţă în cunoaşterea societăţii româneşti şi a compoziţiei ei complexe, de către **politologi şi jurnalişti,** dorinţele individuale ale acestora - absolut respectabile, de bună credinţă şi profund patriotice - fiind percepute ca adevăruri, în pofida realităţii care îi corectează.

Marea necunoscută, cu o **pondere de 49% dinpopulaţia** ţării şi un număr de peste 6.8 milioane de alegători care s'au exprimat, şi am numit aici ţărănimea, este aceea care a dat caracterul de plebiscit al votului, putându-se presupune că **peste 90% din ţărani l-au ales** pe noul preşedinte român, cu mult peste 5 milioane de alegători.

Or, cine-l cunoaşte pe ţăran, îl ştie anticomunist, pragmatic, **înţelept** şi răbdător, folosind în aprecierea evenimentului social şi politic o scară de **valori total diferită de cea a** muncitorilor (cu care are totuşi multe trăsături comune) şi mai ales, cu valorile celui ce se **cheamă** în terminologie ambiguă - intelectual.

Muncitorii, şi ei cu presă proastă între specialiştii politologi, vor fi votat, desigur masiv, deşi într'o proporţie mai mică decât ţăranii, atât cu FSN, cât şi cu Domnul Ion Iliescu.

O bună parte a intelectualităţii, legate de producerea bunurilor, care n'a **suferit** excesiv sub dictatură - tehnicieni, ingineri şi alţii - unora le-am putut lua pulsul chiar la Paris! - s'a dovedit fesenistă convinsă.

Impotrivă au votat în special tinerii şi parte din intelectuali.

Scăpaţi de sub urgia dictaturii, Românii, în majoritatea lor şi-au dorit mai degrabă o continuitate, cu rectificări mai mari sau mai mici - făcute “pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale”, cum ar spune Caragiale, decât angajarea imediată pe calea unui capitalism de tip occidental, în care democraţia, libertatea şi bunăstarea se pot întâlni cu indiferenţa, şomajul, munca îndârjită, mizeria şi drogurile, în condiţiile îngrijorătoare ale unei lipse dramatice de orizont politic şi cultural.

Lipsa mai multor candidaţi valabili - deşi Domnii Câmpeanu şi Raţiu merită felicitări pentru scorurile obţinute - nu explică decât parţial, cel puţin în cazul Domnului Ion Raţiu, o apariţie neverosimilă, prea **îndepărtată de imaginea învăţătorului** Ion Mihalache, înaintaş şi co-ctitor cu martirul **Iuliu** Maniu, al Partidului **Naţional** Tărănesc, **eşecul** suferit de partidul **nou înfiinţat,** sub **numele** vechi, cu care nu s'a identificat. **Eroarea psihologică a D-lui Raţiu a declanşat efectul de bumerang. Intrebări precum: Neocomunism sau democraţie? Continuitate sau ruptură? Revoluţie sau evoluţie? Işi pot afla un răspuns parţial în spusele proverbului: “fă-te frate cu dracul până treci puntea”, corectat, desigur, şi cu recenta şi incipienta constatare a Românilor din ţară, că** “dracul nu-i chiar atât de negru” - precum era în Decembrie 1989. In favoarea deprinderii libertăţii, după ce ea a fost şi va continua să fie cucerită, se arată semne de speranţă şi încredere.

Românul nu este numai născut poet, după cum a confirmat un militar pe micul ecran al TVRL, citindu-ne o poezie născută sub gloanţe, în Decembrie, ci el a dat dovadă şi de un civism şi-o înaltă civilizaţie prin Golanii care au ocupat continuu, fără nici un incident şi timp de-o lună, Piaţa Libertăţii.

In care alt ungher al lumii s'ar fi putut isca cele două fenomene? Imaturitatea politică explicabilă, un soi de lipsă de previziune mai mult aparentă, suspiciunea nejustificată faţă de **exilaţii** care au ridicat prestigiul României peste hotare într'un lung şir de **domenii, frica de capitalism** sau neînţelegerea privatizării, reprezintă şi simptomele unui sindrom de adaptare, care a început şi va dura mai mult sau mai puţin, până la instaurarea unei libertăţi şi-a unei democraţii depline.

Cu o opoziţie de o treime în parlament, exerciţiul democraţiei va demara. Să nu uităm însă, că până la viitoarele alegeri, de peste mai puţin de doi ani, sarcinile care revin Românilor, preşedintelui ţării, partidelor politice şi parlamentului, presei libere şi massmediei **naţionale,** în reconstrucţia şi moralizarea ţării, reprezintă o întreprindere uriaşă.

Să ne ajute Dumnezeu să învingem!

REGRUPAREA FORŢELOR

Urmare din pag.7

Regruparea amintită la început şi în titlu e imperios necesară dacă ne gândim numai la soarta ce îi poate aştepta pe cei care (ar spune nomenclatura şi securiştii) “Si-au scos capul”, adică mai ales studenţii, intelectualitatea cu adevărat progresistă şi patriotă, oamenii de bine - atâţia cât au mai rămas! Duşmanul trebue făcut să simtă de data asta forţa de rezistenţă şi de lovire a celor care au luat libertatea ca şi ideea deşteptării româneşti în serios. Exilul nu poate sta inactiv. Emigraţia are şi va avea o **răspundere şi nu trebue să** se lase intimidată de manevrele mafiei care îşi **zice front şi e într'adevăr** front, mai e şi al salvării dar a cui salvare? Nu a naţiei care aspiră la o viaţă demnă şi liberă.

Aşa cum am fost mândri de originea românească în zilele fierbinţi din Decembrie, nu trebue să mai îndurăm ruşinea coborîrii imaginii României la ceva degradant, anacronic, anti**european şi la coada celorlalte naţiuni. Ceauşescu împinsese ţara pe marginea** prăpastiei, succesorii nu o pot scoate din pericol atâta vreme cât **prioritatea** lor e menţinerea privilegiilor foştilor, **crearea** unor noi fripturişti şi luarea de măsuri “de apă de ploaie”, doar-doar Românii vor reintra în totalitate, şi ca vitele în noile juguri...un pic mai ergonomice.

Cuvântul cheie este: organizarea. Adică de ceea ce se temeau comuniştii încă din 1944, creind spre a o combate o imensă Securitate pentru a urmări organizaţiile şi a infiltra comunităţile româneşti de peste hotare, tocmai spre a preveni ori măcar **supraveghea** o organizare a rezistenţei în străinătate deoarece în ţară aceasta era exclus. Si a propos de aceasta: cum rămâne cu demascarea şi înlăturarea agenţilor strecuraţi printre noi? Cum pretindem să se facă curăţenie în ţară unde e atât de greu, când treaba aici e uşoară şi totuşi nu o facem?

Iluzia că lupta se poate duce cu bancuri şi prin a da din gură ori a scrie (cum fac eu acuma) e greşită şi dăunătoare. De acuma se cer fapte. Intâi, tinerii din ţară care s'au afirmat ca fruntaşi ai mişcării pentru libertate se cere să fie invitaţi încoace şi puşi în situaţia de a putea plănui şi **desfăşura** activitatea. Ceea ce necesită bani şi deslegarea pungilor. O emigraţie unită poate găsi mijloacele materiale pentru ca la o viitoare răscoală populară masivă, **fraţii** ei din ţară să nu mai fie izolaţi şi în imposibilitate de a-şi coordona activitatea, lupta.

Revenind la partea a doua a titlului: Care forţe?, putem spune că deşi con**trar aparenţelor, ele există. Deci, rămâne doar să fie** înregimentate şi cu un bun plan de acţiune: puse în marş.

N. STOIA

OBSERVAŢII ŞI OPINII

CONTRAPRODUCTIV ŞI NEADEVĂRAT

Colegul Constantin Mareş publică în “C.R.” Nr. 169 din Mai 1990 un **text polemic intitulat: “De ce n'ai stat în banca ta Tonele?”**

Articolul vizează pe Dl. Avocat Anton Colorian din Frankfurt, fost vice preşedinte al Colegiului de avocaţi din Bucureşti şi stabilit din 1974 în RFG.

Dl. A.C. a publicat după Revoluţia Română, tot aici în “CR”, un **articol de** fermă şi caldă adeziune intitulat “După 15 ani”.

Dl. Constantin Mareş în textul sus-menţionat, în numele revoluţiei îi refuză colegului Anton Colorian acest drept, pe ideea că a fost “vice preşedinte”.

Pentrucă, într'un fel, sunt implicat direct în alegerea lui A.C. în această calitate, în 1970, conştiinţa mă obligă să fac următoarele precizări:

1. Această alegere am realizat-o un mic grup de “complotişti” anticomunişti care prin conciliabule secrete ne-am propus să torpilăm pe “candidatul partidului” şi în ultimile ore ne-am oprit la persoana colegului nostru A. Colorian proaspăt promovat membru de partid şi devenit astfel “eligibil”.

2. Baroul de Bucureşti era şi **este** în proporţie de 98 la sută anticomunist.

3. Cuvântarea inaugurală a noului vice preşedinte din **acel Iunie 1970, la Sala mică a Palatului, făcută în bună** parte şi la sugestiile noastre, a stupefiat pe cei dela Ministerul de justiţie şi judeţeana de partid.

Atunci s'au rostit ritos expresiile de “independenţa justiţiei”, de “libertatea avocatului” şi de “respectul necondiţionat al legii şi egalitatea tuturor în faţa ei”.

Noi care aranjasem acest “renghi”, jubilam.

4. Pe parcursul celor patru ani de “vicepreşedinţie”, Anton Colorian ne-a servit exemplar.

Personal am reuşit cu ajutorul clar al vicepreşedintelui să obţin pensii pentru foştii avocaţi prigoniţi (ex. I. Tanoviceanu fiul marelui penalist, Gh. St. Ciceo Pop fiul marelui luptător ardelean şi preşedinte al Camerei).

S'a încercat editarea unei noi publicaţii de specialitate faţă de cele strict **dirijate** de partid (“Legalitatea **populară**”, “**Justiţia nouă**”, etc.) S'a încercat încorporarea uniunii noastre profesionale în cea europeană. Evident fără succes, “ochiul partidului” fiind refractar **până** la stupiditate şi disciplinat până la **idioţenie.** Era, atunci, ministru al justiţiei Teodor Vasiliu (curios? acum pus de Iliescu Preşedinte al Curţii Su**preme) şi Nicolae Popovici** care a devenit din adjunct, Procuror General R.S.R.

5. In Septembrie 1974 Anton Colorian a fost “filat” şi a trebuit să se autoexileze, tenebrele securităţii urmând să se reverse curând **asupra** lui.

Nu l-am mai revăzut de atunci. Eu am plecat zece **ani mai târziu.**

Evident toate acestea nu avea de unde să le ştie Dl. Constantin Mareş, care n'a trăit pe viu mizeria şi grandoarea avocaturii româneşti sub comunism.

In orice caz să stăvilim dihonia naţională şi să vorbim cumpănit şi cu discernământ.

Constantin MACRI
FOST AVOCAT IN BAROUL BUCURESTI PANA IN 1984

(Atragem atenţia că ziarul nostru nu acceptă polemici personale)

PROTESTUL ROMÂNILOR DIN AMERICA

In urma crimelor făcute de oamenii lui Iliescu, a torturilor la care tinerii demonstranţi din Bucureşti au fost supuşi, ca şi în urma profanării josnice a unor instituţii de cultură devenite sacre, prin oamenii de mare valoare pe care i-au dat României, Românii din America au făcut demonstraţii de protest în toate oraşele în care locuiesc.

Comunitatea românească din Washington a făcut o demonstraţie de protest în faţa Casei Albe, în ziua de 18 Iunie, după care s'a îndreptat spre Ambasada Română, unde demonstraţia a continuat.

La sfârşit, o delegaţie de Români din Washington DC a înaintat ambasadorului român V. Constantinescu, următoarea:

Notă de protest

Comunitatea românească din Washington DC, de comun acord cu întregul exil românesc din America şi Canada, înaintează Ambasadei Române această notă de protest, prin care contestă legalitatea guvernului actual din România, ales prin fraudă, mistificare şi violenţă.

Ultimele evenimente din România, brutalităţile la care Domnul Iliescu a împins o parte a populaţiei împotriva altei părţi, crimele săvârşite de oamenii lui şi distrugerile provocate universităţilor şi liceelor, ca şi sediilor partidelor, cu adevărat democrate, au dovedit lumii întregi cine este el şi că nu există nici o deosebire între metodele lui Nicolae Ceauşescu şi cele ale lui Ion Iliescu.

Pentru prima dată, în istoria atroce a comunismului, sub regimul dictatorial actual, s'a strigat: "Moarte intelectualilor!" şi s'a trecut la brutalităţi şi asasinate împotriva unor demonstranţi paşnici, fapt care a revoltat întreaga lume. Considerăm că toate aceste crime pe care Domnul Iliescu le-a ordonat şi le-a patronat, pentru care a mulţumit apoi celor care le-au săvârşit la îndemnul lui, descalifică întregul guvern ales prin efracţie şi îl pune sub acuzaţia de crimă împotriva naţiunii şi a umanităţii. Membrii acestui guvern care nu se desolidarizează de crimele săvârşite de Ion Iliescu, se fac pasibili de aceleaşi acuzaţii ca şi membrii guvernului Ceauşescu, care azi sunt sub arest.

Ca o concluzie la aceste constatări, cerem următoarele:

1. - Demisia imediată a guvernului Iliescu;
2. - Instituirea unei comisii de anchetare a crimelor şi a responsabililor pentru aceste crime;
3. - Toţi diplomaţii ambasadelor române din Occident, Ambasada din Washington, în primul rând, să dea declaraţii oficiale de condamnare a abuzurilor şi crimelor săvârşite de actualul guvern;

Dacă guvernul neocomunist din România nu va renunţa la titlurile uzurpate şi vinovaţii nu vor fi traşi la răspundere, vom porni o campanie de publicitate a acestor crime în faţa opiniei întregii lumi occidentale, cerând stoparea oricăror relaţii diplomatice cu acest guvern şi suspendarea oricărui fel de ajutor oficial, cu excepţia ajutorului umanitar, care va fi distribuit direct de asociaţiile religioase şi de binefacere, pentru a nu mai da posibilitatea guvernului abuziv să-şi însuşească acest ajutor, aşa cum s'a petrecut până acum.

Pentru Comunitatea Românească

Pr. Gh. CALCIU

Decizia noastră este definitivă. Admirăm tinerii şi pe toţi cei care participă la demonstraţia din Piaţa Universităţii şi îndemnăm pe toţi Românii adevăraţi din întreaga ţară, să se asocieze acestor demonstraţii, făcând mitinguri în oraşele lor, sau venind la Bucureşti pentru a se alătura celor de acolo. Ceea ce vă putem spune este că toate guvernele lumii libere au înfierat acţiunea criminală a lui Iliescu şi că nici o ţară nu va mai acorda ajutor acestui guvern de două ori ucigaş.

Previziunile politologilor francezi îi acordă lui Iliescu între trei zile şi trei luni. Destinul lui, în orice caz, este pecetluit. In curând, el se va găsi pe banca acuzaţilor, alături de colaboratorii lui Ceauşescu, pentru crimele trecute, ca şi pentru cele actuale. De aceea cerem tuturor colaboratorilor săi actuali, care nu şi-au pătat mâinile cu sânge nevinovat şi nu au lovit în cei mai bravi reprezentanţi ai românismului - demonstranţii din Bucureşti - să se desolidarizeze imediat de el, să-l determine să abandoneze puterea de care s'a agăţat cu disperarea criminalului care vede că i s'a apropiat vremea judecăţii şi să se procedeze la pregătirea reală şi democrată a unor viitoare alegeri, în care comunismul mascat să fie desfiinţat şi cei care au făcut crime să fie traduşi în justiţie. Pentru a se pune capăt unor viitoare atrocităţi la care neocomuniştii visează neîncetat.

Indemnăm preoţii să-şi revizuiască poziţia faţă de acest guvern criminal şi, mai ales, faţă de Iliescu. Nu este permis Bisericii lui Hristos şi slujitorilor ei să sprijine pe ucigaşi şi pe mincinoşi. Dacă o teamă nejustificată a determinat ierarhia bisericii noastre să laude pe Ceauşescu zeci de ani, acum este momentul ca poporul oprimat să găsească în slujitorii Bisericii pe consolatorii săi şi pe purtătorii justiţiei divine. O revistă penticostală românească din America, Exodus, a publicat articole laudative la adresa ziarului Adevărul, de fapt, Scînteia, pentrucă publică texte biblice. Exodus uită că dracul se preface în înger de lumină, numai pentru a înşela pe credincioşi.

Nici un fel de colaborare cu ziarele şi revistele neocomuniste! Am fost foarte şocat când am citit un articol critic, publicat la adresa noului Mitropolit al Moldovei - Daniel Ciobotea - publicat de Keston College din Anglia, pentrucă ziarul Adevărul l-a numit "colaboratorul nostru". Eu sunt convins de bunele intenţii ale tânărului monah, pe care l-am cunoscut de mult, dar ni se cere înţelepciune, atunci când ne alegem pe cei cu care ne asociem. In concepţia noastră creştină, scopul nu scuză mijloacele. Preoţii să arate credincioşilor că un guvern care nu împlineşte voinţa lui Dumnezeu este un guvern al satanei, căci diavolul este mincinos şi tată al minciunii. El, dela început, a fost ucigaş şi tot aşa sunt şi cei care îl slujesc. De aceea, Biserica lui Hristos nu poate fi alături de slujitorii satanei.

Iliescu a anunţat că reînfiinţează Gărzile Patriotice ale lui Ceauşescu. Ne trebue oare ceva mai mult decât acest lucru pentru a-l cunoaşte cine este şi pe cine slujeşte? El vrea să înarmeze pe criminalii din securitatea ceauşistă împotriva poporului, împotriva dreptăţii, împotriva adevărului; el vrea să reinstaureze teroarea crimei şi puterea personală, aşa cum a învăţat-o dela mentorul său, Ceauşescu.

Acum este limpede că executarea lui Ceauşescu, în mare grabă, nu a fost determinată de dragostea pentru popor, de dorinţa ca să nu mai moară tineri, ci din dorinţa nesăturată de putere a lui Iliescu. El este gata să omoare de zece ori mai mulţi tineri decât ar fi murit dacă revoluţia era dusă până la capăt. Lui nu-i pasă de oameni, de viaţa şi de buna lor stare; lui îi pasă doar de puterea pe care a pus mâna prin înşelătorie şi vrea s'o păstreze cu preţul a zeci de mii de vieţi sacrificate. Intenţia lui criminală nu are limite, dacă poporul nu i le va pune.

Am văzut aici, la televizor, măciucile cu care aşa zişii mineri au bătut pe cei mai viteji dintre Români. Am văzut cruzimile la care s'au dedat, bestialitatea cu care au torturat copii de nouă şi zece ani, fete tinere, floarea României. Aceste bastoane erau producţia securităţii. Noi le cunoaştem, le-am simţit în decursul lungilor ani de închisoare, le cunoaştem şi forma şi le mai păstrăm încă urmele pe trupurile noastre. Ele sunt producţie de stat comunistă, ele sunt fabricate la ordinul lui Iliescu, nu reprezintă înarmarea spontană a unui grup de indivizi care vor să apere un guvern. Două treimi din aceşti mineri erau securişti şi, de câte ori camerele de luat vederi se îndreptau spre ei, îşi acopereau faţa, sau îşi întorceau obrazul, pentru ca populaţia să nu-i recunoască, pentrucă erau ofiţeri de securitate. Numai nişte sadici comunişti şi cu o îndelungată practică a torturii, puteau să se dedea la astfel de sălbăticii.

Iubiţii noştri fraţi demonstranţi, voi sunteţi cei către care se îndreaptă acum ochii întregii lumi, voi întruchipaţi speranţa de mai bine a întregului neam românesc. Vă iubim şi vă admirăm, ne mândrim cu voi în faţa întregii omeniri şi aţi devenit exemplul suprem al demnităţii celor care îşi caută libertatea şi identitatea umană şi creştină. Vă admirăm, pentrucă nu v'aţi lăsat ademeniţi spre violenţa la care agenţii provocatori ai lui Iliescu au căutat să vă împingă; vă admirăm, pentrucă, după atâta suferinţă şi torturi, aţi rămas la fel de curajoşi şi aţi reînceput protestele în piaţă.

Victoria este a voastră! Aţi câştigat-o şi o meritaţi. Dumnezeu să vă binecuvinteze!

TRECUT, PREZENT, VIITOR

—Horațiu COMANICIU—

E bine ca aceste trei cuvinte să se lege armonios, ca generațiile ce se succed să nu se ciocnească. Unitatea face tăria unui popor.

Privind în trecut îmi vin în amintire două figuri. E vorba de-un mare om politic și de-un mare luptător. Unul este Iuliu Maniu, și altul Ilie Lazăr.

Mă găseam cu Iuliu Maniu la Ministerul Economiei Naționale. Il priveam pe Maniu cu respectul ce-i datora un neam întreg. Priveam amândoi pe fereastră. Pe stradă se scurgea o defilare în cinstea armatei lui Stalin ce întra în București. Maniu era îngândurat. Pe umerii lui apăsa o mare răspundere. Tara privea spre el și aștepta o mântuire. Si ajutorul nu venea de nicăieri. Occidentul ne abandonase.

Maniu prevedea ce va veni. El știa că nu va ceda niciodată învadatorului. Cunoștea deci care va fi finalul. Il interesa însă mai puțin soarta lui, decât cea a neamului. Si omul acesta deosebit se va stinge în temniță, aruncat într'o groapă comună. El vedea ce vine. Mi-a spus simplu: "Grele vremuri ne mai așteaptă".

In altă ocazie, eram împreună cu dânsul în casa lui Romul Boila, nepotul său. Ascultam o emisiune de radio. Se transmitea discursul lui Churchill la Fulton. Maniu asculta impresionat. Poate o licărire slabă de speranță. Am văzut deodată fața lui ce trăda emoția și lacrimi ce curgeau pe obraji.

Dar totul era iluzie. Pedeapsa iadului se va revărsa peste noi. Dar din trecut răsare o figură tot mai luminoasă, aceea a călugărului din Badacin.

Pentru Ilie Lazăr, Maniu avea o mare prietenie. Ilie era un luptător de elită. Inalt, voinic, impunător. Impunător prin verbul său, prin noblețea ce respira, prin influența ce-o exercita asupra mulțimilor. Era un orator popular. Te cucerea din primul moment. In ochii lui, în gesturi, în vocea-i atrăgătoare, se transmitea eroismul împreunat cu bunătatea. Lupta pentru cei săraci, cei obidiți. Vorbea mai ales țăranilor, cei ce păstraseră neatinsă identitatea românească. Dar după 1944 a trebuit să vorbească și muncitorilor ce se adunau la sediul din Clemenceau, formând cu studenții, echipele ce se opuneau comunismului.

Deci am colaborat strâns cu Ilie Lazăr în acei ani când ne băteam pe străzile Bucureștiului, în fața palatului regal, la Universitate, pe bulevardul Elisabeta, la Aro sau uzinele Malaxa.

O luptă cu morți și cu răniți, o luptă inegală, deoarece apăreau des tancurile sovietice. Dar o luptă necesară pentru întărirea moralului unui popor ce avea să reziste zeci de ani, unei teribile invazii. Trebuia dat exemplul de eroism, prin orașe și mai apoi prin munți, indiferent de sacrificii.

Pe drumul eroismului Ilie Lazăr rămâne o icoană, la care admirabilii tineri de azi se pot apropia cu respect.

Acești doi oameni și alții desigur aparțin trecutului, dar ei leagă trecutul cu prezentul și viitorul. Ei sunt mereu actuali și servesc ca luminători de drum. Iuliu Maniu, Ion Mihalache, o altă personalitate marcantă, Ilie Lazăr sau alți fruntași ai țării, au depășit granițele partidului lor și au strâns în jurul lor toată țara. In alegerile din 1946 falsificate dar cunoscându-se rezultatul veridic, Maniu avea aproape 80% din voturi. El și cei ce l-au însoțit au dat strălucire partidului național țărănesc.

A trecut de atunci aproape o jumătate de veac, dar asta nu poate șterge amintirea celor ce s'au sacrificat.

Partidul a renăscut și e condus de Cornel Coposu, fostul secretar al lui Maniu. Asta este o garanție, deoarece Maniu nu l-a ales ca un intim al lui, purtător de secrete, fără o serioasă cântărire.

După arestarea lui Maniu, Cornel Coposu a fost și el întemnițat. A fost trecut prin aspre suferințe timp de 17 ani și mai apoi supravegheat la fiecare pas. A trecut prin procese, anchete. A trebuit să se prezinte la 260 de interogatorii. A trecut prin Văcărești, prin beciurile Securității, prin Jilava, Râmnicul Sărat sau Bărăgan. Peste tot purta cu el povara funcțiunii avute, ca fost secretar al unui om celebru, urît de ocupant.

Cornel Coposu e bine ales ca să ducă răspunderea partidului condus odinioară de Iuliu Maniu. Ca și Maniu, el și-a făcut studiile la Blaj, cetatea marilor vlădici și luptători români. Işi ia apoi doctoratul în drept la Cluj. Ca și Maniu acest om este modest și înțelept. E departe de sclipirile de suprafață, pătruns de omenie și spiritualitate. In vremuri încă grele el asigură prin tenacitatea lui morală o continuitate pe liniile onoarei.

O altă personalitate ce leagă generațiile, este Doamna Doina Cornea. Această femeie e o apariție deosebită, ce de ani înfruntă forțele interne sau externe, ce se opun libertății și justiției. E nu numai o femeie inteligentă dar de un mare curaj.

Cerem scuze de-a nu putea menționa și alți luptători de elită. Dar ei vor avea întotdeauna loc în marea epopee ce se scrie. Unii dintre ei au întrat deja în istoria țării, dar lipsa de justiție a vremii ce trăim, lasă viitorului sarcina de-a repara o înăbușire de adevăr.

Din exemplele trecutului sau din eroismul celor prezenți, se desprinde calea de urmat într'un moment când țara noastră geme în continuare sub călcâiul unei flagrante mistificări.

Numai din unirea generațiilor, putem culege acea forță ce poate duce la eliberare.

MOARTEA UNUI GENERAL

—Ion AIUD—

După un an și jumătate de regim de Zarca închisorii din Aiud instituit în primăvara anului 1949, tovarășa moarte începea să-și culeagă din plin roadele. Aproape în fiecare săptămână puteai auzi că a mai murit încă unul.

Tinând cont de cei ce populau Zarca - la număr 150-200 deținuți - se poate conchide că moartea pășea printre noi cu aceeași cadență ca pe front în prima linie.

Asistența medicală era ca și inexistentă. Se făcea săptămânal vizita medicală dar nu puteai obține decât praf de cărbune care era bun la toate.

In primăvara anului 1950 au fost destinate câteva celule pentru cei bolnavi tbc. Regimul alimentar se deosebea de cel obișnuit doar prin înlocuirea turtoiului de porumb cu pâine. Din punct de vedere al cazării beneficiam de un pat și ca atare nu puteam fi mai mult de patru inși într'o celulă de 2 x 4 m.

Cam toți cei ce mureau erau tbc.-iști, datorită subnutriției îndelungate. In general medicul închisorii îi trecea în celule tbc pe cei ce mai aveau vreo lună de trăit și puțini au fost din cei ce l-au păcălit să primească regim tbc și să nu moară. Eu am fost unul dintre supraviețuitori, întrucât aveam tbc ganglionar care conform legii lui Marfan nu crează cazuri mortale.

Mutarea dintr'o celulă în alta era un prilej de a mai schimba opinii și informații între deținuți, astfel aceasta era latura plăcută a acestui fapt.

Intr'o zi, ușa celulei se deschide și milițianul zice: "Uite că mai vine unu'!" și după introducerea noului venit ușa se închide cu zăvorul trântit la locul lui.

- Să trăiți Domnule General!

- Aici sunt doar deținut, nu mai sunt general.

- Eu am dat în 1942 în fața Dumneavoastră examenul de Sublocotenent de Rezervă și vă acord același respect ca atunci când purtați uniforma de general.

Noul venit era Generalul Stavrescu unul dintre cei mai buni generali ce i-a avut armata română.

Din ținuta maiestuoasă ce o avea când am dat examenul de Sublocotenent de rezervă mai purta doar privirea scrutătoare și expresia de noblețe și demnitate a figurii.

In rest era doar un schelet acoperit cu piele și hainele de deținut.

- Domnilor, eu nu sunt bolnav dar sunt într'un grad de slăbiciune și de aceea vorbirea mă obosește, îmi place însă foarte mult să aud povestindu-se.

In realitate generalul avea o tuse uscată și o transpirație nocturnă specifică tuberculozei pulmonare.

Generalul Stavrescu a fost acuzat și condamnat la muncă silnică pe viață pe motivul că nu a intervenit să salveze niște Evrei ce fuseseră arestați în Iași de către Comandamentul german în 1941 înaintea declanșării războiului cu URSS.

Corpul 4 de Armată al cărui Comandant era Generalul Stavrescu, la acea dată era pe poziție de-a lungul Prutului în vederea operațiunilor ce aveau să urmeze.

Generalul nu se mai afla în Iași la data arestării Evreilor ci în dispozitivul trupelor de pe Prut și ca atare nu avea nici o cunoștință de acest fapt.

La mulțimea de condamnări abuzive rostite în 1948 s'a mai adăugat și aceasta a Generalului Stavrescu.

Acum boala sa mergea ireversibil spre punctul final.

Intr'o zi l-am întrebat:

- Domnule general, dacă ați fi știut că veți fi arestat și ați fi avut posibilitatea de a trece în Occident, ați fi trecut?

Mi-a răspuns cu un NU categoric.

Am văzut prin acest răspuns cum chipul său capătă un nimb socratic.

Intr'o dimineață am auzit cum respirația îi devine tot mai dificilă și în răstimpuri tot mai rară, până s'a încheiat printr'un ultim oftat.

L-am trezit pe camaradul meu de celulă Cristofor Popescu și amândoi am îngenunchiat la căpătâiul generalului, rostind o rugăciune în care să ne regăsim noi cei rămași cu cel plecat dintre noi.

Chipul său radia o seninătate și o liniște deplină în timp ce sufletul său zbura spre Câmpiile Elisee însoțit de eroii ce i-a condus pe câmpurile de lupte în războiul de eliberare a patriei.

Am bătut puternic în ușă.

- Ce vrei bă?

- A murit Domnul General Stavrescu.

- Un bandit, aide nu-i nimeni general.

- Eu v'am anunțat; Dumneavoastră, faceți cum credeți.

- Chiar a murit, bă?

- Poftim și vedeți.

- Si zici că a fost general?

- Da, a comandat Armata a 4-a Română în luptele pentru eliberarea Ardealului, Ungariei și Cehoslovaciei.

Au venit apoi doi deținuți de drept comun care l-au pus pe o targă și probabil tot ei au fost și groparii.

De preot și serviciu divin nici vorbă nu putea fi. Eram în plină desfășurare a doctrinei marxist-leniniste pe pământul românesc.

Ca Generalul Stavrescu au murit mii de Români în temnițele comuniste.

In 1985, ca om liber, dar sub privirea vigilentă a Securității m'am dus în mod special la Aiud să văd cimitirul deținuților.

M'am informat cu multă prudență asupra detaliilor topografice. Am recunoscut locul exact după descriere. Am căutat să găsesc vreun semn de mormânt dar n'am găsit decât niște cotețe de găini și de iepuri și mărăcini de nu puteai străbate.

Sub aceste cotețe și mărăcini se găsesc osemintele de martiri ai neamului românesc. Acolo sunt și osemintele Generalului Stavrescu.

Comunismul instaurat la noi a avut ca principale obiective uciderea elitei și anularea memoriei națiunii române.

Astăzi când susținem că ne-am eliberat de acest coșmar, mai putem lăsa aceste oseminte sub cotețe și sub mărăcini? Nu!

O națiune care nu-și cinstește martirii și eroii, trăiește numai la nivel de biologic și e amenințată cu dispariția.

Să nu uităm!

"STÂNGA" CONTRAATACATĂ ȘI ÎN ROMÂNIA

—Constantin GORAȘ-PUPĂZAN—

Când vestitul general cartaginez, Hanibal, a trebuit să se întoarcă acasă cu mâinile goale, în urma expediției care l-a dus până la porțile Romei, fratele său Hazdrubal i-a spus cu amărăciune: "Hanibal, tu știi să învingi dar nu știi să cucerești".

Aceste cuvinte mi-au venit în minte atunci când mi s'a descris mlaștina prin care este silită să treacă viața politică din țara noastră, după ce a obținut victoria răsunătoare dela 22 Decembrie 1989.

De aceea mă întreb cu îngrijorare: i se potrivesc oare, poporului român vorbele lui Hazdrubal? Si constat cu tristețe că și o asemenea eventualitate a fost posibilă. Pentrucă, așa cum a evoluat situația, nu a fost o surpriză ca după alegeri, în țara noastră s'a instalat din nou comunismmul, cu toată ura pe care i-o poartă toată suflarea românească. Iar această amenințare va rămâne mereu reală, câtă vreme dușmanul rămâne neidentificat și necunoscut în adevărata lui formă și adevăratele lui intenții.

După părerea mea, oamenii noștri politici, care s'au angajat, cu toată inima, să lupte pentru binele poporului, vor continua să se uzeze fără spor, câtă vreme lupta lor se va limita la repetarea sloganului "jos Iliescu" și nu vor reuși să observe că adevăratul adversar, mult mai redutabil și mai hotărît, se găsește undeva în umbră, în spatele oscilantului și nehotărîtului Ion Iliescu. Si nu vor observa, de asemenea, că aceleași forțe se găsesc și în spatele celorlalte personalități politice din țările învecinate, care au avut nefericirea ca și poporul român, să cadă în planul strategic al acestui dușman.

Mă refer, în concret, la ceea ce aici, în Occident, se cheamă "STANGA LIBERALA" vestita Stângă internațională, care a inventat comunismul și l-a întreținut, folosindu-l ca mijloc de dominare, în cadrul politicii bazată pe echilibrul de forțe dintre două supraputeri. Este aceeași Stângă, care și-a impus voința de învingător la Yalta, urmărindu-și fără ezitare obiectivul, chiar dacă aceasta a presupus trimiterea în robia sovietică a încă o sută de milioane de oameni, ca și la Helsinki, unde a consfințit această robie.

O regăsim, pe aceeași Stângă, iarăși, la Moscova în iarna anului 1987 de data asta nu ca învingător care să-și dicteze condițiile nemiloase, ci în penibila situație de a încerca să cârpească edificiul putred al sistemului comunist. (Reamintim că, în preajma congresului PCUS din Februarie 1987, nu mai puțin de 350 de specialiști ai Stângii Internaționale, au venit la Moscova să pună umărul pentru a elabora o "perestroică", pe care ar fi vrut-o miraculoasă, ca să evite prăbușirea comunismului).

Deși, după cum se știe, "operația" nu a reușit, regimurile din țările satelite prăbușindu-se unul după altul, "Stânga" nu a depus armele, ci încearcă cu disperare să salveze ce se mai poate salva, dacă nu un comunism "clasic", cel puțin unul "cu față umană, mai ușor de digerat.

Pe această linie a frontului de luptă pentru menținerea, cel puțin în aparență, a "Supraputerii Sovietice", se află astăzi și țara noastră, iar "trimisul special" al acestei "Stângi" se numește, astăzi, Silviu Brucan, mentorul din totdeauna al Partidului Comunist Român.

Lupta este oarecum grea, pentrucă dușmanul

Continuare în pag.11

EVANGHELIA EXILULUI (IULIE 1990)

SUTAȘUL NE ACUZĂ...

—Sergiu GROSSU—

Iisus Hristos a venit în lume cu un scop precis: să mântuiască pe oameni, să-i elibereze de sub robia păcatului strămoșesc, să-i ridice din nou la treapta de copii ai lui Dumnezeu. "Si după ce voi fi înălțat de pe pământ - spunea El ucenicilor, cu puțin înainte de moartea Sa - voi atrage la Mine pe toți oamenii" (IOAN 12.32). Pentruca opera de mântuire să poată fi dusă până la capăt. Mântuitorul a lăsat învățătura Sa dumnezeiască, Cuvântul Său sfânt, "viu și lucrător", ca prin acest Cuvânt oamenii să-și poată zidi o viață mai bună, o existență mai demnă. Ca prin Evanghelia Sa lumea să se împace cu Dumnezeu.

Dar în decursul veacurilor, omenirea n'a căutat să pătrundă până la miezul învățăturii Sale, până acolo unde se află filonul de apă vie, ci s'a mulțumit să rămână la suprafața Evangheliei. Deoarece Evanghelia, în profunzimea ei zguduitoare, nu le convine acelora care cu buzele îl slăvesc pe Dumnezeu, iar cu faptele lor, cu viața lor putredă și deșartă, îi ponegresc Numele sfânt. Unora ca aceștia li se adresează Domnul, când îi avertizează: "Nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Impărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (MATEI, 7.21).

Evanghelia din prima Duminică a lunii, este o Evanghelie grea și tăioasă, o Evanghelie care acuză o întreagă categorie de creștini, de "fii ai împărăției", atunci când Iisus, plăcut impresionat de credința sutașului Corneliu, rostește cuvintele: "Vor veni mulți dela Răsărit și dela Apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isac și Iacov în Impărăția cerurilor. Iar fiii Impărției vor fi aruncați în întunericul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților" (MATEI, 8.11-12). Să nu credeți că se vorbește de lucruri și de oameni care au fost cândva, că vizează numai un moment din trecutul îndepărtat. SUTASUL este prezent și actual. Păgânul acesta, din vârful credinței lui mari, acuză pe toți fariseii și saltimbancii de astăzi ai Evangheliei. El este printre noi, în mijlocul nostru, și acuză pe toți "fiii Impărăției", pe toți aceia pe care Dumnezeu i-a ales și care L-au părăsit; pe toți aceia pe care Dumnezeu i-a înzestrat cu felurite însușiri minunate și care, neprețuind darul Lui, Il hulesc și se răzvrătesc împotriva Lui.

Astăzi, ca și ieri, există două categorii de oameni. Mereu două categorii. SUTASUL stă față în față cu FARISEUL. Omul PACATOS stă față în față cu omul MORAL, închis în carapacea împietririi lui. Iată "fiii Impărăției" aruncați în "întunericul de afară." Iată lepădăturile, zdrențele, pleava societății, stând la masă "cu Avraam, Isac și Iacov în impărăția cerurilor". "Fiii Impărăției" sunt așa-zișii oameni morali, care refuză învățătura Domnului, înlocuind-o cu învățăturile lumești; care o socotesc naivă, inactuală, nefolositoare; care se cred și se văd "cumsecade". Acestora, care nu vor să știe de Hristos, li se adresează Evanghelia, respectiv pretinșilor oameni morali, care trăiesc în egoismul cel mai feroce, exclusiv numai pentru interesele lor, care se bat cu pumnul în piept pentru "realizările" din viața lor și care-și trâmbițează pe la sindrofii monden moralitatea lor discutabilă. In schimb, imoralii, păcătoșii, desfrânatele, hoții, ucigașii care își recunosc starea de păcat, care-și dau seama că stau în întuneric și nu pretind că văd, aceștia Il caută pe Hristos, se apropie de El, simt nevoia prezenței Sale izbăvitoare și se trezesc la o viață nouă, căpătând mântuirea prin sângele Lui.

Cei care fac parte din prima tipologie descrisă, nu sunt conștienți că ființa lor este o cloacă a fărădelegilor, că au o presantă nevoie de un MANTUITOR, de o SLOBOZENIE, de o TRANSFORMARE radicală, de o INNOIRE. Ei clădesc pe temelii proprii. Sunt încrezători în forțele lor și nu în puterea lui Dumnezeu. De aceea se îngâmfă, se fălesc, se consideră inegalabili și, până la urmă, se ridică împotriva Creatorului lor, tăgăduindu-L sau, pur și simplu, ignorându-I harul salvator. Ceilalți, își recunosc vina, slăbiciunile, abaterile, prăbușirile. Apropiindu-se de Iisus, "Lumina lumii", încep să se lumineze pe plan lăuntric și să se vadă în adevărata lor înfățișare de oameni păcătoși și nevrednici, strigând aidoma Sutașului: "Doamne, nu sunt vrednic să intru sub acoperământul meu..."

Dacă la "fiii Impărăției" trăirea se adeverește superficială, ipocrită, la păcătoșii iertați de Iisus găsim adâncime, seriozitate, sinceritate, evlavie. Fiindcă ei știu că Mântuitorul S'a răstignit și pentru ei, ca să-i scoată din lanțurile păcatului și de sub robia Satanei. Ca din niște stricați, răzvrătiți și bârfitori (IEREMIA, 6.29) să devină prietenii Domnului și moștenitori ai Impărăției Sale veșnice, conform promisiunii: "Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut" (LUCA, 19.19).

Iată de ce trebue să ne apropiem de Iisus, urmând pilda sutașului Corneliu. Adică PRIN CREDINTA. Să nu uităm niciodată că apropierea de Dumnezeu nu este posibilă decât PRIN Iisus Hristos. După cum citim: "In El avem, prin credința în El, slobozenia și apropierea de Dumnezeu cu încredere" (EFESENI, 3.12). Pentru a se ajunge la o împăcare între om și Dumnezeu, la o diminuare a poziției antagoniste, creată prin neascultarea protopărinților noștri, era necesară jertfa de răscumpărare a Mântuitorului, planul de mântuire prin El. Iisus este "ușa" prin care, dacă intră cineva, "va fi mântuit". Este "calea" care trece "peste munții ce nu despart" (CANTAREA CANTARILOR, 2.17) de Dumnezeu, peste munții uriași de păcate, sau, ca să folosim o imagine paulinică, "calea cea nouă și vie" pe care ne-a deschis-o Domnul prin sângele ce-a curs pe lemnul Crucii, spre a avea "o intrare slobodă în Locul prea sfânt" (EVREI 10.19-20).

Iisus este MODELUL nostru de viețuire, "chipul Dumnezeului celui nevăzut" (COLOSENI, 1.15). Si după cum un sculptor, pentru a-și realiza opera de artă, are nevoie de modelul creației sale, tot se cuvine ca și noi, pribegii exilului, să ne apropiem de modelul suprem care este Iisus Domnul, pentru a ne putea șlefui piatra colțuroasă a inimii privind la El.

Câtă vreme suntem departe de Hristos, ne vedem neprihăniți și nu ne recunoaștem abaterile. Aproape de El, intrând în sfera de acțiune a luminii divine, ne descoperim ticăloșia, ne vedem ASA CUM SUNTEM. El ne cheamă: "Veniți la Mine...", și noi, trudiți și împovărați de păcate, suspinăm după iertarea Lui și ne apropiem de El, ca să ni se spele păcatele, fiind bine încredințați că Iisus a fost "străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre", că "pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți" (ISAIA, 53.5).

Strădania desăvârșirii prin propriile noastre puteri este zadarnică. "Chiar dacă te-ai spăla cu silitră - ne învață Biblia - chiar dacă ai da cu multă sodă, nelegiuirea ta tot ar rămânea scrisă înaintea Mea, zice Domnul Dumnezeu" (IEREMIA, 2.22). In schimb prin Iisus Hristos, totul se curăță și devine imaculat.

Urmând exemplul fraților noștri de credință din țară, să avem îndrăzneala apropierii de Dumnezeu, iubindu-L din toată inima și din tot cugetul nostru, mărturisindu-L prin viața noastră înnoită și luptând, cu armele Luminii, pentru biruința cauzei Lui pe pământul românesc.

Un apel din Simeria

"...Fac un apel la D-voastră pentru a ne ajuta din punct de vedere spiritual. Comunitățile creștine din România au nevoie de cărți. Cultura noastră a fost sabotată de regimul de tristă amintire. Cărțile noastre au fost arse de securitate, am fost dezmoșteniți de propria noastră cultură. Sate demolate, orașe distruse, la noi în Simeria avem câteva zone fotografiate și le putem pune la dispoziție, veți putea vedea Apocalipsul.

Considerăm însă că hrana spirituală ne este de mai mare folos decât alte ajutoare de formă exclusiv materială. Noi vom forma deprinderea de a citi, de a merge la biserică a tinerilor. Mulți tineri au trăit și au înțeles greșit misiunea spirituală, unii au ignorat această dimensiune umană, au fost îndoctrinați cu MATERIALISM și alte doctrine nocive. Este timpul să creem emulația spirituală în tineri și bătrâni. Avem nevoie de CARTI-REVISTE-ZIARE. Stiu că Revoluția cu arma a încetat; a început Revoluția cu CUVANTUL. Trebuesc schimbate mentalități, poziții și conștiințe. Dorim multe cărți religioase, de istorie universală, de filosofie, literatură beletristică, tehnică, etc. Avem nevoie de experiența acumulată de ROMANII DE BINE din toată lumea. Noi putem dovedi că suntem dârji, curajoși, inteligenți. Aceștia sunt Românii și suntem gata s'o demonstrăm. Am dat lumii giganți în tehnică, genii în literatură, sfinți în religie, înțelepți în filosofie, etc.

FAC un apel la toți ROMANII din lume - este nevoie de toți. Democrația este un ghiocel firav și alb, acum născut pe pământul României, udat de sânge tânăr, nevinovat. Fac apel la REGE. Noi, tinerii, nu-l cunoaștem (eu am 38 ani). Este timpul să facă ceva concret pentru ROMANIA. Este timpul să RESCRIEM ISTORIA așa cum a fost. Considerăm că vizita în România a Prințeselor a fost și va fi BINEVENITA. Dorim să cunoaștem poziția REGELUI MIHAI.

Domnule Sergiu Grossu, vă rog ca aceste apeluri să ajungă la inima Românilor de peste tot. Noi n'am uitat un lucru: "La început a fost Cuvântul." Faceți ca acest cuvânt să ajungă unde trebue și de acolo înapoi la noi. Avem nevoie de echipament de multiplicare, chiar editare în țară a unor publicații și cărți. Poate ne puteți ajuta. In viitor preconizăm să deschidem și un post de RADIO INDEPENDENT; avem și ceva mijloace financiare în acest sens, dar sunt modeste..."

(6 Martie 1990)

"Pentru asanarea vieții moral-spirituale în România avem nevoie de literatură și ziare creștine. Nu avem posibilitatea de a cumpăra o tipografie din străinătate, așa că va trebui să facem aici, în România, tipărirea. Fac un apel, prin D-voastră, la Românii din străinătate să ne ajute să punem la punct aici o mică tipografie tip Offset, pentru a scoate tipărituri creștine. Singurul mod de a curăți viața oamenilor înrăiți și scufundați în materialitate este Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta trebue să ajungă la om cât mai repede și mai mult. Am făcut în Simeria câteva conferințe în sala cinematografului (alta nu avem în oraș) o săptămână de evanghelizare și o conferință cu Oastea Domnului. Intenționăm să facem un ciclu de conferințe pe stadionul din Simeria, cu invitați din țară și străinătate, dacă se poate. Societatea va progresa rapid dacă reparăm în primul rând "OMUL" și pe urmă industria, agricultura etc. Iată apelul nostru. Cu deosebit drag și respect."

(1 Mai 1990)

Semnează: Ing. Ioan Nicolae UDRESCU
primarul provizoriu al orașului SIMERIA

"STÂNGA" CONTRAATACATĂ

Urmare din pag.10

folosește, fără nici o jenă armele cele mai murdare, dela dezinformare, minciună și rea credință, până la întreținerea sistematică a unui climat permanent de frică și suspiciune, prin menținerea intactă a forței de șoc a odioasei Securități prin amenințări "anonime", sau prin agresiune directă. Este, în același timp, o luptă ușoară, pentrucă nouă nu ne trebue altă armă decât adevărul și singura grijă de a-l spune sus și tare cu toată perseverența.

Nu cunoaștem biografia d-lui Silviu Brucan, când s'a născut, unde și-a început studiile, unde și le-a terminat, etc. Cunoaștem însă, cel puțin o parte din activitatea sa politică, activitate tot timpul nefastă pentru poporul român, precum și gândurile sale de reintroducere cu orice preț a comunismului în țara noastră.

Să spunem deci tuturor, că apariția sa pe scena vieții politice din România este strâns legată de instalarea comunismului la noi, că, împreună cu Walter Roman (tatăl "colegului" de luptă de astăzi, Petre Roman) sub directa supraveghere a KGB, au construit structura sistemului de oprimare a poporului român, că în calitatea sa de director al ziarului "Scînteia", a otrăvit ani la rând, sufletul bietului Român, că în calitatea sa de ambasador al țării noastre la Washington a lovit în permanență în interesele acestei țări, prin crearea și in treținerea unui climat politic favorabil pentru Nicolae Ceaușescu, că, atunci când, după "perestroică", zilele lui Ceaușescu au început să fie numărate, a trecut în "disidență", ca să-și justifice pretențiile de a se situa în fruntea statului la momentul oportun, de unde să pregătească reînscăunarea comunismului, peste voința scrisă cu sânge a poporului român, etc., etc. Si mai trebue să afle întregul popor român, atitudinea sfidătoare și insultătoare a acestui domn Brucan, care ne confundă cu un popor de troglodiți atunci când își expune teoriile în interviurile acordate presei occidentale. Amintim, ca exemplu, teoria lipsei unei tradiții democratice în țara noastră, poporul român fiind asemuit cu popoarele din America Latină, incapabil să înțeleagă democrația; teoria celor două clase în care îi împarte pe Români: "de o parte cei deștepți, destinați să conducă", adică ei, iar de cealaltă parte, "cei proști, cei ce trebue să fie conduși", adică noi, sau teoria pe care se bazează în acțiunea de reinstalare a comunismului, apreciind că "țăranii vor accepta Stânga politică, pentrucă le vom da mâncare, electricitate și gaz"!

Dacă asemenea adevăruri, despre d-l Brucan și despre patronii săi din Occident, vom reuși să facem să fie cunoscute pe tot întinsul României, până la ultimul sat și până la ultimul muncitor cinstit, putem merge cu toată încrederea înainte. Bunul simț al Românului va constitui cu siguranță, bariera salvatoare în fața ofensivei dezlănțuită de această "Stângă".

C.G. PUPĂZAN

NAE IONESCU

-FILOSOFIA CA EXISTENȚĂ ȘI TRĂIRE-

O SUTĂ DE ANI DELA NAȘTERE ȘI CINCIZECI DE ANI DELA MOARTEA FILOSOFULUI ROMÂN

—Gheorghe RĂDULESCU—

După prima conflagrație mondială (1914 - 1918), când România revine în granițele ei de drept și de fapt, "România Mare", - noii generații de intelectuali care luptaseră în război, i se deschide o nouă perspectivă spre un ideal mult visat de tinerii dornici de învățătură și creație, un ideal în care credeau, dar nu întotdeauna realizat, fiindu-le în parte frustrat în lupta cu vitregiile și vicisitudinile vieții sociale și politice. Se deschide deci o perspectivă spre un orizont larg de gândire, de existență și trăire umană și intelectuală și de un salt în necunoscut, spre o aventură a căutărilor, spre neantul de cercetare dificil de descifrat, spre noi pârghii filosofice pe un drum riscant, dar cu speranțe de reușită, spre noi concepte moderne în devenire, de deschidere spre o lume a libertății bine înțelese, spre adevăr și înălțare a purității divine.

Idealism, teologism, teozofism, panteism, vitalism, materialism, toate sunt în profunzime analizate pentru găsirea unui urcuș ce duce spre armonie și abis. Spre armonie se îndreptau prin urmare gândurile noilor cercetători, care de fapt continuau o școală filosofică de sute și mii de ani în urmă până în epoca lor cu noi deschideri și completări către un crez ispititor pentru mințile dornice de descoperiri și cunoaștere. Printre tinerii învățați, deveniți profesori universitari, contemporan cu Vasile Pârvan, îl vom găsi și pe Nae Ionescu - logician, metafizician și filosof religios, idolul și apostolul unei generații de intelectuali filosofi, cutezători ca: Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran și mulți alții, cunoscuți astăzi pe scena culturii universale. Nae Ionescu și-a făcut studiile universitare la București, apoi și-a luat doctoratul la Universitatea din Mũnchen în 1919, cu teza "Die Logistik als Versuch einer neuen Begrundung der Mathematik" (Logica ca experimentare a unei noi baze a matematicii).

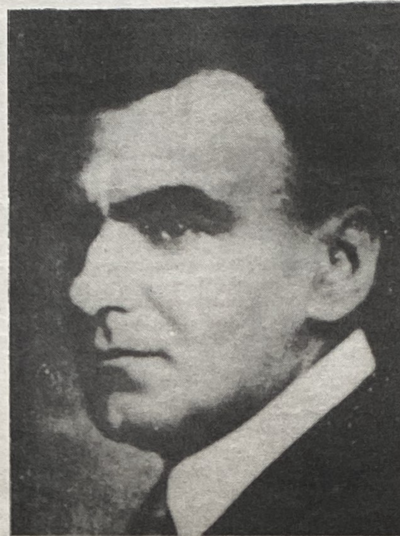
Din 1920 este profesor universitar de Logică, de Istoria logicii și metafizică la Universitatea din București, în același timp este editorul șef al ziarului "Cuvântul", ziar în care publică peste o mie de articole cu subiecte religioase, politice și economice.

Ca filosof va scrie articole de logică, prefețe la diferite cărți și o serie de articole în ziarul teologic "Predania" (1937 - 1938).

Influența sa se impune asupra tineretului cu mult succes între anii 1922 - 1940. Atât ca profesor univesitar cât și prin scrierile sale a inspirat un mare interes pentru Metafizică și Filosofia religioasă în România. Cu toate că la baza studiilor sale era Logica, Nae Ionescu se străduia să înțeleagă și să pătrundă și celelalte activități umane. După concepția lui Nae Ionescu, filosoful trebue să considere nu numai expresia teoretică a activității omenești a vieții istorice - dela religie la logică și știință, - dar și creațiile importante ale omului ca: artizanatul, arta, biografia, evenimentele istorice și multe altele.

Istoria logicii și Istoria metafizicii și a religiei, Nae Ionescu le-a studiat și aprofundat nu numai ca tipologie a spiritului uman, deoarece o asemenea tipologie a fost considerată de el ca fiind întotdeauna o creație a istoriei și în ultimă instanță a vieții. Si așa și este. Privite la suprafață toate acestea ar părea să implice o istoricizare radicală a activităților cerebrale. Una din tezele mult discutate de teologie este Incarnația, pentru Nae Ionescu, Dumnezeu este prezent în istorie tocmai prin Incarnație,iar pe de altă parte filosoful român ajunge la concluzia că modul de existență al ființei umane este desăvârșit numai prin moarte, încât moartea,conchide filosoful, este deasupra a orice, este Transcendență. Si Eminescu credea că moartea este generatorul și purificatorul de viață - însă și reîntunarea ei în viață: "Căci toți se nasc spre a muri/Si mor spre a se naște".

In România în timpul dintre cele două războaie mondiale nu se putea discuta de o filosofie națională întinsă, de proporții și sistematică decât odată cu Titu Maiorescu și Dimitrescu Iași, de Eminescu, care a extins prin gândirea sa profundă unele sfere de cercetare și analizare a filosofiei germane de care el însuși s'a lăsat influențat. Vasile Conta (1845 - 1882) prin "Teoria ondulației universale" (1877) pune bazele școlii materialiste, ai cărei adepți vor fi mai târziu în jurul anului 1920 P.P. Negulescu și apoi marxistul L. Pătrășcanu. A.D. Xenopol pune bazele "Teoriei istoriei" (1908) prezentând istoria ca o știință a cauzalității conectată cu evenimentele succesive. La începutul secolului al XX-lea apar alte două curente filosofice importante ca: "Idealismul" reprezentat de Stefan Zeletin (1882 - 1934) și Eugen Speranția și "Realismul critic" al lui Ion Petrovici și T. Brăileanu. C. Rădulescu-Motru pune bazele teoriei sale "Sistemul personalismului energetic" sistem care a fost mult discutat și apreciat. Odată însă cu Nae Ionescu se deschide o nouă etapă în filosofia românească, el se remarcă prin trezirea interesului pentru "Metafizică și filosofia

Brăila, 16 Iunie 1890 — † București, 15 Martie 1940

religioasă", cu toate acestea n'am putea vorbi nici la el de un sistem filosofic bine conturat, așa cum îl vom găsi la Lucian Blaga, creind un sistem original filosofic bazându-se pe resursele inepuizabile de gândire ale poporului român și încadrându-se astfel în circuitul universal, deoarece Blaga poate fi socotit singurul filosof român care a realizat un sistem complex, incluzând o metafizică personală, el ajunge la o nouă teorie a cunoașterii și la o amănunțită morfologie a culturii. Constantin Noica fostul discipol al lui Nae Ionescu își urmărește profesorul și încearcă să armonizeze o înțelegere hegeliană a istoriei cu ideea de Dumnezeu, așa cum există în biserica ortodoxă din Răsărit. Mai putem menționa pe D.Gusti și pe T. Vianu (cu tratatul de estetică), pe Emil Cioran și pe Stefan Lupașcu, locigian și filosoful științei. Putem deci afirma așa cum vede Mircea Eliade, creatorul "Istoriei miturilor și al religiilor", ajungând prin capacitatea și valoarea sa să cuprindă o întreagă lume a universalității filosofice, că: "Geniul filosofilor români s'a realizat de fapt la acei gânditori care au încercat să sistematizeze tradițiile spirituale autohtone ale Europei de Est cu metodologia riguroasă a Vestului", în sensul lui Nae Ionescu și Lucian Blaga. Pentru Nae Ionescu, existența trebue observată și analizată sub toate aspectele și fațetele ei atât de surprinzător și imprevizibil de variate. Dacă Nae Ionescu s'a lăsat într'o măsură oarecare influențat de filosofia existenței, poate voit, de filosofi și concepte filosofice străine, este explicabil, de o filosofie care pentru prima dată studenții români dela Universitatea din București poate auzeau, de o filosofie care era o noutate, o noutate pe care metafizicianul român o cunoaștea în profunzime, fiind bine informat și pregătit, iar în același timp fiind înzestrat cu o deosebită inteligență creatoare, având toate posibilitățile intelectuale de a comunica studenților săi toate aceste lucruri.

Făcând o metafizică și o filosofie religioasă, în cursurile și în creația lui Nae Ionescu întâlnim concepte filosofice din Origen (185-253) din acest teolog creștin și exeget al bibliei, din cele patru cărți doctrinare din lucrarea "De Principis", începând cu doctrina apostolică așa cum este fundamentată în "Noul Testament". Origen consacră prima carte ierarhiei spiritului, care consistă din Tatăl (ce acționează asupra tuturor ființelor) din Logos (care acționează asupra ființelor raționale) și Spirit (care acționează asupra îngerilor).

In cartea a doua este vorba de lumea materială. Datorită căderii îngerilor, omul creat este un spirit preexistent căzut la rându-i într'un corp material. După căderea lui Adam a venit încarnarea prin Logos, iar mai târziu are loc Invierea, judecata din urmă și viața tuturor oamenilor este redată în corpurile lor spirituale. Libertatea caracteristică creaturilor este prezentată în cartea a treia, pentru cei creați, dar nu pentru Creator. Când sufletul este în corp, el poate lupta pentru victorie ajutat de îngeri și împiedicat de demoni.

Datorită faptului că posedă voința liberă el este capabil să aleagă binele. Si în cartea a patra, Origen se întoarce la interpretarea diferitelor nivele de explicare a scripturilor, la fel ca omul, scripturile au carne (adică în sens liberal) suflet (în sens moral) și spirit (în înțeles alegoric spiritual). Nae Ionescu își alegea filosofii și conceptele lor în funcție de structura sufletească și viziunea pe care o avea despre existență, despre viață, pentru o perspectivă adecvată timpului în care trăia, de aici și pasiunea și trăirea pe care o punea în tot ce spunea sau scria. Astfel filosoful religios danez Kierkegaard (1813 - 1855), de multe ori considerat primul existențialist important era deseori citat de specialiști și analizat în profunzime fiind mereu actual, nici Nae Ionescu nu scapă de obsesia kierkegaardiană și se lasă captivat de conceptele și principiile acestuia, concepte care vin în opoziție cu sistemul hegelian, deoarece Hegel nu-i putea oferi ce căuta el și anume: "un adevăr care este adevărat pentru mine, a găsi ideea pentru care pot să trăiesc și să mor." De altfel filosoful danez nu este de acord nici cu conformismul ecleziastic luteran în raport cu caracterul introvertit și personal al credinței creștine.

El nu vede în cercetarea filosofică, nici construcția de sisteme, nici analizarea de concepte, ci expresia unei existențe individuale.

In concepția sa, existența umană este în mod iremediabil finită, punctul ei de sprijin este în mod incorigibil parțial și limitat. Dacă Kierkegaard vine în opoziție cu filosofia lui Hegel și revoluționează oarecum gândirea secolului al XIX-lea, Dilthey (1833 - 1911) urmărește cu atenție și este influențat de filosofia confraților săi germani, de Kant, de filosofia idealistă și romantică a lui Hegel, Schelling, Schopenhauer și de empiricismul britanic. Dilthey ajunge în "Filosofia de viață" la calitatea esențială a gândirii lui care este cel mai bine apreciată printr'o examinare a "Filosofiei de viață". Pentru Dilthey, viața nu este numai elementul biologic pe care-l împărtășește cu celelalte animale, ci viața umană este împărtășită de noi toți în toată complexitatea ei obișnuită. Speranțele și fricile, gândurile și actele indivizilor, instituțiile create de om, legile, religiile, arta, literatura și filosofia fac parte din această viață. Oare Nae Ionescu nu se apropie de aceste concepte?... Nu-și întreabă el studenții: "Vouă vă place viața?..." Filosoful român înțelegea și pătrundea elementul vital, vital în toată complexitatea lui în toată virilitatea lui procreatoare și creatoare. Dar chiar și filosoful estonian de origine germană Keyserling (1880 - 1946) cu toate că nu a fost un filosof sistematic, voia să înlocuiască filosoful tradițional cu înțeleptul, să înlocuiască universitatea cu școala înțelepciunii.

In "Jurnal de călătorie" Keyserling își exprimă concepția în funcția prin care filosofia este un exercițiu în legătură cu concepțiile altor epoci și culturi, în speranța că un astfel de joc, îl va conduce pe cititor la o înțelegere a spiritului, care se află la baza tuturor acestor concepții. Pe linia lui Nietzche, Dilthey, Bergson și a gândirii din Răsărit, Keyserling afirmă dreptul la viață în fața accentului exagerat care se pune în Occident asupra intelectului. Prinurmare, acele probleme de adevărată importanță existențială nu pot fi gândite cu claritate, ci numai intuite, fapt pe care Nae Ionescu l-a sesizat și intuit, de aceea și gândirea lui se bazează pe observație, direct pe viață, chiar Metafizica pe care o predă studenților era mai aproape de adevăr. El își realiza evenimentul din viață și eternitate ca și la Eminescu, nu prin deducție, ci prin adevăruri imuabile, deschizând un orizont spre o concretețǎ prin care divinitatea se putea proiecta în realitate. Si Spengler (1880-1936), în "Declinul Vestului", prin concepția sa privind culturile umane are oarecare afinitate cu conceptul lui Hegel asupra statului.

Amândoi consideră existența unei unități organice a atitudinilor și activităților umane, care exprimă o formă definită a spiritului uman.

Spengler n'a scris niciodată o Metafizică a spiritului în filosofia sa care să definească noțiunea de spirit, el este într'o oarecare măsură apropiat de Nae Ionescu, dar concepția sa despre spirit diferă de aceea a lui Hegel, prin faptul că el neagă că spiritualitatea unităților istorice succesive luate împreună ar putea să denunțe dezvoltarea noțiunii spiritului însuși.

Apropiindu-se mult de filosofia modernă existențialistă Nae Ionescu își sincronizează în parte opera după unele principii ale lui Heidegger (1889-1976), prin faptul că natura, vocația omului este de a întreba, de a răscoli și interpreta interogația. "Ce înseamnă a fi?" se întreabă Heidegger. Cu toate acestea omul eșuează de a pune această întrebare, deoarece ne-o impune natura însăși, dar și sentimentul nostru de vinovăție față de necunoscut, de aceea eșuăm cu întrebarea noastră.

Singurul scop, mărturisește Heidegger, a fost de a ne preveni asupra eșecului nostru. Iar în discursurile sale asupra "Legii rațiunii suficiente" el termină cu concluzia "Nu este esența omului faptul că aparține Ființei, nu este însăși esența Ființei elementul covârșitor, dar că se potrivește gândirii umane". Si mai departe filosoful adaugă: "Răspunsul la această întrebare va decide ceea ce va deveni pământul și existența omului pe acest pământ? "Printre puținii filosofi religioși cu adevărat, care, înainte de căutări zadarnice, metaforice, de sisteme, concepte și teorii, Nae Ionescu și-a dat seama și și-a realizat existența umană prin Dumnezeu, așa cum l-a descoperit Thomas d'Aquino și Gabriel Marcel și alții.

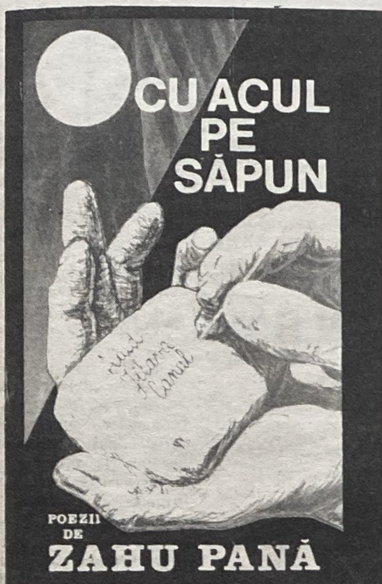
Continuare în nr. următor

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Cuvintele nu sunt numai sunete. Ele au o spațialitate și un timp al lor. Culoare și formă. Unele sunt mai mici în rang și ierarhie ca o poveste cu greieri răsturnați din coșul lunii. Altele sunt ca vulturii albi. Unele sunt ca iedera și lintița, altele ca stejarii și pinii singurătății. Unele se nasc din sărăcia străzilor, din ziduri de temniță și din lacrimă, tortură și sânge, altele se zămislesc de pe buze de înger și dela naștere li se dă tărâmul veșniciei pe care biata noastră ființă omenească de mii de ani și-l revendică, aproape singurul drept de moștenire.

Ceea ce Zahu Pană ne aduce prin cartea de poeme "Cu acul pe săpun", apărută în editura "Cuvântul Românesc" anul acesta, face parte din genul liric al epiclesialului, un capitol cu totul nou în literatura română. Pentrucă, oare cum am putea numi poeziile din închisori decât o "chemare asupra", o invocare a Spiritului în care martirul își plasează centrul ființial? Este întrebarea pe care și-o pune și Vintilă Horia precum și alți gânditori care s'au aplecat asupra acestui fenomen literar. Prin poezie, și la propriu și la figurat, omul a reușit să se ridice precum asceții Pustiei deasupra foamei, frigului, torturărilor. Ea a devenit o "consolatione" pentru Boețiu și toți urmașii lui, o luptă împotriva monofizitismului sau monotelismului materialist, un război între spiritual și materialul vulgar oferit de barbari cu toată gama dragonului infernal.

Frica de lumina spiritului, care purcede din Lumina cea neapropiată, e una din caracteristicile demonismului susținut printr'o perpetuă teroare. Cu vârful unui ac poetul scria pe săpun poezia, o memoriza și o împărțea ca pe o pâine altora, poezia-pâine, deoființă cu Pâinea care s'a pogorît din cer.

In această carte de stihiri la Vinerea Mare a neamului, Zahu Pană, în duhul marilor poeți ai scrisului nostru se identifică trup și suflet cu suferința și rănile țării. Anii lui nu sunt numai o cronologie ca orientare în timp, ci într'un mod smerit și cucernic îi vede parte, fire negre întrețesute în marele covor realizând îmensă cruce a țării care poate fi gândită numai antinomic, de aceea anii sunt "Subțiri și'nalți, lipsiți de clorofilă / n'au fost văzuți de lună, nici de soare.../ Intoarce rar o filă după filă,/ că rana este-a neamului... și doare..."

Gândurile de închisoare sunt redate prin "cuvinte reci" ca niște "răni deschise" care încă păstrează "urme de cătușe", imaginea dureroasă a "obloanelor închise pentru soare" și a nelipsitului "ochi spion clipind viclean prin ușă". Precum într'un coșmar, prin anii trăiți "în noapte și în ceață" și "zbătuți în chinuită sugrumare", apar mereu și mereu: "Anchetatori și gardieni, voi, brute,/ voi furi de libertate și credințe, / ce-ați semănat orori necunoscute, / vătafi de chinuri și de suferințe."

Una dintre poeziile care caracterizează cel mai bine această atmosferă este "Vizită". S'a mai scris despre ea și anume că ar fi influențată de Radu Gyr. Nu cred. In "Vizita" lui Radu Gyr e vorba de un înger care "azi noapte-un înger mi-a venit la poartă / cu glasul stins, cu pasul obosit.// Nu știu dacă venea din paradis / sau numai de pe-o cruce pământeană, / dar m'a privit cu ochii ca de rană / și tremura de frig când i-am deschis." Va petrece toată noaptea cu el, plângându-i la piept, iar "In zorii zilei nu l-am mai găsit / și urme roșii se pierdeau la poartă / Departe'n cer, pe o vioară spartă/vântul cădea ca un arcuș, rănit." O altă poezie de Radu Gyr e "Iisus în celulă": "Azi noapte Iisus mi-a intrat în celulă./O, ce trist și ce'nalt părea Crist! / Luna venea după El, în celulă / și-L făcea mai înalt și mai trist." In momentul în care: "Uimit am sărit de sub pătura sură:/ De unde vii Doamne, din ce veac?/ Iisus a dus lin un deget la gură/și mi-a făcut semn ca să tac." După plecarea lui spre dimineață: "Când m'am deșteptat din afunda genună, /miroseau paiele a trandafiri./ Eram în celulă și era lună,/numai Iisus nu era nicăiri..."

Interpretarea pripită ce i s'a făcut poeziei lui Zahu Pană a dat naștere la niște bizare confuzii. Deoarece poetul zice: "L-am așteptat azi noapte pe Iisus / să vină în celula mea săracă / și ca pe vremuri de demult să facă/mântuitoarele minuni, cu har de sus" recenzentul să arunce verdictul "influenței" fără a citi întreaga poezie pentrucă "Iisus întârzia să vină / chemat de-atâtea mii de oropsiți", iar cel care într'adevăr vine nu este nici îngerul și nici Iisus, ci tocmai dușmanul lor și anume Ispititorul. Acest "ins necunoscut/cu semnele adâncului pe față" încearcă să-l ispitească cu "femei tulburătoare ca beția", cu "scaune lipsite de domnii", cu "rumenite pâni" cu condiția de a-l urma, iar când întâlnește refuzul amenință că: "De nu-mi urmezi, nici zori, nici nopți cu lună/N'o să apuce ochiul tău flămând! / Eu i-am răspuns: Târziu ori mai curând, /o Cruce nevăzută ne adună!" Iisus, e adevărat că apare la amândoi poeții, dar în mod diferit; la Radu Gyr în celulă, iar la Zahu Pană: "Departe, peste gardul dintre noi,/Iisus mă aștepta s'ajung la El!" Cât despre faptul că la amândoi poeții găsim o poezie cu același titlu nu poate justifica nici o "influență", fiind vorba de o coincidență, conținutul-poeziilor fiind cu totul diferit.

Volumul de poezii "Cu acul pe săpun" de Zahu Pană cuprinde pe lângă ciclul cu același nume, "Cadrilater", "1944", "Interludii", și "Din exil". Durerile refugiului rup sufletul ca pe o catapeteasmă "Si când privim 'napoi cu grije, / ne sfârtecă dureri de schije/ întrate'n sufletele moi/ "Acest pământ lucrat de noi / e visul risipit sub cer, cui te lăsăm Cadrilater?" Incertitudinea plutește în aer: "Spre ce tărâm, spre care țel, / mușcați de dinții de oțel ai unor vremi sub patul armii, / că iată, vin din nou jandarmii... / Goniți de zodia nedreaptă / unde ne ducem, ce ne-așteaptă?...

"Unde ne ducem, ce ne-așteaptă?" sunt întrebări care zbuciumă sufletul ca o pădure pe care viforul parcă vrea să o smulgă din rădăcini. La orizont apar norii roșii ai neființei. Cerul se întunecă. Precum într'o simfonie modernă viorile se ofilesc și mor și numai instrumentele grave țâșnesc din când în când în' fața și din spatele sufletului într'o încleștare cosmică. Ne aștepta războiul, da "Acest război nu-i ca oricare altul / setos de glorii, fapte și renume, / acum se bat Seninul Prea Inaltul / cu bezna luciferică din lume..." Deosebirea acestui război de altul constă și în aceea că în disperare "Ostașii știu că nu-și pierd numai glia,/deși li-s dragi și casa și ogorul / de-om fi învinși, se pierde România/cu tot trecutul ei și viitorul."

Intr'adevăr, pierderea războiului a însemnat pierderea României cu tot trecutul și viitorul ei. Ucenicii Satanei odată punând mâna pe sufletul țării nu s'au lăsat până când nu l-au pângărit până și în cea mai ascunsă cută de antimis. Pe de o parte o gloată de robi chinuiți trupește și sufletește după toate ideologiile "științifice", încercându-se anihilarea a tot ce e spiritual în om și reducerea lui la animalitate. Soarta nu a fost mai roză nici pentru cei care au reușit să fugă și să îngroașe rândurile exilaților. Distrugerea acestora, sau reducerea lor la tăcere, s'a făcut după alte metode, dar la fel de "științifice". Poezii ca "Plugușor 1977, "Mărțișor pentru țară", "In loc de colinde", "Baladă americană", "Lacrimă pentru Vlădică" sunt numai câteva din cele ce oglindesc gemetele ființei umane pângărită de ucenicii policromi ai Satanei.

Si totuși am pierdut o luptă, dar nu războiul și e datoria noastră să nu cedăm pentrucă: "Să spunem ne cheamă văzduhul, pământul, / spre zările toate, ce-i roșu venin: / Ei cnutul, noi versul; ei crima, noi cântul;/ei moartea, noi viața și cerul senin".

La ora când scriem aceste rânduri Bucureștiul este al tineretului și vechea ideologie încearcă tot felul de cameleonisme. Cel puțin avem speranța. Mai mult ca oricând. Speranța care a fost pentru Zahu Pană și poeziile lui ozonul Spiritului sfânt.

Coperta și ilustrația cărții "Cu acul pe săpun" de Zahu Pană, apărută în editura "Cuvântul Românesc" au fost realizate de Cristina Dan, care din linia de tuș a peniței face o adevărată livadă simfonică.

Volumul de poezii costă $ 18.00 și se poate comanda la următoarele adrese: Europa- Librairie du Savoir, 5 Rue Malebranche, 75005 Paris, Franța; Canada -Tudor Murgoci, P.O. Rockton, Ont. L0R 1X0; USA -Zahu Pană, 133 Bennett Av. Yonkers, N.Y. 10701.

Dumitru ICHIM

FARA ARMÂNEASCĂ

COLONIZAREA DIN CADRILATER

La 13 Iunie 1925, guvernul României Mari, a semnat hotărîrea de a coloniza 1500 de familii macedo-române în judeţele Durostor şi Caliacra, regiune cunoscută şi sub numele de Dobrogea Nouă sau Cadrilater.

In anul 1935, la zece ani dela acest act memorabil, Vasile Th. Muşi, avocat şi Secretar General al Societăţii de Cultură Macedo-Române din Bucureşti, a publicat sub auspiciile societăţii de cultură o documentată lucrare intitulată "Un Deceniu de Colonizare".

Nimeni nu bănuia pe atunci că peste numai cinci ani, politica dusă de un rege scelerat va duce la prăbuşirea frontierelor ţării, printre care şi frontiera cu Bulgaria din Sudul Dobrogei.

Tratatul dela Craiova din 1940, poate fi calificat drept cel mai ruşinos act semnat de România, nu doar pentru faptul că s'a cedat un teritoriu fără luptă unui adversar net inferior României, dar acest tratat este singurul care pe lângă cedarea teritoriului a retras şi pe toţi Românii din teritoriul cedat, pe baza unui neechitabil schimb de populaţie.

Intrucât problema Cadrilaterului ca pământ românesc este tratată separat în Cuvântul Românesc, redăm mai jos câteva pasagii din cartea "Un Deceniu de Colonizare de Vasile Th. Muşi.

Zahu PANĂ

PACEA DELA BUCUREŞTI ŞI ROMÂNISMUL DIN BALCANI

Vasile Th. MUŞI

Pentru românism, tratatul de pace dela Bucureşti a avut un dublu efect: de o parte, a realizat **alipirea Dobrogei Noi**, de altă parte, a provocat o sincopă care a curmat brusc mişcarea noastră naţional-culturală din Balcani, întreprinsă de marii vizionari ai neamului şi susţinută mai bine de jumătate de secol, cu angajarea intregului prestigiu al statului român.

Alungarea Turcilor din Europa a făcut să se năruie multe speranţe şi planuri de viitor ale Românilor. Până atunci, prin faptul că situaţia geografică a României, excludea orice ameninţare directă pentru integritatea teritorială a Imperiului otoman, aceste planuri erau încurajate de înseşi autorităţile turceşti.

De altă parte, Turcia şi România, făcând parte din aceeaşi constelaţie politică europeană, Tripla Alianţă, prietenia firească dintre cele două ţări, consfinţită formal, devenea tot mai strânsă.

In asemenea condiţiuni, se înţelege dela sine că, Românii macedoneni erau singurii cetăţeni otomani care puteau spera să se dezvolte nestingheriţi, în cuprinsul Peninsulei balcanice. Când această concepţie începuse să-şi facă loc în cercuri tot mai largi şi din cele mai influente din administraţia turcească, tocmai atunci s'a dezlănţuit **ciclonul care a prăbuşit nu numai edificiul de stat al Turcilor în Europa** dar şi acela al năzuinţelor româneşti de până atunci.

Căci, "dacă în trecut unele rase asimilau, iar altele se lăsau asimilate, toate acestea erau efectele unor legi generale sau unor împrejurări speciale în care nu intervenea voinţa conştientă. Totul se petrecea pe baza unui **determinism fatal în care inteligenţa**, iniţiativa reflectată nu avea loc, nici pentru a accelera jocul **împrejurărilor**, nici pentru a-l domoli.

Astăzi popoarele au luat fiecare cunoştinţă de ele însăle. **Toate** au devenit organisme conştiente, care înţeleg să intervină energic, în a stimula tot ce cred că le prieşte şi a **anihila tot ce le dăunează**.

Iar **activismul** pe care această conştiinţă îl determină, nicăeri nu se manifestă cu mai multă febrilitate decât la popoarele noi, la popoarele la care conştiinţa de sine este mai recentă.

In această privinţă, activismul statelor balcanice succesoare Turciei este notoriu. Ele împing şovinismul lor, până la cele mai extreme limite ale exasperării."

Nu ştim dacă **bărbaţii** de stat români care au patronat încheierea **păcii** dela Bucureşti, au putut avea viziunea clară a viitorului haotic ce se făurea pentru Românii din dreapta Dunării, prin împărţirea lor între cele patru ţări balcanice.

Dacă i-am judeca după străduinţele lor depuse pentru a obţine garanţii formale de menţinere a drepturilor **câştigate** în trecut şi promovarea acestor drepturi în viitor, **îngrijorarea** lor este vădită. De altfel, marele I. I. C. Brătianu, nu-şi ascundea această **îngrijorare**, formulată categoric într'o notă circulară trimisă reprezentanţilor României în **străinătate**, la **17 Ianuarie** 1913: "In deosebi, afacerile Macedoniei, fac obiectul preocupărilor noastre necurmate, căci ele interesează viitorul unei numeroase populaţiuni de rasă română, etc."

Garanţiile obţinute însă aveau atât valoare cât buna **sau reaua credinţă a celor** care le oferau, **consimţea** să le-o recunoască.

Formal, "Grecia consimte să dea autonomia şcolară şi bisericească Aromânilor care se vor găsi în viitoarele posesiuni greceşti şi îngăduie crearea unui episcopat pentru aceiaşi Români, cu facultatea pentru guvernul României de a subvenţiona, cu supravegherea guvernului elen, zisele instituţiuni prezente şi viitoare".

Aceleaşi drepturi le-a recunoscut şi Serbia prin reprezentantul său N. Paşici, şi Bulgaria prin protocolul semnat la Londra de către N. Mişu, şi S. Daneff.

Ce a rămas în fapt din această autonomie şcolară şi **bisericească** garantată pentru Români? O tristă şi umilitoare parodie în Grecia şi Bulgaria; iar în Iugoslavia aliată,nici măcar atât.

De altfel, poporul românesc din Macedonia nu şi-a făcut iluzii din aceste garanţii. Luptele purtate cu duşmanii lui, deveniţi acum **stăpâni, au fost atât de înverşunate încât au creat adversităţi şi repulsiuni** organice.

De aceea, instinctiv, din primul moment, acest popor a simţit fiorii desnodământului fatal, de neînlăturat.

Vigoarea şi **sănătatea** morală a organismului său însă, nu-l lăsau să cadă în gheara disperării. Această vigoare activa în subconştientul său, în mod tainic, făurind noi suporturi de rezistenţă şi încredere în sine.

Există o zicătoare bătrânească la Macedo-români: "Scăparea noastră di Avlona va s'nă vină". **Adică, mântuirea (scăparea)** Macedo-românilor va veni **dinspre Valona, din Italia.** Această reminiscenţă a **conştiinţei** latine, trezită de cine ştie ce tainice vibraţiuni atavice, într'un moment crezut prielnic, a dat un nou imbold energiilor active care nu puteau consimţi la **sinuciderea unui popor.** Si zicătoarea dată până atunci uitării, fusese lansată ca o lozincă salvatoare. Ea însemna evocarea unui nou crez, desfăşurarea unui nou **stindard de luptă latină, deci şi românească.**

Aceasta se poate vedea din telegrama plină de entuziasm expediată la Iaşi, lui I. I. C. Brătianu, din partea reprezentanţilor tuturor **comunităţilor române** din Pind şi Zagor, ţinut ocupat provizoriu de **Italieni, în timpul marelui** război:

"Samarina, 25 Iulie 1917.

In clipa supremă când populaţiunea din Pind şi din Zagor, plină de bucurie **că a fost eliberată de tiranie**, prin acţiunea **glorioasă** a armatelor italiene, s'a întrunit pentru a reclama într'un glas drepturile sale de libertate, de limbă şi de **aşezăminte** proprii, în faţa lumii civilizate, vă adresăm vouă, fraţi ai noştri, cel mai călduros şi afectuos salut al nostru.O vastă întindere de pământ ocupat de neamuri străine ne separă, dar sufletele noastre bat în unison cu ale voastre, cu acelaşi sânge ieşit din vinele anticei Rome, pentru aceleaşi aspiraţiuni şi acelaşi ideal. Prin puterea armatei ocrotitoare a mamei noastre Italia, s'au sfărâmat lanţurile care ne ţineau sub jug **străin. Vulturul roman s'a înălţat** din nou pe munţii noştri, reunind sub aripile sale părinteşti fiii săi risipiţi. **Prin el, suntem siguri că ne** vom rândui printre popoarele civilizate şi vom impune stimă duşmanilor noştri care în zadar s'au străduit de a stinge numele de Român de pe aceste plaiuri, moştenire scumpă lăsată de **strămoşi.**

In această oră supremă deci, vă urâm din fundul inimii noastre, biruinţa cauzei comune, realizarea **idealului naţional, mărirea** şi prosperitatea patriei".

Pentru această biruinţă comună Românii-macedoneni nu s'au mărginit numai la manifestări de afecţiune teoretică. Ei au consimţit voluntar să facă toate sacrificiile pe care un război înverşunat le cerea, înrolându-se în armata aliaţilor, înainte ca Grecia să intre în războiul mondial. **Numai datorită lor**, bandele bulgare care, străbătând prin munţi, dădeau atacuri uimitoare în dosul frontului, **au putut fi** stârpite. Un caz de **neobişnuită** bravură a Românilor Gheorghe Celea, G. Cuşa şi alţii,a fost citat în comunicatul oficial al comandamentului din Salonic al armatelor aliate.

Iată cum descrie senatorul Francisco Fazi, fost Comisar regal al Epirului în această perioadă de ocupaţie a acestei regiuni de către trupele italiene, emoţia ce a cuprins pe Italienii la prima întâlnire cu fraţii lor **latini** din acele părţi: "După mai bine ca un mileniu, soldaţii italieni veniră în contact şi duseră viaţa în comun, cu descendenţii vechilor coloni italici, stabiliţi pe celălalt ţărm al mării (Adriatice). Ne-ar trebui multe pagini pentru a descrie afectuoasa, sincera şi frăţeasca primire făcută trupelor noastre. La Samarina, care-i centrul cel mai mare al populaţiei din **Pind**, locuitorii au cerut ca soldaţii noştri să fie adăpostiţi şi găzduiţi în casele lor ospitaliere. Dacă veniţi dela Roma, - ne spuneau dânşii - sunteţi Români şi dacă sunteţi Români, sunteţi fraţii noştri".

Iar mai departe:

"**Pentru opera de apărare a naţionalităţii latine a populaţiunii româneşti, nici o altă naţiune nu poate** invoca drepturi mai mari şi această apărare trebue exercitată în plină colaborare şi în desăvârşit **acord, cu Românii din Dacia** şi Transilvania, care n'au uitat **niciodată** pe fraţii lor stabiliţi în Macedonia, Epir şi celelalte regiuni balcanice".

Fără îndoială, o colaborare între România şi Italia ar fi dat rezultate pozitive, cu repercusiuni din cele mai mari, în **dezvoltarea** şi expansiunea culturală şi economică a acestor două ţări, în Balcani.

Contingenţe politice inevitabile şi imperioase consideraţiuni de oportunism de stat, au făcut ca această colaborare să nu poată avea loc şi, din nefericire pentru Macedo-români, să fie scoasă din sfera de actualitate a celor două ţări, pentru multă vreme încă.

Aceasta a constituit un motiv mai mult de dezorientare şi demoralizare a Românilor macedoneni.

In acest răstimp, când nu se putea cristaliza un ţel bine definit pentru orientarea viitoare a acestora, survine războiul greco-turc care a avut ca urmare directă şi imediată după încheierea păcii, formidabila dislocare de mase, prin schimbul de populaţie a creştinilor din Asia Mică şi a musulmanilor din Macedonia grecească.

Cum s'a pus în aplicare convenţia dela Lauzanne, care prevedea acest schimb de populaţie, întrece orice închipuire omenească. Iată un tablou din cele mai sugestive şi mai **sfâşietoare:**

"Intre Greci şi Turci nu era numai rasa, nici nepotrivirea de psihologie şi de mentalitate; era ceva mai mult: **fanatismul religios care nu cunoaşte** îngăduinţă, fanatism care pune în mişcare toate resorturile maşinii omeneşti, distrugând fără milă, fără cruţare, în credinţa că îndeplineşte o poruncă de mesianism dumnezeiesc.

Turcii, biruiţi şi goniţi din câmpiile pline cu soare ale golfului **termaic**, nu puteau uita cumplita ruşine de a-şi fi văzut steagurile profetului **sfâşiate** de puterea crucii, în timpul războiului balcanic; **ei nu** puteau **ierta îndrăzneala** robilor de ieri - Grecilor - de a-i fi atacat şi dincolo de malurile Bosforului, în bogata şi luminata Asie, leagănul primelor izbânzi **ale sultanilor patriarhi.**

Si când oştile greceşti fură sfărâmate de recruţii fanatizaţi ai eroului Kemal Paşa nu numai răzbunarea militară fu cumplită, ci şi cea politică-socială: **creştinii** toţi să părăsească Asia. Si au părăsit-o. Dar cum au părăsit-o? Goi şi flămânzi, cu singura nădejde în Hristos.

Zeci de vapoare tăiau undele mării. La Pireu, la Salonic, în toate porturile, sirenele fluierau, matelotii răcneau, căpitanii de vas ţipau, catargurile trosneau, iar emigranţii debarcau, rânduri, rânduri, trişti, palizi, murdari şi **nemâncaţi.** Spectacol dureros şi demoralizator.

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - Mihail EMINESCU

MIRCEA DRUC NUMIT PRIM-MINISTRUL REPUBLICII MOLDOVA (BASARABIA)

APEL

PROIECTUL "VIZITEI BASARABENE"

In Octombrie anul trecut am fost trimis ca reporter în Basarabia şi Bucovina, precum şi la Moscova, Kiev, Riga, şi Leningrad. In lumina evenimentelor din ultimii ani dela Chişinău, şi având în vedere că în luna Octombrie în România nu se "întâmpla" nimic, am fost plăcut impresionat de curajul confraţilor noştri Basarabeni şi m'am angajat să-i ajut.

In acest sens, am alcătuit numeroase reportaje şi am publicat mai multe articole în limbile engleză şi română. M'am gândit însă că cea mai eficace formă de ajutorare a fraţilor noştri de peste Prut este invitarea unor personalităţi dela Chişinău în Statele Unite pentru a stabili contacte neintermediate, şi a se întoarce acasă cu câteva maşini de scris, de copiat, fax, etc, de care Frontul Popular din Moldova are mare nevoie.

In consecinţă, după consultări cu mai mulţi Români din exil, am hotărît să îi invităm în Statele Unite pe tânărul Iurie Roşca, vice-preşedintele Frontului şi totodată unul din principalii lui organizatori, şi pe Mircea Druc, directorul Frontului Moldovenesc pentru comerţ şi relaţii cu străinătatea.

Intre timp domul Druc a fost numit în funcţia de Prim Ministru.

Dl. Druc mi-a mărturist, de exemplu, că dacă Basarabia ar obţine independenţa economică "mâine", nu ar avea nici un Român calificat care să poată conduce o întreprindere. Din acest motiv şi din multe altele, Basarabia are nevoie de sprijinul exilului românesc.

In Noembrie anul trecut, în urma unei întruniri speciale ţinută la New York, a fost înfiinţat un "Comitet Ad-Hoc pentru Basarabia" şi s'a lansat un apel pentru strângere de fonduri. Revoluţia din România care a urmat doar la câteva săptămâni, a adumbrit situaţia din Basarabia. Acum însă, Basarabia a revenit în actualitate împreună cu întreaga Românie, ceea ce ne-a determinat să reluăm acţiunea.

Grupul organizatoric se va ocupa de itinerariul vizitelor, de stabilirea contactelor, şi de aranjarea găzduirii şi deplasărilor interne. Eu mă voi ocupa în special de vizitele invitaţilor în zona New York-Washington. De asemenea,în calitate de preşedinte al Consiliului Parohial al bisericii Sfânta Cruce din Washington, le voi face chemările prin biserica noastră. Doresc între altele să-i introduc unor senatori şi congresmeni; să-i prezint unor universităţi americane şi să-i aduc la studiourile Vocii Americii. Oaspeţii vor vizita totodată unele comunităţi şi biserici româneşti din Statele Unite şi Canada. Relaţiile ce urmează a fi stabilite vor servi fără îndoială cauza românească.

Cheltuielile anticipate sunt însă substanţiale, ceea ce ne-a determinat să vă cerem ajutorul. Orice sumă donată cauzei basarabene este bine venită. Numai un bilet de avion dus şi întors Moscova-New York costă aproximativ $1400-1600 de dolari. Până la ora actuală, am primit promisiuni de ajutor în valoare de aproximativ două mii de dolari, sumă insuficientă pentru a porni la acţiune. Personal, cred că va fi nevoie de minimum trei mii de dolari de persoană. Se va ţine evidenţa fiecărui dolar primit. Orice diferenţă necheltuită va fi donată in vitaţilor pentru achiziţionarea unor obiecte necesare, ori va fi utilizată pentru invitarea altor lideri în viitorul apropiat. S'a pus, de exemplu, problema invitării la New York şi a marelui poet basarabean Grigore Vieru.

PRECIZĂRI:

Vizitele vor avea loc în Septembrie 1990 (Aporox. 7-30 Septembrie).

Biletele de avion trebue cumpărate până la sfârşitul lunii Iunie.

Puteţi trimite donaţiile pe adresa de mai sus, dar pe numele bisericii Holy Cross (Romanian) Orthodox Church, cu precizarea "Bessarabia Fund."

Nicolae DIMA

Scrisoare de dincolo de Prut

BUNĂ ZIUA STIMATĂ REDACŢIE,

Vă confirm că am primit "Cuvântul Românesc" din Martie 1990. Salut intenţia ziarului dumneavoastră de a uni prin cuvânt pe Românii din întreaga lume în jurul a tot ce este frumos, civilizat, omenesc.

Vă scriu pe data de 28 Aprilie 1990, după o zi cu mari şi frumoase retrăiri. Ieri în viaţa Românilor mai la Răsărit de Prut au avut loc evenimente de mare însemnătate istorică. Parlamentul republicii moldoveneşti a ales 'Primul preşedinte al Tării Moldovei la Răsărit de Prut". Domnia lui e Mircea Ion Snegur. Un om pe care poporul şi l-a şi dorit în frunte. Tot ieri parlamentul dela Chişinău a luat decizia de a se reveni la ora locală în locul celei decretate.

Pe data de 5 spre 6 Mai 1990 Republica Moldovenească va trece la ora Chişinăului, oră care va coincide cu cea a Bucureştiului. Si tot ieri parlamentul Moldovei a luat decizia atât de mult aşteptată de popor de a schimba drapelul roşu-verde al republicii prin tricolor. Si dacă pe timpuri dela luarea hotărîrii până la îndeplinirea ei trebuiau să treacă luni sau poate ani, apoi de data aceasta Preşedintele a dat indicaţii ca drapelul să fie schimbat în aceeaşi zi (pe data de 27 Martie 1990) la ora 19.30, ora Moscovei, sau 18.30 ora Bucureştiului.

Lucrările sesiunii parlamentului erau urmărite cu mare atenţie de întreaga republică, astfel că după terminarea orelor de lucru, şuvoaie de oameni din toate părţile Chişinăului au început să curgă spre clădirea Prezidiului Sovietului Suprem al Moldovei (pe viitor probabil se va numi a Sfatului Tarii), clădire aflată pe prospectul Lenin faţă în faţă cu sediul Comitetului Central al P.C.M.

In memoria celor ce se îndreptau acolo, stăruiau evenimentele ce au avut loc între cele două clădiri cu un an în urmă, mai precis la 12 Martie 1989, când mii de oameni au fost opriţi în pragul sediului CC de soldaţi cu bâte şi scuturi. Revendicările manifestanţilor erau "limba şi alfabetul". Cea mai mare "crimă" săvârşită atunci a fost arborarea unui tricolor pe vârful unui mesteacăn înalt din faţa clădirii CC. (Bietul mesteacăn a plătit scump îngăduinţa sa. Vechea conducere a dat ordin să fie tăiat). Pe data de 12 Martie 1989 privirile participanţilor şi simpatizanţilor...şi celor cu "chestii de serviciu" erau îndreptate spre clădirea CC, din care atunci, nu a ieşit nimeni să vorbească cu manifestanţii.

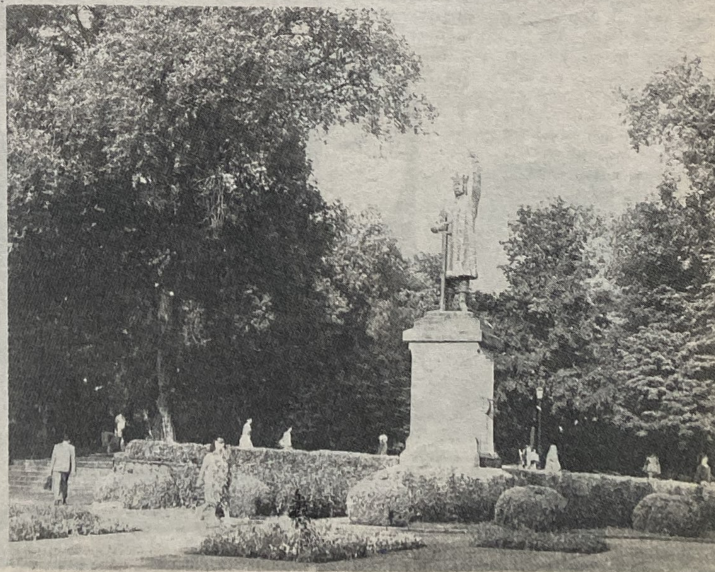
Pe data de 27 Aprilie 1990 privirile oamenilor erau de-acum îndreptate spre clădirea Prezidiului. Marx şi Enghels de pe statuia executată cu multă măiestrie de sculptorul Dubinovski stăteau pe scaun în faţa CC-ului şi discutau liniştit ca doi părinţi, care îşi văd copiii jucându-se pe aproape. De data aceasta "copiii" nu goneau după nălucă. La ora 19 şi 18 minute drapelul roşu-verde de pe clădirea Prezidiului este coborît şi îşi ia calea spre muzeu. Zecile de mii de oameni aflaţi jos scandau "Sus Tricolorul", "Sus Tricolorul". La ora 19.30 Tricolorul flutura falnic pe clădirea Prezidiului Sovietic Suprem al Moldovei, la o înălţime de 65 m. Forma de catedrală stilizată a clădirii Presidiului parcă venea să sublinieze că totdeauna sufletul unui popor se ridică deasupra oricăror vestigii. De jos tricolorul era salutat prin urale de către popor şi de către primul Presedinte al Tării Moldovei. Oamenii se îmbrăţişau, se sărutau. Toţi lăcrămam de bucurie. "Trăiască Tricolorul !".

Apoi zecile de mii de oameni am pornit scandând pe prospectul lui Lenin "Trăiască "Tricolorul !", "Ole, ole, ole roşu-verde nu mai e", "Trăiască ! Trăiască ! Trăiască să înflorească ! Moldova, Ardealul şi Tara Românească". Tricolorul şi-a făcut apariţia şi pe clădirea Consiliului de ministri şi pe clădirea Primăriei. Manifestanţii au trecut pe lângă clădirea hotelului "Inturist" unde dela balcoane au fost salutaţi de turiştii străini. Punctul final al mişcării a fost gara. Gara care le aminteşte basarabenilor de sutele de mii de oameni deportaţi şi neodeportaţi. Tot pe aici au venit şi cei cu orânduirile lor odioase.

Dela gară coloana de manifestanţi s'a întors înapoi cântând şi scandând spre statuia lui Stefan cel Mare, ca să admire Tricolorul Nr.1. In Piaţa Victoriei (în viitor a Marii Adunării Naţionale), Lenin de pe soclu, puţin înclinat înainte, priveşte la Tricolorul de pe clădirea Sfatului Tării. In piaţă se încinge o horă. La statuia lui Stefan cel Mare, manifestanţii au pus un tricolor şi au aprins lumânări.

Gura de oxigen care şi-au luat-o pe data de 27 Aprilie 1990 Românii basarabeni le-a dat lor putere şi optimism de a înfrunta valuri şi mai mari din Oceanul vesniciei. Tricolorul nu e o închisoare în sine, o fugă din lume, ci o deschidere sinceră, născută chinuitor, spre Europa, spre Marele Vecin, spre întreaga lume.

Ion HOLBAN
-fizician-

Noul OMPP imprimă asigurării auto direcția normală

Asigurarea dvs. auto este în curs de schimbare. Noul tip se numește: Plan de Protecție a Automobilistului din Ontario — The Ontario Motorist Protection Plan (OMPP).

Acesta vă conferă protecție împotriva costului asigurării ce crește rapid.

Protecția constă în ajutoare garantate, fără a fi nevoie să recurgeți la tribunal și fără amînări.

In Ontario este nevoie de această schimbare.

Crește numărul de conducători auto pe șoselele din Ontario. Numărul accidentelor și răniților este în creștere. Tot astfel și procesele. Suma plătită în 1988 de campaniile de asigurări celor accidentați fizic a fost de 1,8 miliarde de dolari. Sute de milioane de dolari din această sumă au luat calea taxelor și onorariilor, bani de care nu victimele au beneficiat.

Vești bune pentru șoferi buni. Vești proaste pentru șoferi periculoși.

The Ontario Motorist Protection Plan este un sistem echilibrat.

Partea pozitivă este că frînează creșterea ratei de asigurare. Noul Plan va ține creșterea, în acest an, în medie la o rată de numai 8% în mediul urban, în timp ce rata medie în zonele rurale nu va fi afectată de nici o creștere.

Vor fi bani mai mulți disponibili pentru ajutoare (benefits), prin scoaterea reclamațiilor de sub sistemul legal. Aceste ajutoare vă vor fi rambursate imediat de către compania de asigurări.

Pe conducătorii auto incorecți îi așteaptă vești proaste. Dacă sunteți surprins băut la volan și comiteți un accident, dvs. vă excludeți de la ajutoare bănești.

Polițiștii vor patrula în număr mai mare pe autostrăzi. Amenzile pentru depășirea vitezei s-au majorat de la simplu la dublu.

"Eroarea" este încă foarte mult un ingredient al noului Plan. Conducătorii auto corecți vor obține rate mai bune. Conducătorii auto cu greșeli vor plăti.

Se garantează beneficiile, nu vor exista frîne.

Sub Ontario Motorist Protection Plan, veți continua să tratați cu aceeași companie de asigurări cu care sunteți acum. Polița de asigurare va fi schimbată automat. Problemele legate de additional benefits, în cazul că găsiți necesar, le discutați direct cu compania dvs. de asigurări.

In termen de pînă la 10 zile de 'a înaintarea reclamației, cecurile cu venit din ajutor vor începe să sosească. In termen de 30 de zile, banii pentru acoperirea cheltuielilor medicale și a terapiei vor fi trimeși. Parțial, rațiunea introducerii OMPP este de a pune oamenii pe picioare cît mai repede, cu rezultate mai bune. Iar compensația pe loc ajută.

Nu e nevoie de tribunal. Nu e nevoie să așteptați ani de zile. Nu sunteți privat de dreptul să dați în judecată, dacă accidentul se soldează cu moarte sau cu infirmitate gravă de ordin permanent.

Acest nou Ontario Motorist Protection Plan menține asigurarea auto la nivel rezonabil. Acesta accelerează primirea de către victime a unor ajutoare garantate.

Aceasta este linia normală pentru asigurarea auto.

Brokerul dvs. sau agentul de asigurare deține toate informațiile privind Ontario Motorist Protection Plan.

The Ontario Motorist Protection Plan
Toată lumea este sub protecție.

Government of Ontario

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

BOLNAV A FOST ȘI S'A VINDECAT

Intr'un comunicat dat presei, Sfântul Sinod al Bisericii Române, a precizat că datorită numeroaselor "memorii și cereri", Prea Fericitul Teoctist și-a reluat postul de Patriarh.

Motivarea demisiei, spune comunicatul, a fost "...bazată pe motive de sănătate" dar acum P.F. "și-a refăcut sănătatea" și, în urma cererii generale, a revenit asupra demisiei.

Cum "Comunicatul" nu spune ce l-a îmbolnăvit și ce l-a vindecat pe Patriarhul României, noi ne simțim datori să dăm o explicație:

Când a văzut că Ceausescu a fost executat, Prea Fericitul s'a îmbolnăvit de inimă rea și dureri de cap.

Dar văzând, după câteva săptămâni, că fostul "ilustru Conducător Ceaușescu," a fost înlocuit cu nu mai puțin ilustrul Conducător Iliescu, Prea Fericitul Patriarh s'a vindecat de inimă rea și i-au trecut durerile de cap de parcă l-ar fi descântat cineva de deochi.

PATRIOTISMUL POST HELICOPTERIC

Neocomunistii sunt preocupați cu alcătuirea istoriei: ei afirmă că plănuiseră de 5 ori în 15 ani să-și detroneze tovarășul și, ar fi plănuit și astăzi, dacă timișorenii nu le-ar fi turburat siesta.

Revoluția a izbucnit din piepturile celor sătui de sărăcie și flămânzi de libertate.

Cât de flămânzi și lipsiți de libertate au fost tovarășii care conduc azi România?

N'am fi bănuit sinceritatea patrioților "Post-Helicopterici" (După ce Ceaușescu și-a luat zborul cu helicopterul) dacă n'am asista la eforturile de a ține în umbră istoria "Anilor Lumină."

La procesul "Celor Patru" judecătorii au interzis orice informații extra dela cei care cunoșteau cabalul dictaturii.

O autopsie pentru verificarea modului în care a fost executat Ceaușescu, nu s'a aprobat.

Despre fondurile secrete ale lui Ceaușescu - tăcere. Despre cauza sinuciderii judecătorului Gică Popa, tăcere.

Scriitorul Alexandru Paleologu, Ambasadorul României la Paris, a fost destituit... el n'a tăcut.

Aprobarea unei stații independente de TV a fost respinsă.

Ziarul "România Liberă", care și-a câștigat prestigiul fostului ziar dinainte de război "Universul", mărturisește: "din diferite colțuri ale țării...nu ajunge nici măcar la abonați în timp ce alte ziare: 'Adevărul' (fost 'Scînteia', N.R.) 'Azi', 'Dimineața' sosesc cu regularitate". (România Liberă 27 Mai).

Generalul Iulian Vlad, fostul șef al securității, care se află "domiciliat" la închisoarea politică de pe Calea Rahovei, ar avea multe de spus, dar nu poate spune.

A reușit totuși să mărturisească ziaristului Victor Lupan, dela "Le Figaro", singurul care l-a vizitat în închisoare, următoarele:

"Ce a fost, a fost. Stiți, am multe de spus. Am fost arestat la 31 Decembrie. Sunt trist, pentrucă am făcut totul pentru această revoluție. Fără intervenția mea, nimic nu s'ar fi întâmplat."

Muțenie, muțenie că așa cer interesele "Frontului"!

"AMABILITATE" LA ÎNGHESUIALĂ

Sub Ceaușescu alegerile erau "organizate" de sus în jos. "Fiul Iubit" obținea 100% iar ciracii, după gradarea 'n post, căpătau 99%, 98% etc. Tovul Iliescu a întrodus inițiativa particulară.

Compilăm din auzite dela martori și citite din presa din țară:

S'a schimbat locul de votare: oamenii dintr'o parte a orașului au trebuit să voteze în partea opusă a orașului.

După votarea și transportarea urnelor s'au găsit voturi aruncate prin colțuri; iar ca o "coincidență" neintenționată, toate erau dedicate partidului liberal sau țărănist.

La sate controlul a fost încredințat vechilor oameni de încredere rămași în funcție de pe timpul "Epocii de Aur".

Aceștia s'au dovedit foarte amabili: au intrat cu țăranul în cabina de votare, l-au învățat cum să voteze, și i-au ștampilat buletinul, cerându-și scuze că l-au înghesuit.

Ca să nu bănuiți că opoziția a fost oprită să intre prin fabrici, sate, c'ar fi fost întimidări, și s'ar fi comis falsuri, bătăi, crime, etc., dl. Teofil Pop, ministrul justiției, precizează:

"Alegerile dela 20 Mai 1990--moment crucial pentru destinele poporului român--au avut loc într'un climat ale cărui trăsături esențiale au fost calmul, ordinea, echilibrul." (Libertatea 25.5).

Celor care au contribuit cu "calmul, ordinea și echilibrul" la succesul de 85.7%, ministrul justiției, le mulțumește pentru obolul dat la "prima piatră de temelie la prețiosul edificiu al prestigiului și încrederii pe care trebue să-l RECLADEASCA JUSTITIA (sublinierile noastre, N.R.) într'un viitor ce se cere cât mai apropiat".

PARTICIPAȚI CU TOȚII LA CEL MAI MARE FESTIVAL AL ROMÂNILOR!

ROMFEST'90

WASHINGTON, DC.

- 17, 18, 19 AUGUST -

PROGRAMUL FESTIVALULUI

VINERI 17 AUGUST 1990

12.00 A.M. - 6.00 P.M.	ÎNREGISTRAREA
6.00 P.M. - 8.00 P.M.	MASA DE SEARĂ
8.00 P.M. - 12.00 P.M.	RECEPȚIA OASPEȚILOR

SÂMBĂTĂ 18 AUGUST 1990

7.00 A.M. - 9.00 A.M.	MICUL DEJUN
9.00 A.M - 11.30 A.M.	CONFERINTE:

1. SECȚIA ISTORICĂ - "Valorile tradiționale și Instituțiile Române după Revoluția din Decembrie 1989.
   -Coordonator - Prof. N.Iliescu
2. SECȚIA CULTURALĂ - "Cultura și civilizația în noua condiție creată în România.
   -Coordonator - Prof. Aurelio Rauță
3. SECȚIA TINERETULUI ROMÂN-AMERICAN - Permanențele culturii românesti: Restaurarea culturii românești; Caracterele universale ale culturii românești; Relații de cultură politică Româno-Americană
   -Coordonator - Doctorand Nicu Popescu

EXPOZIȚIE DE PICTURĂ ȘI SCULPTURĂ
-Responsabil -Preoteasa Eugenia Ușeriu

12.00 A.M - 1.30 P.M	MASA DE PRÂNZ
2.00 P.M. - 5.00 P.M.	SEMINAR: "Revoluția din 16-22 Decembrie și reconstrucția țării" - Coordonator John Halmaghi
6.00 P.M. - 7.30 P.M.	MASA DE SEARĂ
8.00 P.M. - 9.00 P.M.	PROGRAM ARTISTIC
9.00 P.M. - 1.00 A.M.	DANS

DUMINICĂ 19 AUGUST 1990

10.00 A.M - 12.00 A.M	SLUJBA RELIGIOASĂ
12.30 P.M. - 1.00 P.M.	RECEPȚIE PENTRU OASPEȚII DE ONOARE
1.30 P.M. - 4.00 P.M.	BANCHET FESTIV

CEI CE DORESC INFORMAȚII SUPLIMENTARE SA SCRIE, IAR PARTICIPANȚII CU COMUNICĂRI SUNT RUGAȚI SA TRIMITA SUBIECTUL SI TEXTUL LA ADRESA DE MAI JOS:

Romfest'90 se va desfășura la hotelul CROWNE PLAZA, 170 Rockville Pike, Rockville, M.D. 20852, telefon (301) 468 1100. Camerele costă $ 63 și $ 83 pe noapte, nu pe numărul de ocupanți, așadar mai multe persoane pot împărți o cameră. In camerele de $ 63 pot locui comfortabil patru persoane, iar camerele de $ 83 pot fi împărțite de șase persoane. Recomandăm să vă faceți rezervația din vreme, pe adresa hotelului (menționată mai sus) specificând că faceți parte din: GROUP 6720. Rezervațiile trebuesc făcute până la data de 17 Iulie.

Persoanele care vor participa la recepția de Vineri, masa de Sâmbătă, concert, bal și Banchetul Final, sunt rugate să trimită cât mai curând $ 90 pe numele ROMFEST'90, la adresa de mai jos.

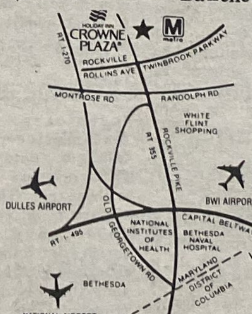
Pentru cei care vor participa numai la unele din aceste festivități, dăm mai jos prețurile individuale:

Recepția de Vineri: $ 10.00	Concert și Bal: $ 18.00
Masa de Sâmbătă: $ 32.00	Banchet Final: $ 35.00

Pr.Gh.CALCIU
Președinte

Viorica CUCU
Secretar

ROMFEST'90

HOLY CROSS ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

5150 LEESBURG PIKE, ALEXANDRIA VA. U.S.A. 22302

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

DEMONSTRAȚIE ÎN FAȚA AMBASADEI ROMÂNE DIN BONN

La orele 11,00 în ziua de 17 Iunie 1990, exilul românesc din Germania a organizat sub egida Cong. Mond. Rom. şi a celorlalte organizații ale exilului o demonstratie de protest în fața Ambasadei Române din Bonn împotriva atrocităților făcute de guvernul român în zilele dela 13 la 16 Iunie 90.

Deşi timpul necesar unei mobilizări corespunzătoare. pentru un astfel de miting a fost destul de scurt (2 zile) totuşi un număr de cca 100 Români au fost prezenți la această demonstrație.

Mai întâi un grup de câțiva demonstranți s'au îndreptat spre poarta ambasadei pentru a cere audiență, la Ambasadorul Comşa, care din luna Februarie a.c. a preluat acest post. Spre deosebire de fostul Ambasador Dinu, Dl. Comşa a voit să vorbească cu toți demonstranții, ceea ce dela început a lăsat a înțelege că acesta vrea să trateze de altă manieră, adică mai civilizată.

La tribuna improvizată pe un "Transporter" unde era instalată şi stația de amplificare, s'a făcut o scurtă rugăciune de către Preotul Viorel Mehedințu, în amintirea celor 7 victime ale represiunii sângeroase făcute în Bucureşti de bandele de securişti (zişi mineri) care au torturat femei, copii şi studenți sau elevi - într'un cuvânt tot ce le-a ieşit în cale, timp de 3 zile.

O bandă de vătafi, având la dispoziție forța poliției, armatei şi tuturor trădătorilor plătiți cu largheță de guvernul zis "ales" torturează în văzul lumii întregi, un popor lipsit de apărare, după bunul lor plac.

Dl. Dr. Mătrescu, Secretarul General al CMR a deschis mitingul arătând ordinea de zi. După rugăciunea părintelui Mehedințu au luat cuvântul mai mulți vorbitori, dintre care domnii: Vladimir Fulger din partea Uniunii Creştin-Democrate (din țară), Dl. Fulger Cristian din partea Asoc. Pt. Sprijinirea PNT-cr. dem.; Dl. Mareş C. tin - ziarist, Dl. Dr. Alex. Munteanu, preşedinte al Filialei UMRL-Germania şi Vicepreşedinte al Asociației pentru Sprijinirea PNT. c.d. şi alții. Ambasadorul a dat răspunsurile, în parte pe loc, restul la finele cuvântului vorbitorilor.

Cererile demonstranților au fost:

- eliberarea arestaților (cca. 600) din Bucureşti, unde cu cinism guvernanții au declarat că "toți cei peste 14 ani" vor trebui să dea o declarație scrisă. Aceasta înseamnă că au fost arestați şi copii sub 14 ani.
- repararea, respectiv despăgubirea celor devastați de bandele teroriste, (partide politice, ziare, instituții, etc..)
- reapariția ziarelor România Liberă şi altele, care sunt sabotate de tipografi.
- instalarea "Troiței" în curtea Ambasadei, care a dispărut, etc.

De remarcat că pentru prima dată un ambasador a stat de vorbă cu noi, cei din RFG. In plus a promis că va trimite la Bucureşti tot materialul scris care i s'a predat.

Paul MORCOV

ZIUA EROILOR LA PARIS ŞI LA SOULTZMATT

Joi 24 Mai 1990, din inițiativa deținuților politici români exilați în Franța, la mormântul simbolic al Eroilor Români din cimitirul parizian Montmartre, a avut loc o emoționantă comemorare.

La ora 15, Gheorghe Stănciulescu, fost ofițer şi deținut politic român, împreună cu Gheorghe Bentz, fost deținut politic român au depus o coroană tricoloră pe placa de granit, pe care a fost săpat, în limba franceză: "194‹-1989. ROMANILOR CAZUTI PENTRU DUMNEZEU SI DEMOCRATIE. EXILATII ROMANI". Cei doi s'au retras, apoi, rămânând în poziție de "drepți". Muzicanți militari francezi au intonat imnul pentru morți.

Preotul Valentin Brătan, dela Biserica Ortodoxă Română din Paris, împreună cu preotul Mircea, dela Biserica Ortodoxă Română din Bruxelles, au oficiat un serviciu religios, la care au asistat Români din Paris, care arborau drapele tricolore, Polonezi aparținând sindicatului Solidarnosc şi Francezi prezenți în cimitir.

Sâmbătă 26 Mai 1990, la ora 12, în Cimitirul Eroilor Români dela Soultzmatt a început serviciul religios pentru pomenirea tuturor eroilor români. Au oficiat preoții: Dumitru Popa, din Freiburg, Republica Federală Germană, Mehedințu şi Petcu. Răspunsurile au fost date de pelerini.

La ceremonie au participat şi un reprezentant al Primarului din Soultzmatt şi un reprezentant al lui Alexandru Paleologu, ambasadorul român în Franța. Organizatorul pelerinajului a spus:

"Să dea Dumnezeu ca toți ambasadorii români să fie la înălțimea morală a actualului ambasador român din Franța!"

Pelerinii au adus coroane, colivă, lumânări, drapele din timpul revoluției. Dar pe masă se mai afla şi fotografia în doliu a lui Teodor Toma Dobre, de 25 de ani, fost student la Facultatea de Electrotehnică, arestat în timpul revoluției din Decembrie, apoi ucis de un ofițer de securitate şi aruncat în stradă. După cum mi-a spus inginerul Eugen Constandache, din R.F.G., unchiul eroului Dobre, criminalul este cunoscut şi se află în libertate. Până când?

Exprimăm toată recunoştința lui Radu Roşeanu, care de câțiva ani soseşte la Soultzmatt cu un autocar plin de pelerini români din R.F.G.

La pelerinajul din anul 1989 s'a colectat suma de 4.000 de FF., care a fost predată asociației "Souvenir Francais", ce se ocupă de întreținerea cimitirului, care devine tot mai frumos. La Paris s'a mai colectat suma de 600 FF., trimisă îngrijitorului cimitirului.

Primarul din Soultzmatt a hotărît ca în cursul lunii Iunie a.c. să construiască o fântână în cimitir, necesară pentru udarea ierbii şi a florilor.

Deoarece pelerinii m'au rugat să anunț din timp la ce dată va avea loc pelerinajul din anul 1991, îi informez de acum că pelerinajul viitor dela Soultzmatt (când se vor împlini 10 ani de când se comemorează Ziua Eroilor în acest majestuos cimitir) va avea loc în prima Sâmbătă după Inălțarea Domnului.

Cu ajutorul unei ingenioase formule matematice cu care calculam data Sfintelor Paşti ortodoxe în teribila închisoare Gherla, am calculat-o şi pentru anul 1991. Sub rezerva verificării după apariția calendarului ortodox pentru anul 1991, vă informez că Sfintele Paşti vor cădea Duminică 7 Aprilie 1991. Sfânta Inălțare va cădea Joi 16 Mai 1991, iar pelerinajul dela Soultzmatt va avea loc Sâmbătă 18 Mai 1991.

CENTRUL CULTURAL DELA CÂMPUL ROMÂNESC

HAMILTON, CANADA

TABĂRA DE VARĂ 30 IULIE-5 AUGUST

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI ISTORICE
din San Diego, California
şi "CUVÂNTUL ROMÂNESC"
din Hamilton, Canada
ORGANIZEAZĂ
"Aniversarea a 100 de ani dela naşterea (1890-1990) şi 50 de ani dela moartea (1940-1990) profesorului
NAE IONESCU
-filosof şi ziarist-

PROGRAMUL SESIUNII DE CONFERINTE
Coordonator: John Halmaghi

JOI, 2 AUGUST 1990

10.00 a.m. Cuvântul de deschidere: Preşedintele A.C.R. dl. Florian Sandulescu
10.15 a.m. Serviciul religios: Oficiat de preoții prezenți la deschidere, în memoria prof. Nae Ionescu
10.45 a.m. Anunțarea programului: Eugen Popescu
11.00 a.m. Despre prof. Nae Ionescu: conf. Eugen Popescu
6.00 p.m. Despre prof. Nae Ionescu: conf. profesor dr. Nicolae Iliescu
6.30 p.m. Despre ziaristul Nae Ionescu: conf. Zahu Pană
7.00 p.m. Despre prof. Nae Ionescu: conf.pr.dr. Dumitru Ichim

VINERI, 3 AUGUST 1990

6.00 p.m. Personalități culturale în Exil: conf.Eugen Popescu
7.00 p.m. Discuții libere asupra situației din România
9.00 p.m. Decernarea unor certificate de apreciere

SÂMBĂTĂ, 4 AUGUST 1990

11.00 a.m. Ziaristica lui Nae Ionescu la "Cuvântul": spectru tematic: conf.prof.dr. Apostol Stan
1.00 p.m. Despre Asociația Culturală Română din Hamilton: conf.Mihaela Moisin
2.00 p.m Ceremonia de numire a Centrului Cultural dela Câmpul Romănesc "CENTRUL CULTURAL NAE IONESCU"
6.00 p.m Tradiționala masă de închidere a aniversării

ASOCIAȚIA CULTURALĂ ROMÂNĂ HAMILTON, ONTARIO, CANADA

Vă invită să petreceți anul acesta vacanța de vară la

CÂMPUL ROMÂNESC

Aduceți cu Dvs. corturi sau treilere pentru dormit şi cele necesare gătitului

Pentru informații scrieți la adresa:

Asociația Culturală Română
Box 4217, Station D,
Hamilton, Ont. Canada L8V 4L6

MICA PUBLICITATE

Anunturile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

* Divorțată, 29 ani, drăguță, blondă, de profesie economistă, vorbesc româna și ungara, fără copii, interesat a face cunoștință cu o persoană serioasă. Răspundeți la adresa: Lia, P.O.B. 32337, Jerusalim, 91322 Israel.

* Româncă, 18 ani, doresc să corespondez în vederea căsătoriei cu o persoană cu situație stabilă în U.S.A sau Canada. Scrisorile pot fi trimise la adresa: Mărculescu Anda, Linderstrasse 11, 7016, Gerlingen RFG.

* Florescu R. Sofia, 55 ani, Româncă, de profesie medic, ochi verzi, șatenă, păr scurt, fără semne particulare, 1.63 m înălțime, 66 kg., iubitoare de sport și muzică, dorește cunoștința unui domn între 55-70 de ani în vederea căsătoriei. De preferință intelectual. Răspunsuri la adresa: Florescu Sofia, Str. Predeal 6, 3400 Cluj, România.

* Medic generalist, 1,78 m înălțime, de 32 de ani, foarte frumos și elegant, interesat în căsătorie cu o tânără asemănătoare până la 32 de ani. Răspunsuri la adresa: Vasilaș Ioan, str.Rehov Mendele 4-3, Rehovat, Israel.

* Româncă, 18 ani, brunetă, ochii verzi, 1,68 m înălțime, 53 kg. dorește corespondență cu Români stabiliți în U.S.A., Canada sau Australia. Răspunsuri la adresa: Ciobanu Carmen, Micro 38, Str. Cioarei 10, Bl. N 18, Apt. 71, Sc. 3, Galați 6200, România.

* Român, baptist, 40 de ani, de profesie șofer mecanic, sănătos, nefumător, nealcoolic. Dorește să facă cunoștință în vederea căsătoriei. Răspunsuri la adresa: Rojdaș Mihai, Hauptstr. 30, 5439 Oberrod,Westerwald R.F.G.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Mihai Buruiană, recent stabilit în Canada, dorește să ia legătură cu foștii lui prieteni din România. Răspunsuri la adresa: Mihai Buruiană,1634 C Olive Diffenbaker Dr. Prince Albert, Sask. S6X 1B9, Canada. Telefon: (306) 763 5480.

A APĂRUT

In editura "Selous Foundation Press" cartea dlui Nicolae Dima:

"JOURNEY TO FREEDOM"

399 de pagini $22.95 plus expediția

Cartea o puteți procura scriind la adresa: Selous Foundation Press. c/o American Comnet, Inc. 1899 L St., N.W., 5th Floor, Washington D.C., 20036 U.S.A.

PUTEȚI PROCURA

Cărțile lui Vasile Militaru:
STROPI DE ROUĂ $15.00, TEMELIE DE VEAC NOU $10.00, POEMELE NEMURIRII $10.00
scriind la adresa:
Grigore SCOR 154 Cajeput Dr. Naples Fl. U.S.A. 33963-2613

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

O SĂPTĂMÂNĂ DE SÂNGE ŞI VIOLENŢĂ

- SPICUIRI DIN PRESA OCCIDENTALĂ -

ÎN MOD DEOSEBIT ÎN ACEST NUMĂR, DORIM SĂ PUNEM LA DISPOZIŢIA CITITORILOR DIN ROMÂNIA, CE PUBLICĂ AGENŢIILE DE PRESĂ STRĂINE

MINERII AU OCUPAT STRĂZILE BUCUREŞTIULUI

REUTER

- 14 IUNIE -

Mii de demonstranţi au luat cu asalt staţia de televiziune şi au dat foc clădirii poliţiei centrale din Bucureşti ieri, în timpul a ceea ce Preşedintele României I. Iliescu a numit "o încercare de lovitură de stat a aripii de dreapta".

Reporterii transmit că a fost o zi de violenţă, care a început prin asaltul poliţiştilor înarmaţi cu beţe de cauciuc asupra demonstranţilor ce marcau cea de a 53-a zi de demonstraţii paşnice, anti-comuniste, în centrul Bucureştiului, scoţându-i cu forţa pe protestanţi.

A fost cea mai mare violenţă dela Revoluţia din Decembrie, când a fost înlăturat dictatorul comunist Nicolae Ceauşescu.

"Suntem în faţa unui complot organizat de a îndepărta prin forţă şi violenţă conducătorii aleşi de ţară", a declarat la televeziune, Ion Iliescu.

Iliescu a apelat la forţele democratice "care şi-au dat votul pentru libertate şi stabilitate în România, să ajute la acţiunea de eliminare a acestei rebeliuni fasciste".

REUTER

- 15 IUNIE -

Mii de mineri au umplut Piaţa Universităţii, bătând cu bastoanele reporteri şi oameni, despre care ei au crezut că sunt simpatizanţi ai opoziţiei. Cei aproape 10.000 de mineri, care s'au auto-proclamat apărătorii Revoluţiei din Decembrie împotriva dictatorului Nicolae Ceauşescu, îmbrăcaţi în costume şi cu căşti de mineri, aparent au fost lăsaţi să menţină ordinea în capitală, aşa după cum vor crede.

Vorbitorul Casei Albe, Martin Fitzwater a spus: "Ne temem că evenimentele deplorabile ce au avut loc în ultimele două zile, au fost folosite pentru a justifica suprimarea disidenţei legitime".

Canada a condamnat această violenţă: "Noi condamnăm măsurile represive luate de guvernul român pentru a opri demonstraţiile paşnice din Piaţa Universităţii" - a precizat vorbitorul departamentului Afacerilor Externe din Ottawa.

SEDIUL PARTIDULUI NAŢIONAL ŢĂRĂNESC DEVASTAT DE MINERI

ASSOCIATED PRESS

- 15 IUNIE -

Minerii au ocupat sediile partidelor de opoziţie. Un grup de mineri ce a luat cu asalt sediul Partidului Naţional Ţărănesc a declarat reporterilor că a găsit droguri şi apreciaţii dolari americani în sertarele biroului. Aceste alegaţii nu au putut fi verificate.

Alţi suporteri ai guvernului au asaltat şi distrus sediul Partidului Liberal de opoziţie, precum şi facultatea de limbi străine dela Universitate.

ASSOCIATED PRESS

- 16 IUNIE -

Este clar că minerii au fost aduşi în Bucureşti de către guvernul determinat în a înăbuşi opoziţia şi nesigur că se poate baza pe armată sau poliţie.

Dl. Iliescu, vechi comunist, a cărui inaugurare ca Preşedinte a fost amânată pentru Lunea viitoare, a întâlnit minerii ieri în sala mare a expoziţiei, unde ei au fost găzduiţi şi hrăniţi de către guvern, spunându-le: "Voi sunteţi o forţă de disciplină bună şi bravă".

Peste 200 de persoane au fost duse la spital în ultimele 3 zile, cel puţin 5 persoane au fost omorîte din rândul protestanţilor care au menţinut "zona liberă, anti-comunistă" în Piaţa Universităţii începând din 24 Aprilie.

"Democraţia noastră s'a dus" - a spus un inginer, ale cărui acte de identitate au fost controlate de mineri. "Poate nici n'am avut-o niciodată".

CANADIAN PRESS

- 16 IUNIE -

Preşedintele Iliescu le-a ordonat minerilor înarmaţi cu bâte să se întoarcă acasă, după ce le-a mulţumit "din tot sufletul", pentru ajutorul dat la vânătoarea de protestanţi anti-guvernamentali.

Parte din mineri au fost văzuţi părăsind Piaţa Universităţii, ieri, devreme.

Alţii au rămas, bătând pe cei consideraţi opozanţii guvernului.

Se pare că minerii s'au oprit din urmărirea şi hărţuirea jurnaliştilor vestici, după ce au atacat şi ameninţat zeci de reporteri străini.

Unii reporteri locali, critici ai D-lui Iliescu nu au fost atât de norocoşi.

Mirela Roznoveanu, jurnalist la România Liberă, a spus că minerii au bătut un coleg al ei şi au distrus oficiile editoriale ale ziarului, ieri. Minerii au cerut ca România Liberă să întrerupă apariţia. Ziarul nu a apărut azi, după ce "uniunea tipografilor a refuzat să tipărească ziarul, iar compania de distribuire a presei a refuzat să-l distribuie", a spus Mirela Roznoveanu.

REUTER

- 17 IUNIE -

Liviu Petrina, secretarul general al PNT, a spus că lupta pentru adevărata democraţie va continua. "E-motiv, suntem gata să începem azi; logic, este nevoie de câteva săptămâni", a declarat Dl. Petrina, stând în faţa geamurilor sparte, mobilei şi maşinilor de scris distruse.

REUTER

- 18 IUNIE -

Timişoara, oraşul în care s'a aprins scânteia revoluţiei cu şase luni în urmă, şi-a comemorat martirii ieri, în linişte şi cu amărăciune.

"De ce Preşedintele Ion Iliescu şi Primul Ministru Petre Roman nu sunt aici? a întrebat cineva pe scările Catedralei, când se aşezau coroanele de flori pentru cei căzuţi în Revoluţia din Decembrie. "Pentrucă ei sunt comunişti" a răspuns tot el.

ARESTAREA CONDUCĂTORILOR MANIFESTANŢILOR

REUTER

- 19 IUNIE -

Ieri, autorităţile au arestat trei conducători ai opoziţiei. Studentul lider Marian Munteanu şi conducătorii opoziţiei Dumitru Dincă şi Nica Leon au fost arestaţi pentru proteste anti-guvernamentale în Bucureşti.

Membrii Ligii Studenţeşti au spus că Munteanu a fost luat din patul său dela spital,, unde fusese internat în urma fracturii de craniu şi a altor fracturi suferite când minerii l-au bătut în Piaţa Universităţii.

Un grup pentru democraţie a declarat reprezentanţilor Comunităţii Europene la Luxemburg, că Frontul este foarte asemănător cu partidul comunist al lui Ceauşescu şi că el a câştigat alegerile prezidenţiale cu 85% în luna Mai prin fraudă, dezinformare şi ignoranţă.

EUROPEAN BUREAU

- 20 IUNIE -

Inarmat cu o rezoluţie parlamentară , FSN care conduce România, arestând pe protestanţii anti-gurvernamentali a redus la tăcere opoziţia, terminând astfel o demonstraţie paşnică.

In acelaşi timp, sunt evidenţe că forţele securităţii în mod deliberat, au pus la cale actele de violenţă de săptămâna trecută din Bucureşti, ca un motiv de a aduce minerii să bată pe orice opozant al frontului.

O casetă clandestină a înregistrat convorbirile prin radio între ofiţeri ai forţelor de securitate Miercurea trecută, o copie a acestei casete fiind obţinută de jurnaliştii vestici; aceasta indică faptul că intervenţia minerilor a fost plănuită încă înainte ca violenţa să erupă şi evidenţiază că preşedintele ales Iliescu, un vechi comunist de rang înalt în regimul lui Ceauşescu a cunoscut în cele mai mici detalii operaţiunile forţelor securităţii.

Discuţiile dintre "52" şi "53" ridică serioase semne de întrebare, dacă forţele poliţiei au vrut într'adevăr să oprească violenţa şi să instaleze ordinea.

In una din discuţii, "52" face clar să se înţeleagă că lucrători din industrie sunt aşteptaţi: "Conducătorii trebue să aibă grijă de ei ca şi înainte. Ei au să fie aici astă seară. Eu sunt în legătură permanentă cu Stii Tu Cine. Eu trebue să fiu, eu sunt permanent, întotdeauna în legătură. Situaţia este foarte proastă şi nu ştiu dacă vom putea rezista 45 de minute".

Mai târziu, "53" sugerează că Securitatea face mai mult decât să controleze mulţimea, prin acţiunea de curăţare a protestului de şapte săptămâni din centrul Bucureştiului.

"Vezi vreo posibilitate de a-l informa pe Preşedinte? Noi începem să dăm foc la toate autobuzele. Aşa a fost înţelegerea. Te rog informează-l despre aceasta", spune "53".

Aceste cuvinte arată că planurile au fost făcute încă înainte de a începe actele de violenţă şi de asemenea că Dl. Iliescu a fost la curent cu toate acestea.

DESI GRAV RANIT, MARIAN MUNTEANU ESTE ARESTAT DIN SPITAL

ŞTIRI DIN ŢARĂ

DIN 30 ÎN 30 DE ZILE

AM AVANSAT LA STALINISM

In mai puţin de 6 luni România a galopat cu progresul până în timpurile când era sub dominaţia armatelor sovietice.

Atunci, era un act anti-proletar să porţi pălărie!

Bărbaţii purtau şapcă sau beretă, iar femeile îşi acopereau părul cu broboade.

Se realizase dispariţia claselor asupritoare: cei care-şi spălau dimineaţa gura şi cucoanele care-şi dădeau cu pudră pe obraz.

Ne egalasem în şapcă şi babuşcă dar ne lăsase gândul...

Si cum nu se poate pune cenzură pe creier a venit sloganul că a gândi e contra clădirii "Raiului fericirii socialiste."

"Noi muncim, noi nu gândim".

Toate acestea s'au întâmplat cu ani înurmă şi speram că dl. Iliescu, om cu carte (educat la Moscova), să prefere pătura intelectuală în locul vechilor inteligenţe din epoca cizmarului.

Ne-am înşelat.

La protestul tineretului de a se epura guvernul de elementele care au dus la distrugerea neamului, Preşedintele FSN-ului şi-a înarmat minerii cu bâte şi i-a adus cu trenuri şi autobuze în capitală ca să salveze ţara de năvălirea fasciştilor care, de aproape o lună de zile, erau subţi de greva foamei.

Minerii, infiltraţi de securişti, au dus la bun sfârşit ordinele d-lui Iliescu: au bătut şi au omorît pe cei care căutau să se apere.

Identificarea fasciştilor era simplă: Cine-i tânăr, cine poartă "Jeans", cine are o cămaşă curată, sau cei bătrâni de pe faţa cărora anii n'au putut şterge nobleţea, aceştia erau fasciştii!

Iar ca dovadă că România, cu steagul găurit, a devenit "Democraţie", mineri --dela sute de kilometri de Bucureşti--au ştiut numărul şi strada unde se găseau sediile partidelor de opoziţie şi, în numele pluralismului politic, au distrus totul, lăsându-şi în urmă cartea de vizită: Apărătorii Democraţiei Feseniste.

Ce-a realizat Ceauşescu în 24 de ani, Dl. Iliescu aproape a reuşit să realizeze în mai puţin de 6 luni.

S'A MODIFICAT FĂRĂ SĂ SE SCHIMBE

Printre Decretele "eliberatoare" ale FSN-ului din Ianuarie:

Se permite ca orice persoană să deţină valută.... etc. dar dreptul de a avea un dolar în buzunar se reduce la.... a avea un dolar în buzunar.

Restricţiile au rămas: dolarul e al tău, poţi să-l iei la plimbare în Cişmigiu şi să admiri fotografia lui Washington, dar nu ai dreptul să-l vinzi, (specula cum spune legea) şi cum nu poţi să-l vinzi, pentrucă-i ilegal, nu poţi nici să-l cumperi. De asemenea, trebue să-i identifici originea sănătoasă: cadou dela o rudă capitalistă. Tot ce poţi face azi cu dolarul pe care-l plimbi în buzunar, este ce puteai face şi în trecut: să te duci la SHOP ori la bancă unde ţi-l schimbă la cursul oficial.

Intre vechiul "Decret" şi noul "Decret" este o diferenţă comună: Dolarul e al tău, dar Statul îţi spune ce să faci cu el.

NU-I AFACERE SĂ FACI AFACERI

Dl. Anthony Grant, preşedintele companiei London & Leads Developments Corp. descrie situaţia economică a Europei de Răsărit şi dă următoarele informaţii despre România:

Câştigul lunar - $143. Pentru a atrage capitalul străin trebuesc modificate actualele legi. Guvernul a promis că le va modifica.

In ultimii 13 ani, S.U.A. n'au făcut nici o investiţie majoră. Sunt posibilităţi de investiţie în câmpul energiei, chimicalelor, textilelor, agriculturii, preparerea alimentelor, etc.

Situaţia actuală e dezastruoasă: maşinile sunt vechi, lipsesc căile de comunicaţie: telefon, fax; mijloacele de transport: autostrăzi, vagoane, magazii, iar muncitorii nu sunt calificaţi.

O CRIMĂ SPALĂ PE ALTA

Pe motivul că schimbările se vor face mai târziu: "Nu există oameni cu experienţă care să înlocuiască vechile cadre!" Noul guvern şi-a păstrat în posturi-cheie întreaga garnitură teroristă.

Ei servesc actualul regim, chiar cu mai multă râvnă, de teamă să nu fie denunţaţi ca foşti criminali.

Aceşti criminali îşi spală azi mâinile de sângele închegat al crimelor din trecut, cu sângele celor din Piaţa Universităţii, ce va deveni, în viitor centru de atracţie pentru turişti: "Tian-An-Men Square", Bucureşti, România.

"INDEPENDENT" 100%

"Adevărul", ziarul care a înlocuit "Scînteia" susţine că acum e "cotidian independent" şi, ca dovadă că i se recunoaşte independenţa pe meridiane, a fost invitat la masa rotundă organizată de fraţele său, mai puţin independent, "Pravda" din Moscova.

Au luat parte reprezentanţii a 18 ziare şi reviste ale partidelor comuniste şi muncitoreşti din 15 ţări comuniste şi fost comuniste (Polonia, Ungaria, Germania de Est, etc.)

"Adevărul" nu minte, e ziar independent!

RECLAME FĂRĂ SUFLET

S'au înmulţit reclamele în ziarele bucureştene. Prezentarea lor e jalnică: puţine clişee şi desene liniare, fără nici un aranjament estetic, fără variaţie de litere, toate se aseamănă şi ochiul alunecă peste ele fără să le reţină.

La multe articole preţul e considerat secret de vânzare!

In loc de reclame le-am spune "Inventar cu lista mărfurilor".

Dl. Silviu Brucan, a fost eliminat din Frontul Salvării Naţionale. (R.L. 6 Iunie). Socotind politica d-lui Iliescu, dl. Brucan are numai de câştigat, îşi poate spune că-i iarăşi "disident".

••

In momentul strategic, înainte de alegeri, guvernul a decis: "pentru salariaţii care au fost răniţi în timpul luptelor date cuantumul îndemnizaţiei de incapacitate temporară de muncă ce se suportă din asigurările sociale de stat, să fie stabilit în procent de 100% din salariul tarifar avut la data când s'a produs rănirea. Indemnizaţiile se acordă, indiferent de natura contractului şi de vechimea în muncă."

••

In Bucureşti se înregistrează zilnic circa 35-40 de "acte antisociale". Un sfert din ele sunt dedicate "în dauna avutului obştesc", restul în "dauna proprietăţii particulare". Pentru un furt se poate primi o pedeapsă de cinci ani închisoare.

••

S'au întâlnit la Bucureşti delegaţiile guvernamentale ale României şi Bulgariei pentru a discuta poluarea produsă de Combinatul Chimic dela Giurgiu şi găsirea unei soluţii şi totodată, problema ce o ridică Românii: Bulgaria vrea să construiască o centrală termoelectrică pe una din insulele de pe Dunăre.

••

Lipsa medicamentelor continuă. Sindicatul Independent dela Oficiul farmaceutic nr. 1 propune: o nouă legislaţie sanitară, o nouă lege a contractelor, acceptarea autonomiei şi independenţei economice-administrativă a Oficiului farmaceutic nr. 1.

••

TURISTI FITI ATENTI. In plin centrul oraşului, în piaţa Sf. Gheorghe din Bucureşti, "Un turist străin a fost bătut de un individ care, prin violenţă l-a deposedat de ceas şi de o geantă." (Libertatea 4 Iunie). Notă bună: individul a fost prins, iar turistul a rămas cu ceasul, geanta şi bătaia.

••

Si politeţea are limitele ei:

Nici dl. Câmpeanu şi nici dl. Raţiu n'au felicitat pe dl. Iliescu pentru "succesul" obţinut în alegeri.

••

Dl. Iliescu a respins formarea unei comisii independente care să ancheteze plângerile că alegerile n'au fost cinstite.

••

Declaraţia că nu există hârtie, în special pentru ziarele de opoziţie, s'a dovedit adevăr comunist.

Combinatul de celuloză şi hârtie din Brăila raportează că a vândut peste 500 de tone de hârtie Germaniei de Răsărit, Albaniei, Angliei, Turciei, Afganistanului şi Sudanului iar acum e în tratative cu Pakistanul şi Israelul.

••

"Societatea ziariştilor din România" şi-a ales conducătorii din vechiul lot al pro-ceauşiştilor care acum suportă "Frontul".

••

Un grup de ziarişti, în frunte cu dl. Mihai Petre Băcanu dela "România Liberă" a format "Societatea Ziariştilor Democraţi".

Imediat "Pro-Frontiştii" au început să atace noua organizaţie a confraţilor cu şira spinării neîndoită.

••

Printr'un decret s'a decis: "Terenurile aflate în proprietatea cooperativelor agricole nu pot fi vândute decât pentru construirea de locuinţă şi numai membrilor cooperatori."

••

S'a înfiinţat "Asociaţia Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România", al cărei preşedinte este maestrul coregraf Dumitru Teodor Vasilescu. Noul preşedinte a declarat:

"Sub regimul ceauşist spectacolul de folclor era prezentat cu sensuri deformate de aberantul cult al personalităţii".

••

Germania de Răsărit şi-a deschis un consulat la Sibiu.

••

"Centrul de Librării Bucureşti" raportează că în primele patru luni ale anului 1990 s'au tipărit mai puţine cărţi şi s'au cheltuit mai puţini bani decât în primele luni din 1989.

••

23 de copii handicapaţi, în vârstă dela 4 la 15 ani, au beneficiat o lună de zile, de tratament medical şi totodată sufletesc,în localitatea Zastrembi, ca oaspeţi ai societăţii de caritate şi solidaritate poloneză.

••

In parlament vor fi reprezentate 12 minorităţi. Trei dintre acestea au câştigat pe drept, prin vot, locul în parlament, iar celorlalte 9 li se acordă câte un loc în Camera deputaţilor conform prevederilor Legii electorale.

••

"Au murit mai mulţi oameni după alungarea dictatorului, decât înainte" - mărturiseşte Dl. Sorin Roşca-Stănescu, (România Liberă, 2 Iunie)

••

Dl. Iliescu doreşte ca România să adere la Piaţa comună. Ultimele evenimente nu prea vorbesc în favoarea d-lui Iliescu şi acceptarea României devine problematică.

••

DEMITEREA LUI CHIŢAC

In urma presiunilor venite din partea a nouă ofiţeri superiori din "Comitetul pentru Democratizarea Armatei", din partea "Comisiei guvernamentale din Timişoara" cât şi din partea manifestanţilor din Piaţa Universităţii, care au cerut demiterea ministrului de interne, generalul Chiţac, acuzat pentru crime de genocid, guvernul din Bucureşti a trebuit să ia o decizie.

Prin decret prezidenţial emis Joi 14 Iunie, generalul Chiţac a fost înlăturat. In locul lui a fost numit Doru Viorel Ursu, fost preşedinte al Tribunalului Militar din Bucureşti.

MOLDOVA ARE UN MITROPOLIT

Pe data de 7 Iunie a fost ales ca mitropolit al Moldovei şi Bucovinei Prea Sf. Sa Dr. Daniel Ciobotea. In vârstă de 38 de ani, el a fost episcop vicar al arhiepiscopiei Timişoarei şi Caransebeşului. Poziţia pe care o are acum, îi asigură în viitor, conform tradiţiei Bisericii Ortodoxe Române, scaunul de Patriarh al ţării.

ÎŞI ASCUT CONDEIELE

Foştii adulatori ai cuplului ceauşist, şi-au scos din sertar condeiele şi s'au întâlnit în redacţia publicaţiei "România Mare", un nume patriotic ca de pe vremurile nu prea depărtate când susţineau Epocile Patriotice de Lumină, Aur şi alte delicatese.

Directorul publicaţiei e Dl. Eugen Barbu, fostul poet de casă al "Fiului Iubit."

PURIFICAREA MONUMENTELOR

In cadrul acţiunii de "revizuire" a unor monumente, se include şi "Monumentul Funerar din Parcul Libertăţii", terminat în 1962, care aparţinea fostei gospodării de partid.

De pe uşa uriaşului monument, care cântăreşte 6 tone, au fost scoase steaua, secera şi ciocanul; (Sistemul de aclimatizare, unul dintre cele mai moderne, a costat 35.000 lei, N.R.)

Monumentul cuprinde 1800 de cripte şi numai 56 sunt ocupate! Cenuşa Anei Pauker a fost "mutată", iar rămăşiţele lui Petru Groza au fost predate familiei.

O comisie caută să trieze pe eroii adevăraţi de "noii foşti eroi" ai regimului comunist.

Flacăra permanentă a fost stinsă, din ordinul Academicienei, în 1987. Consuma prea mult gaz!

SFÂRŞITUL "INFINITULUI"

Ne gândim la opera lui Constantin Brâncuşi, "Coloana Infinitului" care se află în mare pericol. Este un semn că regimul trecut nu a ştiut să preţuiască şi să păstreze adevăratele valori ale neamului. Nu s'a făcut nimic pentru a se proteja nemuritoarea operă de influenţa dăunătoare a factorilor de mediu. Poluarea o deteriorează zi de zi. Cei care gospodăresc patrimoniul naţional au datoria să protejeze zestrea lăsată oraşului Târgu Jiu de fiul de ţăran, Constantin Brâncuşi, născut în Peştişani, Gorj, 1876.

NUMAI DOLARI

Se anunţă deschiderea în Bucureşti a trei magazine de încălţăminte "Progresul", dar directoarea Niculina Glodeanu pune o condiţie: marfa ei se va vinde doar pe dolari. Sunt aceste "iniţiative" supra particulare de a strânge dolarii, fără a trece pe la controlul Băncii de Comerţ Exterior al României, o nouă cale de a acumula valută în străinătate?

Ne întrebăm: pe ce nume vor fi depuşi dolarii în Elveţia?

SE CAUTĂ O INVITAŢIE

Dl. Preşedinte Iliescu pentru a-şi spăla obrazul feştelit de ultimele manifestaţii, caută zilnic în cutia de scrisori că poate, poate cineva din Apus, îi va trimite o invitaţie.

In loc de Trăsură Regală ca să-l aştepte la aeroport, dl. Iliescu s'ar mulţumi şi cu o trotinetă.

NICU JR. E DEMOCRAT

Odrasla lui Ceauşescu, Prinţu-Nicu, a votat la o secţie de poliţie din Bucureşti. El a protestat că fiind în închisoare n'a avut timp să-şi studieze candidaţii. Intre timp la Bonn, (Germania de Vest) Doru Braia a fost oprit să voteze. El fusese expulzat pe motiv că, în exil, organizase manifestaţii anti-ceauşiste.

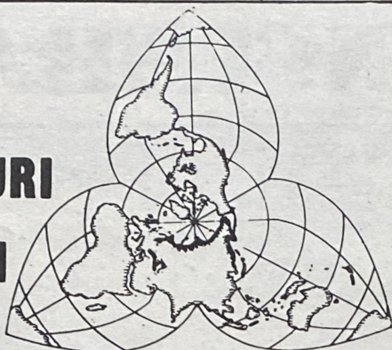
BRĂILA PORTO-FRANCO

Brăilenii şi-au exprimat dorinţa ca oraşul lor depe Dunăre să devină port liber, ca mărfurile din străinătate să nu fie taxate la vamă.

CĂRŢI PENTRU FRAŢII DE PESTE PRUT

Ziarul "Tribuna României" şi Biblioteca "Astra" din Sibiu au colectat peste 12.000 de volume de literatură română şi universală, cărţi tehnice, etc. precum şi manuale şcolare ce vor fi trimise la Chişinău şi donate Bibliotecii de Carte Românească ce se va inaugura curând. (R.L. 5 Iunie).

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

PRIMA BURSĂ DIN FOSTUL LAGĂR SOCIALIST

Pe data de 21 Iunie s'a redeschis Bursa dela Budapesta. **Infiinţată în 1864, ea a fost închisă de** regimul comunist în 1948.

Chiar în prima zi, s'au **înregistrat** tranzacţii între 41 de companii, în valoare de peste un milion de dolari.

Primul ministru Jozsef Antall a declarat că Bursa este o "instituţie importantă pentru economia **de piaţă**".

Scopul principal al **schimburilor de Bursă** este de a **ajuta privatizarea** întreprinderilor ineficiente ale statului, permiţând companiilor să vândă acţiuni pentru a obţine capitalul de care au nevoie.

ALEGERILE DIN CEHOSLOVACIA

Poporul cehoslovac, după ce cu câteva luni înainte şi-

a ales un preşedinte necomunist, în alegerile din 9 Iunie a avut **înţelepciunea, ţăria şi demnitatea** ca să voteze în mare **majoritate pentru partide** democratice, şi să provoace partidului comunist o înfrângere zdrobitoare.

Astfel Forumul Civic condus de preşedintele ţării Vaclav Havel, împreună cu aliatul său Publicul Impotriva Violenţei, a obţinut 169 de locuri din cele 300 ale parlamentului federal, iar Partidul Comunist numai 48 de locuri. De subliniat că Uniunea Democraţilor Creştini care s'a clasat pe locul trei cu 40 de locuri ar fi putut şi ea să întreacă pe comunişti dacă una din personalităţile politice ale ei, Jan Bartoncik, nu ar fi fost denunţat în ajunul alegerilor ca fost colaborator al poliţiei **secrete (!)**

In parlament vor avea deputaţi numai şase din cele 22 de partide, deoarece sistemul electoral exclude **partidele care obţin sub 5%** din voturi.

SUPĂRAREA LUI BACKER

James Baker

Secretarul de Stat al Statelor Unite James Backer s'a supărat de atitudinea rigidă a lui Shamir şi a guvernului său în privinţa dialogului de pace cu reprezentanţii palestinieni. Pierzându-şi răbdarea el a declarat: "Când veţi dori să vorbiţi serios despre pace, telefonaţi-ne", şi a dat numărul de telefon al Casei Albe, 1-202-446-1414.

YITZHAK SHAMIR

REGIMUL MARXIST DIN ETIOPIA ÎN PRAGUL PRĂBUŞIRII

Preşedintele Etiopiei Mengistu Haile Marian, a admis că în faţa "diferitelor conspiraţii" ţara este în pragul prăbuşirii, şi după cum îl cita radio Addis Abeba, luptele care se dau în prezent vor decide dacă Etiopia va rămâne sau nu un stat suveran unit.

Situaţia trupelor lui Mengistu este precară. Armata a II-a numărând 120.000 de oameni este complet încercuită de trupele de gherilă din **Eritrea**, iar Frontul de Eliberare din cealaltă provincie nordică, Tigray, a anunţat că numai în ultimele trei săptămâni trupele guvernamentale au pierdut 22.000 de soldaţi.

ALEGERILE DIN BULGARIA

Primele alegeri libere după o jumătate de secol, s'au soldat cu victoria partidului comunist reformat, deghizat sub numele de Partidul Socialist.

S'au prezentat la vot 85% din alegători, care au trebuit să aleagă din numărul total de 3143 de candidaţi ale celor 38 de partide care s'au prezentat în competiţie.

Alegerile s'au ţinut în două etape. După prima etapă ţinută la 10 Iunie, **Partidul Socialist conducea cu peste 48% din numărul de** voturi, faţă de principalul oponent Uniunea Forţelor Democratice cu 34%.

Etapa a doua ţinută la 17 Iunie, a confirmat avansul obţinut de Partidul Socialist care a obţinut controlul în parlament cu cele peste 200 de locuri câştigate, din totalul de 400, Uniunea Forţelor Democratice având numai 132 de reprezentanţi.

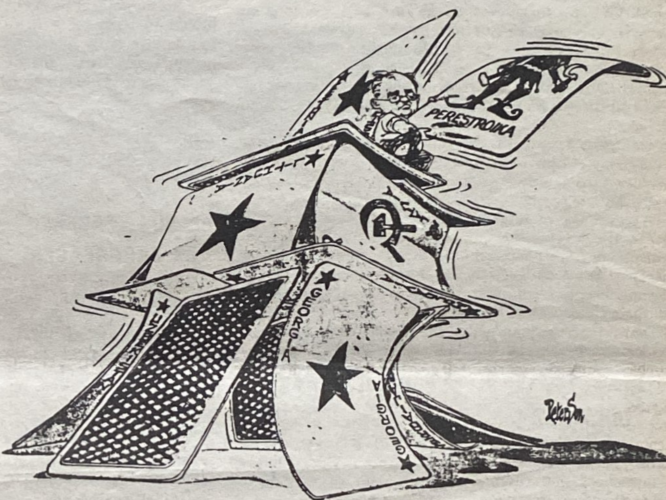
De remarcat că opoziţia democrată a obţinut mai multe voturi decât în România fără să fi fost nevoie de jertfa a mii de vieţi omeneşti.

După anunţarea rezultatelor din prima etapă, a avut loc la Sofia o demonstraţie la care au luat parte 100.000 de susţinători ai Uniunii Forţelor Democratice care au scandat sloganuri anticomuniste.

In zilele următoare au continuat manifestaţii ale studenţilor care au blocat unele artere de circulaţie ale capitalei. Totuşi guvernul nu a făcut apel la mii de mineri care să vină cu ciomege ca să-l apere şi să "restabilească ordinea"...

Bulgaria şi România sunt singurele ţări care, după ce li s'a impus cu forţa un regim comunist, l-au reales **sub noua lui formă deghizată.**

CONSERVATORII DIN ARMATA SOVIETICĂ AMENINŢĂ REFORMELE LUI GORBACIOV

La o conferinţă a comuniştilor din RSFS Rusă, generalul Albert Makasov a atacat reformele lui Gorbaciov care ar fi lăsat URSS **descoperită** oricărui atac din **afară**.

El a subliniat că "duşmanii ideologici" au **înstrăinat pe soldaţi de ofiţeri şi pe ofiţerii de generali.** Makasov a criticat înţelegerile Kremlinului pentru retragerea trupelor sovietice din Cehoslovacia şi **Ungaria**. Mentalitatea conservatoare a unor lideri ai armatei poate fi redată mai uşor prin declaraţiile sale: "In aceste momente turburi pentru Uniunea Sovietică, când din cauza aşa ziselor victorii ale diplomaţiei noastre, armata sovietică este retrasă fără luptă din ţări pe care părinţii noştri le-au eliberat de fascism, este important pentru partid şi popor să ţină seama de **soldaţii noştri**". Iar în ceea ce priveşte noua poziţie a RSFS Rusă de suveranitate el a spus: "Noi armata comunistă considerăm de neconceput o Rusie fără Uniunea Sovietică, şi o Uniune Sovietică fară Rusia, şi suntem gata să luptăm pentru asta".

Linia dură a partidului a RSFS Rusă a dat de înţeles că va încerca să-l înlocuiască pe Gorbaciov din funcţia de secretar general la Congresul din 2 Iulie.

UZBEKISTANUL ÎŞI DECLARĂ SUVERANITATEA

Ca şi RSFS Rusă, RSS Uzbekă a trecut prin parlament o declaraţie care proclamă suveranitatea sa şi supremaţia legilor republicii pe întreg teritoriul acesteia.

De asemenea, Uzbekistanul a dat o declaraţie aprobând dreptul republicilor baltice la autodeterminare.

GEORGIA ŞI MOLDOVA AJUTĂ LITUANIA

Imitând RSFS Rusă, al cărei preşedinte nou ales este Boris Ielţin, alte două republici unionale, Georgia şi Moldova, au hotărît să aibă relaţii comerciale directe cu Lituania pentru a ajuta republica baltică să facă faţă embargoului impus de Kremlin.

Parlamentul georgian a recunoscut şi "dreptul la autodeterminare al Lituaniei, Letoniei şi Estoniei şi al tuturor republicilor de a deveni adevărate state suverane."

Georgia şi-a pierdut independenţa în 1921, când a fost ocupată de Uniunea Sovietică.

RABINUL INFORMATOR

Rabinul oraşului Praga şi împrejurimilor, Daniel Mayer în vârstă de 33 de ani, a fost înlocuit din postul său pe care îl deţinea din 1984, după ce întâmplător ministerul de interne a descoperit numele său în dosarele poliţiei secrete (STB) unde acesta figura ca informator.

Mayer a recunoscut că a fost contactat de poliţia secretă încă din 1979 când era la şcoala de rabini din Budapesta şi a semnat un angajament pentru a raporta regulat orice întâlnire cu vizitatorii în cadrul comunităţilor evreieşti.

Cronica internațională

O NOUĂ GENERAȚIE

Lucrețiu CRISTESCU

Mutațiile profunde ce se petrec în lume, acum, la începutul ultimei decade a secolului XX sunt pe cale să modifice fundamental scena politică mondială. Cu numai zece ani în urmă, era de neconceput să asistăm la reunificarea Germaniei, și mai ales era greu de imaginat ca acest proces să se desfășoare altfel decât ca un rezultat al unui conflict armat între cele două blocuri militare. Dar orice confruntare dintre Est și Vest trebuia evitată datorită masivului arsenal nuclear, prezent din abundență în ambele tabere. In aceste condiții, eventuala reunificare a celor două state germane și lichidarea divizării continentului european rămâneau probleme fără soluție, adevărate ecuații ireductibile. Dar iată că alți factori, care erau desconsiderați sau pur și simplu neglijați în calculele politicienilor, și-au spus cuvântul de o manieră decisivă în 1989, ducând la dezlegarea nodului gordian. Unul dintre acești factori a fost voința nestăvilită a popoarelor de a-și schimba singure soarta, după vane și îndelungate așteptări și speranțe în ajutor din afară; eliberate de complexul paralizant al terorii, masele celor mulți au luptat și au învins, înclinând balanța de partea lor.

Apăsătoarea amintire a Yaltei, un veritabil mit al răului, era mereu trează în memoria popoarelor est-europene, monolitul sovietic, omniprezent, veghind ca un Golem necruțător. Ceea ce a menținut statu quo-ul dela Yalta pentru aproape jumătate de secol - un întreg complex de factori favorabili - s'a destrămat în mare parte. Intâlnirea la nivel înalt dela Washington dela începutul lui Iunie a confirmat cu prisosință lipsa de eficiență a URSS, o supraputere militară, de a-și impune voința în continuare asupra foștilor sateliți. Opțiunea Est-Germanilor de a se uni cu RFG și de a face parte din NATO nu a putut fi blocată de Sovietici, cu toată încercarea diplomatică a Kremlinului gata să ofere numeroase variante. Printre variante, Sovieticii propuneau un statut special viitoarei Germanii, neutralizare, apartenența concomitentă la cele două blocuri militare, sau un statut de membru asociat al Germaniei la ambele blocuri. Ultimele soluții avansate de Moscova vădesc acceptarea unei Germanii unite la un sistem colectiv de securitate europeană ce înlocuiește atât NATO, cât și Tratatul dela Varșovia. Dar acesta din urmă este de facto dezintegrat, ceea ce nu se poate spune despre Alianța Nord-atlantică. Un pact de neagresiune între alianțele adversare poate fi luat în considerație de către Occidentali, dar nu o dizolvare a NATO, care ar lăsa întreaga Europă la discreția forței militare sovietice, singurul factor care-i mai justifică URSS ului statutul de supraputere.

Si nu numai în chestiunea germană are Kremlinul motive să bată în retragere, dar și în întregul ansamblu al sateliților grupați în Tratatul dela Varșovia, organism muribund, dacă nu decedat de-a binelea. Noile convulsiuni din fiecare țară fost comunistă sunt tot atâtea dureri de cap pentru diplomația Moscovei și pentru KGB, suficient de ocupat cu frământările interne. Fostul protejat al lui Gorbaciov, Boris Ielțin, devenit președinte al celei mai importante republici unionale, RSFSR (Federația Rusă), dă semne de nesupunere, cerând suveranitatea acestei republici. Ielțin acționează de pe o poziție solidă, având o bază de putere care a început să fie cel puțin egală cu cea a lui Gorbaciov. Acest lucru dă naștere unui posibil conflict de hegemonie; o conducere bicefală a imensului stat este cel mai evident simptom al iminentei dezintegrări. Diplomații sovietici se grăbesc să preîntâmpine dezastrul, redactând planul unui alt tip de stat, pe baze confederative, sau un fel de Commonwealth.

Blocada economică contra Lituaniei a eșuat lamentabil, ca și dura opoziție față de declarațiile de independență ale Estoniei și Letoniei. Strangularea economică a Lituaniei ar fi fost eficientă în condițiile unui control absolut al statului sovietic asupra economiei, așa cum se întâmpla în vremurile lui Stalin. Evoluția internă a făcut ca, în realitate statul comunist să piardă acest control, în condițiile dezvoltării unei înfloritoare economii paralele, "la negru", capabilă să împlinească, într'o anumită măsură, necesitățile consumatorilor, aflați într'o cronică lipsă de bunuri. O rețea bine organizată, în care metodele de corupție și contrabandă erau larg folosite, a făcut posibilă supraviețuirea economiei lituaniene. Până și alimentarea cu gaz s'a putut face, chiar dacă nu la cotele normale prin această economie paralelă. Faptul că Ielțin s'a grăbit să ofere contracte directe guvernului lituanian demonstrează dorința guvernului RSFSR de a culege măcar ceva profituri din aceste tranzacții, ce se făceau oricum, în afara economiei planificate. Embargoul economic nu numai că nu a sufocat Lituania, dar a scos la iveală haosul din economia sovietică și incapacitatea guvernului central de a controla chiar și tranzacții de materii prime industriale în cantități mari.

Conflictele interne se țin lanț. Sângeroasa încleștare dintre Kirghizi și Uzbeci a fost cel mai grav eveniment din zona Asiei Centrale, unde autoritățile au fost obligate să recurgă la masive forțe militare, care au separat cele două părți, fără a rezolva disensiunile și fără să împrăștie sentimentul localnicilor că sunt pacificați de forțe de ocupație străină.

In fața reducerii prezenței sovietice pe plan internațional, în calitate de exportatoare de revoluție, China își asuma un rol tot mai bine conturat de protectoare a țărilor din lumea a treia. Locul vid lăsat de Ruși invită pe Chinezi la o intensă activitate diplomatică de câștigare a încrederii acelor regimuri "socialiste", într'o disperată goană după sprijin economic. Vizite la nivel înalt au fost consemnate la Pekin din partea președinților Emiratelor Arabe Unite, Egiptului, Organizația pentru Eliberarea Palestinei, iar contactele diplomatice cu Pakistanul, Irakul, Iranul, Kuweitul, Omanul au fost intensificate.

Cadrul global din 1990 este așadar fundamental diferit de cel de acum aproape cincizeci de ani. Puterea de influențare a colosului dela Răsărit a scăzut considerabil. Observatorii occidentali au ajuns atât de departe încât să nu excludă reducerea URSS la limitele vechiului Ducat al Moscovei, stat lipsit de veleități dominatoare asupra vecinilor, și să admită că, în fine, o atare situație ar face acceptabilă o Europă dela Atlantic la Ural, cu spectrul amenințător al forței militare sovietice apus definitiv.

Yalta a fost posibilă în condițiile unei mari desfășurări de trupe sovietice, în plină dezlănțuire; ea consfințea forța unui talaz măturător. Lipsa de decizie a Occidentalilor, conjugată cu rafinata și diabolica diplomație a lui Stalin au marcat un moment tragic în istoria Europei. Este necesar însă ca aceste clișee să nu distorsioneze perceperea realistă a tabloului complex și extrem de dinamic, în plină evoluție sub ochii noștri. Indelungata imobilitate a scenei politice europene, constanta propagandă comunistă asupra solidității și infailibilității sistemului, teroarea internă din țările comuniste, toate au creat o falsă percepție de sănătate și vigoare a regimurilor comuniste și a omniprezenței bau-bau-ului sovietic, gata să cumințească orice nesupunere. Surpriza de a constata că monolitul e de fapt o corabie gata să naufragieze, strivită sub povara propriilor sale tunuri, inutile în fața eroziunii lente, de sub linia de plutire, surpriza aceasta deci, nu justifică nici inerția în a recepționa schimbările profunde din lumea comunistă, și nici teama că istoria se repetă, și că orice efort de scuturare a lanțurilor este sortit eșecului.

Cei care au înțeles cel mai bine ce se petrece au fost tinerii, reprezentanții unei generații netraumatizate de perioada Yalta și de teroarea post-Yalta.

In condițiile unei efervescențe politice prevestitoare de schimbări majore în însăși inima URSS, Rusia, este greu de admis că România se va întoarce la sistemul ceaușist de dominare, așa cum au lăsat să se întrevadă tragicele evenimente din 13 - 15 Iunie dela București. Soarta unei asemenea încercări a regimului este de a repeta căderea precedentului dictator. Este imposibil să poți asigura aceeași continuitate de sistem, bazată pe o înșelătorie și mai transparentă, reflectată de pretenția absurdă că nu se mai cheamă comunism ceea ce se oferă poporului, ci o democrație populară, alt termen discreditat și plasat în pubela istoriei.

Noua generație a fost cea care a sesizat justa balanță de forțe din 1990 și faptul că majoritatea coordonatelor care legitimau Yalta au dispărut. Tot noua generație este în plin proces de dărâmare a scenografiei de mucava, care se voia de granit roșu. Nimeni nu poate prezice cât de ușor va fi, sau cât de greu, dar forțele motrice ale eliberării de sub comunism s'au pus în mișcare, au deschis zăgazurile și au arătat permeabilitatea zidului, care era de granit doar în închipuirea noastră. Eliberarea e în primul rând mentală. Si e a noii generații.

Pentru orice schimbare de adresă, anunțați redacția ziarului cu cel puțin 4 săptămâni înainte.

Efemeride

Rezultatul alegerilor din 20 Mai, din România, continuă să preocupe în mare măsură pe Românii din țară și din exil.

Campionatul mondial de fotbal care polariza pe vremuri pe "microbiști" n'a putut înlocui tema la ordinea zilei, nici atunci când reprezentativa de fotbal a României a debutat cu un frumos 2-0 împotriva Rușilor. "Golaniada" din Piața Universității și-a lăsat prea puternic mesajul pentru cei care simt încă românește. Finalul chinezesc ordonat de Iliescu a pecetluit - dacă mai era nevoie - actul de legitimitate teroristă a FSN-ului, care începe să întreacă în ticăloșie pe însuși predecesorul său, pcr. Si în timp ce țara se zvârcolește ca pe jeratec, fantele Petre Roman își petrece timpul pe stadioanele din Italia iar Tache Brukner alias Silviu Brucan, și-a luat toate dosarele din arhiva secretă a securității, pentru a distruge actele compromițătoare care în orice țară cu un regim cât de cât normal l-ar fi băgat în dosul gratiilor pe viață, dacă nu ar fi sfârșit ca Ceaușescu. Nu însă în Ili-România de astăzi!

După ce România a dat publicității rezultatul alegerilor, țara nu mai interesează pe nimeni. "Nu mai are nici un haz!" Pragmatismul democrațiilor occidentale nu are timp de pierdut pentru a înțelege cum este posibil ca într'o țară unde cu cinci luni înainte s'a vărsat atâta sânge tânăr, nevinovat și s'a manifestat împotriva comunismului, lumea să voteze totuși pentru comunism într'un procent care apare de necrezut. Paradoxul românesc este unic în lume, mass-media l-a clasat la dosar, dar el este viu pentru Români.

Este rezultatul alegerilor din 20 Mai un fenomen unic în istoria politică a României sau nu?

Sistemul pluralist a fost introdus în România, după exemplul Europei, în secolul trecut. O lege electorală cu anumite restricții și un număr de condiții pentru a fi eligibil și alegător, împărțea masa electorală pe colegii după un sistem cenzitar. Deși puteau lua ființă mai multe partide, la guvern au alternat doar două partide: conservatorii și liberalii. Cu acest sistem s'a guvernat până la începutul primului război mondial, perioadă în care se pare că a existat adevărata democrație parlamentară. Cu rezervă pentru faptul că prea puțini erau chemați să-și aleagă conducătorii, sistemul democratic de atunci a dus țara dela Principatele Unite la România Mare din 1918.

Odată țara întregită, toate formele vechi au fost înlăturate, s'a copiat o Constituție după cea belgiană și s'a introdus votul universal - pentru bărbați. In dezbaterile care aveau loc pentru dreptul de vot al femeilor, Iorga s'a ridicat în Parlament și a spus că el crede că este bine să se acorde drept de vot și femeilor, pentrucă este de preferat influența lor prin vot decât aceea pe care o au în pat.

Euforia întregirii n'a ținut mult, pentrucă odată cu întregirea au apărut și probleme de guvernare și unificare administrativă a Vechiului Regat cu provinciile noi alipite, guvernate până atunci de alte legi. Libertatea democratică a scos la iveală zeci de partide și grupări politice, promovând politicianismul demagogic în locul omului politic. Alegerile se desfășurau de fiecare dată cu câștigul partidului de guvernământ. Amestecul unui rege imoral și ticălos, a distrus din temelii și frageda democrație - bună, rea- din România, suprimând brutal, în Februarie 1938 această instituție, prin desființarea tuturor partidelor.

După desființarea partidelor, în 1938, Carol al II-lea și Armand Călinescu, au elaborat o nouă Constituție, care instaura prima dictatură în România. Această Constituție a fost pusă la vot și rezultatul comunicat a întrunit un procent mai mare decât cel obținut de Ion Iliescu la 20 Mai, deși nimeni nu era de acord cu această Constituție și Carol era urît de toată țara. De reținut că atunci erau în viață Iuliu Maniu și toți liderii politici.

Când Carol al II-lea și-a făcut un partid - Frontul (tot Front) Renașterii Naționale, deși toată țara era sătulă de dictatura regală, la alegerile - cu partid unic - FRN a obținut peste 90% din voturi. N'a trecut însă mult timp și Carol a fost izgonit rușinos din țară.

A urmat dictatura militară a generalului Antonescu. Acesta a chemat poporul român după evenimentele din Ianuarie 1941 - la o "Obștească Adunare Plebiscitară". Rezultatul plebiscitului a fost tot în jurul procentului de 99, deși toată lumea mârâia pe la colțuri. A urmat peste câțiva ani actul dela 23 August și poporul care ar fi votat cu 99% pentru Antonescu, nu a schițat nici un gest în apărarea lui.

Despre alegerile din 1946, când una s'a votat și alta s'a comunicat, nici nu mai este cazul să vorbim, iar alegerile de sub comuniști când rezultatele se scriau de dimineață și votul ținea până seara târziu în urne pe care nu le mai deschidea nimeni, sunt cunoscute de toată lumea.

Se putea oare aștepta dela niște alegători care de câteva generații sunt mințiți cu farsa alegerilor să se obțină alt rezultat decât cel dela 20 Mai?

Nu-i blamați pe alegători, cătrăniți de atâtea vitregii de peste 50 de ani. Liderii politici trebuiau să cunoască bine situația și psihologia actuală a poporului și să nu accepte termenul așa de scurt pentru alegeri. Dar mai au o consolație: "Fiți zeloși, asta nu-i cea din urmă Cameră!"

CRONICA VREMII

ALEGERILE DIN ROMÂNIA - 20 MAI -

- PARTEA A DOUA -

—— Ion BOIERU ——

FRONTUL SALVĂRII NAȚIONALE

A fost organizat pe structurile partidului comunist. Toate cadrele partidului au fost păstrate de către Iliescu. Si, deoarece partidul domina toate pozițiile cheie din viața statului, din aparatul de Stat al tuturor instituțiilor, Frontul a devenit prin simplu transfer de nume, organul de conducere al Statului român, singura putere statală. Iliescu a acaparat tot sistemul de administrație publică și a exercitat.

Organizarea Frontului a fost una din prioritățile lui Iliescu, Brucan și clica lor și s'a făcut în maniera de clandestinătate a partidului comunist. Iliescu avea la îndemână, toate mijloacele de comunicație și transport, cu care a operat pentru organizarea Frontului. A operat în mod fraudulos, căci aparatul de Stat nu era la dispoziția lui Iliescu și nici a vreunei formații politice. Intregul tezaur al Statului a fost folosit pentru consolidarea Frontului și definirea unui electorat favorabil. In complexul acestui electorat național, preoții, funcționarii publici, șefii de întreprinderi, profesorii și învățătorii au jucat un rol important în favoarea Frontului lui Iliescu, pentrucă toți aceștia, menționați aici erau beneficiarii fostului regim, sub raportul financiar și material, și sub raportul social și profesional. Si, împreună cu aceștia, toate familiile lor. In felul acesta ei au îngroșat rândurile Frontului și, mai mult încă, au devenit factori activi, de propagandă în sprijinul Frontului. Nu au făcut asta pentru ideologia politică sau națională a Frontului, adică nu pentru valori morale și naționale, care depășeau interesele de categorie socială. Toți acești factori ai electoralului au moștenit resemnarea psihologică și morală care s'a format în sufletele lor în timpul celor 45 de ani de guvernare comunistă. Intre altele, resemnarea înseamnă și comoditate, apatie și deficiență de perspectivă, ca să nu menționăm și lipsa de curaj.

Pe lângă lista celor din această categorie, Frontul în campania lui electorală, care a început fraudulos încă din Februarie 1990, a vizat țărănimea și muncitorimea, care reprezentau un factor numeric important în alegerile care se pregăteau. Si aceste categorii sociale au fost momite cu măsuri-decrete de beneficii materiale, pe care Iliescu nu era în poziția legală să le ofere. Dar, nimeni nu a observat sistemul de fraude din care beneficia Frontul prin lărgirea electoratului, căruia nu i se ofereau alte perspective, pentrucă opoziția nu exista, decât într'o formă incipientă.

OPOZIȚIA

Vorbim de opoziția formațiilor politice și nu de aceea spirituală care s'a definit în cursul celor 4 decade de dictatură comunistă.

După Revoluția din Decembrie 1989, au apărut la suprafață patru partide care aveau o oarecare rezonanță în viața politică: național țărănesc, liberal, socialist și uniunea democrat-creștină. Nu este nici o surpriză că aceste partide nu și-au definit profilul ideologic pe poziția realităților din țară. Nu au dispus nici de timpul necesar, nici de mijloacele necesare și nici de personalități politice de mare suprafață. Frontul lui Iliescu a împiedicat aproape complet dezvoltarea partidelor de opoziție și acestea au fost disabilitate în acțiunile lor de propagandă electorală. Toate mijloacele de comunicare erau sub controlul lui Iliescu -poșta, telefonul, radio, presa, televiziunea- și cenzura exercitată de oamenii lui Iliescu -cadrele partidului comunist- au redus la zero șansele partidelor de opoziție să se facă cunoscute, să răspândească programul lor și să genereze, în felul acesta, dezbateri și controverse, care să prezinte electoratului diferite puncte de vedere, aducându-se astfel unele lămuriri care ar fi îngăduit populației să judece, să cumpănească votul lor.

Se pare că nici programele acestor partide nu țineau seama de realitățile naționale, care erau diferite - prin impactul guvernării comuniste - de perioada din 1945-46, când au fost ultimele alegeri la care au participat partidul național țărănesc și liberal. Structura electoratului național s'a schimbat simțitor de atunci și până la alegerile din 1990. Structurile sociale, economice, ideologice, spirituale și culturale erau fundamental deosebite de acelea din 1946. Pentru eficiență politică, partidele istorice aveau nevoie să prindă esența și specificul noului electorat și să alcătuiască un program adecvat noilor realități, care să reprezinte o atracție pentru votanți. Aceste partide istorice nu pot revitaliza nici prestigiul și nici suportul popular de care dispuneau înainte de 1946, deoarece categoriile sociale și climatul cultural și ideologic nu mai sunt aceleași. Un partid reprezintă o categorie socială sau anumite interese ale componenței sociale.

In condițiile istorice ale contextului din Mai 1990, partidele istorice nu și-au definit poziția, orientarea și programul lor pe temeiul noilor forme și contururi de viață, ci pe vagi și aproape necunoscute valori ale trecutului. Politica este arta de adaptare la realități și de vizionare a platformelor pentru dezvoltarea viitoare. Opoziția partidelor românești a falimentat în acest punct esențial al luptei politice.

INTELECTUALITATEA

Aceasta s'a jucat cu focul la început. Ea a acceptat poziții și funcțiuni administrative, oferite de Frontul lui Iliescu. A acceptat să devină instrument în mâna și la dispoziția unei forțe politice nedefinite și nearticulate, cum era Frontul lui Iliescu care, în realitate, apăruse numai ca o formă tranzițională, fără legături adânci cu "pământul", cu realitatea istorică. Această intelectualitate a ratat ocazia de a face pionerat pentru forme și reforme de structură în viața societății române. Nu s'a ridicat până le dimensiunea națională a aspirațiilor profunde românești. Este adevărat că în curând această intelectualitate (vorbim de elita intelectualității) și-a revenit în fire și l-a părăsit pe Iliescu și Frontul lui; dar, a fost târziu. Marea massă a intelectualilor - funcționari, profesori, învățători și preoți - se încadraseră deja în Front, după exemplul elitei intelectuale, și a devenit un factor activ și productiv în fraudularea alegerilor.

FRAUDĂ POLITICĂ

Adevărata fraudă politică a lui Iliescu a început prin organizarea Frontului Salvării Naționale în formație politică, utilizând toată aparatura de Stat (în mod legal) și servindu-se de administrația statală în sistemul de votare. La alegerile din 20 Mai 1990, din România, problema "libertății" nu exista, căci nimeni nu avea nevoie să fie împiedicat să voteze. "Libertatea" fusese anulată înainte de alegeri, prin sistemul conceput și realizat de Iliescu cu Frontul, încât votul nu putea să fie o surpriză. Sistemul electoral aplicat de Iliescu, a anulat complet campania electorală a opoziției, și a asigurat controlul urnelor. Nu mai era posibilă înfrângerea lui Iliescu, cum n'a fost, înainte, posibilă înfrângerea partidului comunist după 1945, în România.

La Alegerile din 20 Mai 1990, ziariștii străini au constatat că nu au existat tulburări deosebite și că alegerile au fost libere. Da, au fost libere, în sensul că nimeni nu a fost forțat sau împiedicat, că sistemul de control al urnelor era deja asigurat pentru succesul lui Iliescu, prin fraudă.

Dezastrul pentru țară, începe abia acum, pentrucă un regim instaurat prin fraudă și demagogie nu poate rezista, mai ales acum, când sarcinile reconstrucției naționale sunt uriașe. Căci, totuși, sistemul tiranic comunist a fost lichidat și nu mai poate reveni.

NOTE SI COMENTARII

IMPRESII ȘI GÂNDURI PENTRU MÂINE

Zilele acestea a sosit din România sora mea Ana pe care n'am mai văzut-o de 46 de ani, împreună cu soțul ei Dr. Inginer Niculae Popinceanu, profesor la Institutul Politehnic din Iași. Din discuțiile avute cu dânsul am reușit să încropim aceste câteva impresii pe care le redăm mai jos.

"Noi Românii nu am prea avut voie să călătorim peste hotarele țării. Acestea ereau rezervate numai pentru anumite persoane bine verificate de regimul politic dela noi. Odată cu Revoluția din Decembrie 1989, formele de călătorie în străinătate s'au ameliorat foarte mult fapt care mi-a permis și mie să fac această călătorie împreună cu soția.

Primul contact cu America a fost în avionul PAN-AM București-New York, unde am admirat modul foarte natural, amical, sociabil și civilizat de comportare al Americanilor. Inclin să cred că și în avioanele companiilor românești, comportamentul personalului este similar.

Impresii deosebite apar însă după aterizare pe pământul american, cum ar fi curățenia și îngrijirea șoselelor, străzilor, caselor, câmpului, mijloacelor de transport, etc. La aceasta se adaugă bogăția, diversitatea, și calitatea ieșită din comun a bunurilor de larg consum în general, a celor alimentare în special. Toate se găsesc din abundență și se procură cu mare usurință, ceea ce simplifică viața cetățenilor.

Asupra prețurilor bunurilor în raport cu venitul cetățenilor încă n'aș putea să fac o comparație cu ceea ce există la noi. Aș putea doar să arăt că, costul individual al unei călătorii, dus-întors, cu avionul din București până la Chicago, echivalează cu salariul pe cel puțin 12 luni al unui profesor de liceu sau al unui inginer cu oarecare vechime în câmpul muncii. Pentru un American o asemenea călătorie costă probabil maximum o jumătate din salariul pe o lună. Comparația poate fi extinsă și la foarte multe lucruri de larg consum.

Prin anii 1937-1939, când leul românesc era convertibil, exista o oarecare echivalență între veniturile și cheltuielile cetățeanului român cu ale celui american. După 50 de ani din care circa 40 sub regim politic totalitar comunist cu economie de stat excesiv de centralizată (unde totul aparține statului), în România s'a ajuns la deosebiri de viață, ca cele arătate mai înainte, față de sistemul politic liber democrat cu economie privatizată, (unde totul este al cetățeanului), din America.

Acestea ar putea fi pentru un moment primele impresii după câteva zile petrecute pe pământ american. Fără îndoială că aș avea multe alte comparații de făcut, rămâne însă pentru mai târziu.

Mă gândesc însă, cum și când se vor putea realiza toate acestea la noi în țară. Experiența celor peste 70 de ani în U.R.S.S. și de peste 40 de ani în România și în alte țări socialiste a dovedit că organizarea de tip totalitar comunist în economie și administrația de stat centralizată este falimentară. Nivelul de trai și bunurile de larg consum în cei 40 de ani au scăzut continuu.

Economiștii dela noi au dat explicații ample asupra acestor fenomene, asupra legilor economice care guvernează piața liberă. Concurența nu poate fi înlocuită cu banala întrecere socialistă, cererea și oferta nu pot fi înlocuite cu planificarea de stat excesiv centralizată. Zicalele populare "omul sfințește locul" și "omul potrivit la locul potrivit" dovedesc că aceste legi trebue să guverneze și selectarea oamenilor. Dar selectarea oamenilor consider că este cea mai grea. Omul multilateral dezvoltat, bun la toate, pe care-l preconiza Ceaușescu, este o utopie, acest om nu există nici nu poate fi fabricat peste noapte. Numai prin așa zisa "rotire" a unor oameni cu același mod de gândire și comportare desigur că se vor întâmpina mari greutăți în trecerea spre privatizare și piață liberă, spre bună stare, spre calitate.

Convingerea mea este că oameni noi există în România, dar în mod sistematic și poate chiar premeditat, sunt marginalizați.

In concluzie vreau să spun că la noi în țară trebue să se treacă cât mai repede la o economie privatizată cu piață liberă".

Până aci parte din impresiile și gândurile pentru ziua de mâine a unei Românii libere și într'adevăr democrate, așa cum le vede cumnatul meu, Dr. Ing. Niculae Popinceanu. Vreau să cred și să sper că altele vor urma.

Nicolae NOVAC